ΕΥΡΩΠΗ

2
ΔΡΑΧΜΑΙ

Ἀθῆναι 7 [illegible] βρίου 1937.
Ἔτος Α'. Ἀριθ. φύλλου 7.

Περιεχόμενα

Τίμ. Μωρ.
Ἀγαπᾶτε τὰ ζῶα

* * *

Στρατῆ Μυριβήλη
Σιωπή

* * *

Στεφ. Δάφνη
Ὁ Σκαντζόχερας

* * *

Δ. Γρ. Καμπούρογλου
Κάτω ἀπὸ τὸ μελισσόδενδρο

* * *

Κλώντ. Φαρρὲρ
Ἡ Κοιμωμένη

* * *

Α.—Ω.
Ἰσπανία

* * *

Οὐΐλλιαμ Χιοὺζ
Ἀεροσερβιτόρες

* * *

Ρεπορτὰζ σενσασιονὲλ
Στὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας

* * *

Γ. Μπουκουβάλα
Οἱ ἄθλιοι τοῦ Πειραιῶς

* * *

Κανελλῆ-Σισύφου
Παντρεύομαι τὴν προίκα σου

* * *

Δημοσθένη Βουτυρᾶ
Δεύτερη ἄνοιξη

* * *

Μ. Ἀνδρουλιδάκη
Ἕνα ἄγνωστο κορίτσι

* * *

Σώτου Πετρᾶ
ΚΑΤΙΝΑΚΗ ΚΑΙ ΤΖΟΓΕΣ

* * *

Μαν.—Λίτ—
Ἡ μοιραία 1η Ὀκτωβρίου

* * *

Διηγήματα.— Σελὶς κυριῶν. —Μόδα.— Ἡ ἀλληλογραφία τῆς «Φίλης» σας καὶ τῆς γραφολόγου κ. Ντολορὲς Ντὲλ Ρόζα.— Τὸ πρόγραμμα τοῦ ραδιοφώνου.— Παιγνίδια.—
[ΣΚΙΤΣΑ ΤΟΥ κ. Κ. ΚΕΤΣΗ]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ

Αἱ ταραχαὶ τῶν Ἀράβων στὴν Παλαιστίνη

ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛΙΔΑ : ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΥΡΟΥΖΗΣ

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀνεστάτωσε τὴν Ἀθήνα

ΕΙΣ ΤΗΝ 17ην ΣΕΛΙΔΑ :

Οἱ Ἄθλιοι τοῦ Πειραιῶς

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Πόζια
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36197

65

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἀγαπᾶτε τὰ ζῶα

Μία ἑορτὴ μετὰ τῆς σχετικῆς προπαγάνδας δὲν εἶνε ἀρκετὴ διὰ νὰ παύσωμεν νὰ κακομεταχειριζώμεθα τὰ ζῶα. Ἀπόδειξις ὅτι καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ ὁ καρραγωγεὺς δὲν παύει νὰ κτυπᾷ τὸ ἄμοιρον ζῶον, ποὺ δυσκολεύεται νὰ τραβήξῃ τὸ κάρρο στὸν ἀνήφορο καὶ ὁ περιβολάρης νὰ ξυλοκοπῇ τὸ γάϊδαρό του. Ἀφίνω πιὰ τοὺς πραγματικοὺς ἐχθροὺς τῶν ζώων, ποὺ τὰ βασανίζουν δίχως λόγον. Προχθὲς ἕνας γνωστός μου μοῦ μιλοῦσε μὲ πόνο ψυχῆς γιὰ ἕνα γατάκι ποὺ τὸ ἐμαχαίρωσε κάποιος ἀγριάνθρωπος, δραπέτης τῆς ζούγκλας, δι᾽ ἀσήμαντον ἀφορμήν. Βλέπετε ὅτι καὶ διὰ τὰ ἄμοιρα ζῶα ἰσχύει ἡ περίφημος «ἀσήμαντος ἀφορμή». Ἐὰν ἕνα πεινασμένο γατάκι ἁρπάξῃ μιὰ γαριδίτσα, πρέπει νὰ τσακισθῇ μὲ τὸ σκουπόξυλο ἢ νὰ φονευθῇ ἐπὶ τόπου!

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ ζῶα πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ὑπάρχει ὑποθέτω σὲ κάθε πολιτισμένον ἄνθρωπον. Ἀλλ᾽ εἶνε ἀγάπη περίεργος, διότι συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀλόκοτον ἰδέαν ὅτι τὸ ἄλογον ζῶον ὡς κατώτερον τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει ἴσα δικαιώματα μὲ αὐτὸν ἐπὶ τῆς ζωῆς. Καὶ δι᾽ αὐτὸ βλέπομεν τὴν θωπείαν νὰ μεταβάλλεται πολὺ ταχέως εἰς ξυλοκόπημα ἄγριον ἐὰν ὁ σκύλος ἐπιμένῃ νὰ γαυγίζῃ καὶ νὰ ουρλιάζῃ, διότι θέλει νὰ ξεπορτίσῃ. Ὁ κύριός του ἔχει τὴν ἀξίωσιν ὁ σκύλος του νὰ πειθαρχῇ, νὰ ἐννοῇ ἀκόμη ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξέρχεται τὴν νύκτα εἰς τὸν δρόμον, νὰ μὴ ζητῇ νὰ ἐρωτοτροπῇ μὲ τὴ σκυλίτσα τῆς γειτονιᾶς καὶ νὰ μὴ συμπεριφέρεται ἀπρεπῶς ἐνώπιον κυριῶν. Μόνον ποὺ δὲν τοῦ ζητεῖ νὰ τὸν βοηθῇ εἰς τὴν γραφικήν του ἐργασίαν. Ὅλα τἀλλα ὅμως πρέπει νὰ τὰ ἐκτελῇ. Ὅταν δὲ τὰ παραμελῇ, πρέπει νὰ τρώγῃ ἀλύπητο ξύλο.

Μία συνήθης σκηνὴ εἶναι ἡ ἑξῆς : Ὁ σκύλος τοῦ κυρίου τρέχει χαρούμενος καὶ πηδᾷ στὰ γόνατα μιᾶς γνωστῆς κυρίας. Τὸ πτωχὸ ζῶον θέλει μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγάπην του. Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἔχει τὸ ἀτύχημα νὰ περπατῇ καὶ μὲ τὰ τέσσερα καὶ ὄχι μὲ τὰ δυὸ, μεταφέρει ὅλην τὴν λάσπην τοῦ δρόμου εἰς τὸ φόρεμα τῆς κυρίας.

—Μή!... μή!... ἀκούεται αὐστηρὰ ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου του.

Ὁ σκύλος ὑπακούει... ἀλλὰ τὸ κακὸν ἔχει γίνει. Καὶ ὁ κύριος τότε, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ φόρεμα τῆς κυρίας, τὸν ἀρχίζει μὲ τὸ λουρὶ στὸ ξύλο.

—Δὲν πειράζει... Μὴ τὸν δέρνετε τὸν καϋμένο, παρακαλεῖ ἡ κυρία.

—Ὄχι γιὰ νὰ μάθῃ ἄλλη φορά...

Καὶ ὁ πτωχὸς Μπόμπης, ἡ Φὸξ τὶς τρώει ἀγρίως καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ διατί δέρεται τόσον πολὺ διὰ μίαν ἐκδήλωσιν ἐνθουσιασμοῦ. Καὶ ἐπειδὴ βλέπει ὅτι ἡ ἀγάπη του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους πληρώνεται μὲ ξύλο, ἀποφασίζει εἰς τὸ ἑξῆς να τοὺς δαγκάνῃ....

Ὁ λόγος ὅπως εἶπα, τῆς κακῆς αὐτῆς συμπεριφορᾶς μας πρὸς τὰ ζῶα δὲν εἶνε πάντοτε ἡ ἔλλειψις ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη πολλάκις ὑπάρχει, ἀλλ᾽ εἶνε ἀγάπη πρὸς κατώτερον, ὁ ὁποῖος πρέπει τυφλῶς νὰ μᾶς ὑπακούῃ καὶ νὰ δέρνεται ὅταν δὲν τὸ κάνῃ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ κρατοῦσα ἀντίληψις. Ἀπόδειξις ὅτι ἀποκαλοῦμεν «ζῶον» κάθε ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον θεωροῦμεν ἀνάξιον καὶ τιποτένιον. «Νὰ χαθῇς ζῶον», λέγει καὶ ἡ δεσποινὶς πρὸς τὸν παρεκτρεπόμενον κύριον.

Διὰ νὰ μὴ κακομεταχειρίζωνται λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι τὰ ζῶα πρέπει νὰ παύσῃ ἰσχύουσα ἡ περὶ αὐτῶν γνώμη καὶ πρέπει ὅλοι νὰ πεισθοῦν ὅτι τὰ ζῶα εἶνε ἀδελφοὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι εἶνε καὶ αὐτὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, ἀδύνατα ὅμως αὐτά, ποὺ περιμένουν ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς ἀδελφούς των τὴν προστασίαν. Ὄχι λοιπὸν ἔνσημα μὲ τὴν σύστασιν: «ἀγαπᾶτε τὰ ζῶα», ἀλλὰ διδασκαλία, ποὺ νὰ ἀποβῇ καρποφόρος. Ἡ ἀγάπη δὲν συνιστᾶται, δὲν παραγγέλλεται, οὔτε πρὸ πάντων ἐπιβάλλεται· δημιουργεῖται. Καὶ δημιουργεῖται μὲ μίαν συστηματικὴν καὶ ἐπίμονον καλλιέργειαν.

Τ. ΜΩΡ.

Τραγοῦδι τοῦ χειμῶνα

(ΤΟΥ ῬΕΝΕ ΜΕΖΕΡΟΥΑ)

Ἔφυγε ὁ ἥλιος μακρυά, στῶν κύκνων τ᾽ ἄσπρα τὰ
(φτερὰ
κι᾽ ἐγὼ μονάχος ἔμεινα στὴν ἄκρη αὐτὴν τὴν ξένη.
Ρίχνει τὴ θλῖψι μου ὁ μουντὸς καὶ ἀπελπισμένος
(οὐρανὸς
μὲ φύλλα κίτρινα ὁ νοτιᾶς τὴν κεφαλή μου ραίνει.
Ἡ χρυσὴ λίμνη σκοτεινή, ἔγινε τώρα ὡς νὰ πονῇ
καὶ μέσ᾽ στὸ δάσος ποὔλαμπε τῶν ρόδων τ᾽ἅγιο χρῶμα
κρύβονται οἱ φαῦνοι στὰ κλαδιὰ—χειμῶνας πέφτει
(στὴν καρδιὰ
Κι᾽ ὤ, ἀγάπη μου, τοὺς ὅρκους σου τάχα θυμᾶσαι
(ἀκόμα ;...
Ἡ ρημαγμένες ἡ φωλιὲς, ξεφτίζουν στὰ κλαδιὰ
(κι᾽ αὐτές....
Πῶς κελαϊδοῦσαν ἄλλοτε τὴν ἄνοιξι τ᾽ ἀηδόνια !...
Ἀπ᾽ τῶν πουλιῶνε τὴ λαλιὰ τὰ γέλια σου ἦταν πιὸ
(γλυκὰ
κι᾽ἤσουν λουλοῦδι, ἀγάπη μου λευκότερο ἀπ᾽τὰ χιόνια.
Μὰ μ᾽ ἀπαράτησες χωρὶς ἕνα φιλί μου νὰ δεχτῇς !...
Σκεπάζει ἡ πάχνη τώρα ἀργὰ, δρόμους καὶ μονοπάτια
καὶ πιὰ δὲν πᾶμε ἄλλο μαζὺ,πλέκοντας ὄνειρα, τρελλοί,
ποὺ τόσο τὰ ζητούσανε τὰ πλάνα σου τὰ μάτια.

1η Ὀκτωβρίου 1937

Δὲν θὰ τὸ προσέξατε. Καὶ ὅμως ἦταν μοιραία ἡμέρα, ἡ προχθεσινὴ 1η Ὀκτωβρίου. Σὰν νὰ περίμενε κάποιος κακὸς δαίμονας σὲ καραοῦλι, κι᾽ ἄνοιξε τὴ χεροῦκλα του, γιὰ ν᾽ ἀναποδογυρίσῃ ὅ,τι συνήντησε ἐμπρός του.

Ἀλλὰ ἄς λείψῃ ἡ φιλολογία κι᾽ ἄς γίνῃ ἕνας ἀπολογισμὸς τῶν δυστυχημάτων καὶ τῶν θυμάτων, τῆς μοιραίας 1ης Ὀκτωβρίου, ἐδῶ καὶ στὸ ἐξωτερικό:

Τὸ πιὸ τρομερὸ κι᾽ ἐκεῖνο ποὺ ἀνεστάτωσε τὴν Ἑλληνικὴ κοινὴ γνώμη, εἶνε τὸ δυστύχημα τοῦ ἀεροπλάνου τῆς γραμμῆς Ἰνδιῶν τῆς «Ἰμπέριαλ Αἲρ Γουαίης», στὸν ἀερολιμένα τοῦ Φαλήρου. Τὰ θύματα, ὡς γνωστὸν, ἀνέρχονται εἰς τρεῖς πνιγμένους καὶ πολλοὺς τραυματίας. Καὶ θὰ ἦσαν ἀκόμη περισσότεροι οἱ νεκροί, ἂν δὲν κατέφθανε ἡ ὑπηρεσία τῶν πρώτων βοηθειῶν γλήγορα.

Ἀλλὰ δὲν σταματοῦμε ἐδῶ. Σὲ λίγη ὥρα, κι᾽ ἐνῷ ἀκόμα οἱ γιατροὶ δὲν εἶχαν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ Φάληρο, ὁ Σταθμὸς εἰδοποιεῖτο γιὰ νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του καὶ σ᾽ ἄλλα θύματα.

Στὴν ὁδὸν Κοραῆ, στὸ μισοτελειωμένο μέγαρο τῆς «Ἑταιρείας Ἐθνικῶν Ἀσφαλίσεων», μιὰ σκαλωσιὰ γκρεμίστηκε, συμπαρασύρουσα καὶ πέντε ἐργάτες ποὺ δούλευαν σὲ ὕψος 20 μέτρων. Ἀπὸ αὐτοὺς οἱ δυὸ βρῆκαν φρικτὸ θάνατο κάτω ἀπὸ τὰ μαδέρια καὶ τὰς δοκοὺς, ἐνῷ οἱ ἄλλοι μεταφέρθηκαν σοβαρὰ τραυματισμένοι στὰ νοσοκομεῖα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ ἄλλη σκαλωσιὰ στὴ Νέα Φιλαδέλφεια γκρεμίστηκε καὶ τραυματίστηκε σοβαρὰ ἕνας ἐργάτης.

Ἀλλὰ δὲν σταματᾶ ἡ μοιραία 1η Ὀκτωβρίου στὴν Ἀθήνα. Καὶ στὶς ἐπαρχίες ὑπῆρξε καταστρεπτική.

Στὸν Πύργο, τὸ πρωΐ-πρωΐ, μιὰ ἁμαξοστοιχία ξεκίνησε μόνη της χωρὶς ὁδηγὸ, γιὰ νὰ πέσῃ πάνω σὲ μιὰ ἄλλη στὰ Λεχαινὰ καὶ νὰ τραυματίσῃ ἕνα θερμαστή.

Ἀλλ᾽ ἄς προχωρήσουμε:

Στὸ Βόλο, ὁ Ι. Σαμαρᾶς, κτηματίας, βάλθηκε νὰ πεθάνῃ κι᾽ αὐτὸς τὴν 1ην Ὀκτωβρίου. Πῆρε λοιπὸν σχοινὶ (οἱ ἐφημερίδες δὲν γράφουν γιὰ σαποῦνι) καὶ κρεμάστηκε κάτω ἀπὸ μιὰ ροδακινιά. Ποῖος ξέρει γιατὶ προτίμησε ροδακινιὰ καὶ δὲν πῆγε σὲ μηλιά. Μ᾽ αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει ἐμᾶς, ἀλλὰ τοὺς βοτανολόγους.

Μὰ καὶ στὰ νησιὰ ὁ διάβολος ἔβαλε τὸ ποδαράκι του. Στὴ Ζάκυνθο κάποιος Τσιπήρας ἔκανε σκοποβολὴ μὲ στόχο τὸ συχωριανό του Σπαθαρόν. Δὲν πρόκειται ὅτι τὸν πέρασε γιὰ μπεκάτσα, ἀλλὰ εἶχε χρηματικὲς διαφορὲς μαζί του κι᾽ ἔκρινε καλὸ νὰ δοκιμάσῃ τὴν σκοπευτική του δεινότητα στὴν πλάτη τοῦ συγχωριανοῦ του, ποὺ τὴν γιόμισε σκάγια, γιατὶ μετεχειρίσθη ὅπλο κυνηγετικό.

Ἀλλὰ δὲν σταματᾶμε ἐδῶ. Ὑπάρχουν ἀκόμη πολλὰ μικροθύματα τῆς 1ης Ὀκτωβρίου ποὺ δὲν ἔφθασαν μέχρι τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων.

Καὶ σ᾽ ὅλα αὐτὰ τὰ θύματα πρέπει νὰ προστεθοῦν ἀκόμη τριάντα ἔθ πελάτες τοῦ Σταθμοῦ Πρώτων Βοηθειῶν, ὄχι βέβαια βαρειὰ τραυματισμένοι, ἀλλὰ πάντως τραυματίαι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δύο θύματα τῶν τροχῶν τῶν αὐτοκινήτων.

* * *

Τόσο ἀκριβὰ λοιπὸν πλήρωσε ἡ Ἑλλάδα τὴν 1ην Ὀκτωβρίου σὲ ἀνθρώπινα θύματα. Ἄς δοῦμε τώρα, ἂν καὶ στὸ ἐξωτερικὸ ἡ 1η Ὀκτωβρίου ὑπῆρξε μοιραία.

Ἐσημειώθησαν οἱ τρομερώτεροι βομβαρδισμοὶ ἀπὸ ὅσους ἀναφέρει ἡ ἱστορία μὲ χιλιάδες τὰ ἀνθρώπινα θύματα. Οἱ Ἰάπωνες ἔρριξαν τὶς βόμβες τους σὰν στραγάλια πάνω στοὺς δυστυχισμένους Κινέζους. Στὴν αἱματοβαμμένη Ἰβηρικὴ Χερσόνησο, στὴν Ἱσπανία, ξανάρχισαν οἱ ἐπιθέσεις, φοβερώτερες ἀπὸ πρίν. Οἱ ἀντίπαλοι — ποὺ εἶνε ἀδελφοὶ — κτυπιοῦνται ἀλύπητα. Ἀερομαχίες διαρκῶς ἀγγέλλονται καὶ τὰ θύματα καὶ ἐκεῖ δὲν πᾶνε πολὺ πίσω ἀπὸ τὰ θύματα τῆς Κίνας.

Στὴ Γαλλία, δύο ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀεροπόρους της, βρῆκαν τραγικὸ θάνατο. Τὰ ἀεροπλάνα συνεκρούσθησαν στὸν ἀέρα καὶ μιὰ μᾶζα καὶ τὰ δυὸ γκρεμίστηκαν στὴ γῆ κοντὰ στὸ ἀεροδρόμιο, πρὸς βορρᾶν τοῦ Γουΐλντ Ἔσεξ.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε, ἄς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴν τελευταία ἐπανάστασι τῶν Ἀράβων ἐναντίον τῶν Ἄγγλων.

Ἄρχισε κι᾽ αὐτὴ — ἐπόμενο ἦταν ὕστερα ἀπ᾽ ὅλα αὐτὰ — τὴν 1η Ὀκτωβρίου. Καὶ τὰ θύματα δὲν εἶνε λίγα. Τόσο οἱ Ἄραβες, ὅσο καὶ οἱ Ἄγγλοι φαίνονται ἀποφασιστικοί. Μ᾽ ἀφοῦ ἔκανε τὴν ἀρχή της ἡ ἐπανάστασις τὴν 1η Ὀκτωβρίου — τὴν μοιραία αὐτὴ μέρα — πρέπει νὰ φοβόμαστε ὅτι θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἐκπλήξεις — πρᾶγμα, ποὺ τὸ ἀπευχόμεθα

* * *

Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀπολογισμὸς τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1937. Μοιραία λοιπὸν ἡμέρα. Πιὸ μοιραία ἀπὸ τὶς «μοιραῖες», ποὺ ἔχουν θύματα μόνο στὸ πανὶ το κινηματογράφου.

ΜΑΝ. ΛΙΤ.

Ψυχραιμία!

Μὴ μὲ σκουντᾶς συνάδελφε καὶ τοὔκοψα τὸ... κεφάλι !...

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Σιωπὴ

Προσπαθοῦσα, πέντε μέρες τώρα ποὺ ξεκουράζομαι πάνω στὰ νησιὰ τοῦ Σαρωνικοῦ, νὰ καθορίσω τὸ κυριώτερο στοιχεῖο τῆς ἔντονης εὐτυχίας ποὺ γεύομαι μὲ ὅλες τὶς αἰσθήσεις ἀδιάκοπα ξύπνιες καὶ πεινασμένες. Εἶναι βέβαια ἡ ἀπερίγραπτη αὐτὴ θάλασσα ποὺ ἀστράφτει καὶ ριγεῖ κάτω ἀπὸ τὴν φωτορροὴν τοῦ ἥλιου. Τὴ χαίρεται τὸ μάτι ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πράσινη δαντέλλα τοῦ πεύκου καὶ τοῦ σκοίνου, τὴ χαίρεται τ᾽ αὐτὶ τὴ νύχτα σὰν κουβεντιάζει καὶ τραγουδεῖ, τὴν χαίρεται ὁλάκερο τὸ κορμὶ καὶ ἡ ψυχή, σὰν ἐγκαταληφθῇς μέσα στὴν ἀγκαλιά της ἀπόλυτα, ὅπως ἕνα κομμάτι πευκόφλουδο, ἀπ᾽ αὐτὸ ποὺ βάφουν οἱ ψαράδες κόκκινο τὸ παινί τους καὶ τὰ δίχτυα τους. Εἶναι ἀκόμη, ἂν θέλετε, ἡ αἴσθησι, ἢ ἡ ψευδαίσθησι, τῆς προσωρινῆς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τὴν ρουτίνα τῆς ἀστικῆς ζωῆς, ποὺ σκουριάζει τὴν ψυχὴ καὶ ναρκώνει τὴν φαντασία. Μερικὲς μέρες σὲ νέο, παρθενικὸ περιβάλλον, ἀπολύτως αἰσθητικὸ, ἀμέμπτως ὡραῖο, ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους ποὺ τοὺς αἰσθάνεσαι πολὺ κοντὰ στὴν ψυχή σου, στὸ μυαλό σου καὶ στὴν πίστι σου, μὲ τοὺς ὁποίους κανενὸς εἴδους συμφέρον δὲν φθείρει τὶς σχέσεις, εἶναι μέρες ποὺ σημαδεύονται ἀποφασιστικὰ μέσα σ᾽ ὁλόκληρη τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅλοι μας, λίγο ἢ πολὺ, ζοῦμε μιὰ διπλῆ ζωή. Ἐκείνη ποὺ μᾶς ἐπιβάλλει ἡ κοινωνικὴ ὀργάνωσις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ ἀγῶνας τῆς βιοπάλης. Αὐτὴ εἶναι γεμάτη συμβιβασμοὺς, ὑποχωρήσεις, ἀνανδρίες καὶ προσαρμογὲς ἀντίθετες πρὸς τὶς ἀξιώσεις τῆς ψυχῆς. Πλάϊ στὴ ζωὴ, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ πιάνῃ μέσα στὴν ὕπαρξι τοῦ ἀνθρώπου ἕνα ἀσήμαντο μέρος, καὶ ἡ ὁποία δυστυχῶς τὴν φθείρει καὶ τὴν σαπρακιάζει ὡς τὸ βάθος, ὑπάρχει μιὰ ἄλλη ζωὴ, αὐτὴ ἡ ἀπόλυτα δική μας ζωὴ, ἡ μυστικὴ, ἡ ἀληθινὴ ζωή μας.

Τὴν ζοῦμε ἀπόμερα μὲ τὴν ψυχή μας, καὶ ἡ ψυχή μας εἶναι τότε σὰν μιὰ τρυφερὴ, λατρεμένη γυναῖκα, ποὺ δὲν θέλουμε κανένας βέβηλος τρίτος νὰ γνωρίζῃ τὴν ὕπαρξί της καὶ τὴν ἀξία της. Τὴν προφυλάγουμε μὲ ζηλοτυπία ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τῶν πιὸ δικῶν μας ἀνθρώπων, γιατὶ εἶναι μοιραῖο οἱ πιὸ δικοί μας ἄνθρωποι νὰ μᾶς εἶναι οἱ περισσότερο ἀκατανόητοι. Αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ ζωή μας εἶναι ὡραία, εἶναι ἁγνὴ καὶ δυνατή. Εἶναι κάπου ἕνας ροδόκηπος μυστικὸς, ὅπου ξεμοναχιαζόμαστε μόνον ὅταν βεβαιωθοῦμε πὼς δὲν παραφυλάει ἔξω ἀπὸ τοὺς φράχτες μας καμμιὰ περιέργεια καὶ καμμιὰ ὑποψία.

Ἂν ἔχουμε τὴ μοῖρα νὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε τραγοῦδι τὴν ἀπόμερη αὐτὴ εὐτυχία, τὴν τραγουδᾶμε μὲ τὴν πέννα, μὲ τὸ χρῶμα, μὲ τὸν ἦχο, μὲ τὸν πηλὸ, καὶ τὴ χαιρόμαστε πλαστικά. Γιατὶ στὸ βάθος ὑπάρχει ἡ ἀδυσώπητη ἀνάγκη νὰ ὑψώσουμε μέσα στὸν ἥλιο καὶ στὸν χαρούμενον ἄνεμο τὴν παντιέρα τῆς ἀγάπης μας. Ἂν ὅμως δὲν μᾶς ἔχῃ δοθῇ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἡ χάρι τῆς Τέχνης, ἀποζητᾶμε ἕναν ἄνθρωπο νὰ τοῦ ἀνοίξουμε τὸ μυστικὸ περιβόλι μας μὲ ἔκστασιν ἐραστοῦ.

Πρέπει νὰ εἶναι ἄνθρωπος χωρὶς καμμιὰ πονηρία, χωρὶς καμμιὰ ὑποψία, γεμᾶτος ἀπὸ ὑψηλὴ συγγνώμη γιὰ ὅλες μας τὶς μορφὲς, γιὰ ὅλες μας τὶς χαρὲς, γιὰ ὅλες μας τὶς θλίψεις. Ἔτσι, ποὺ νὰ μᾶς δεχθῇ δίχως ἐπιφυλάξεις, καὶ τὰ μάτια του νὰ μὴν εἶναι μάτια δικαστοῦ, ἀλλὰ κατανοητοῦ.

Κάποτε τὴν βρίσκουμε κι᾽ αὐτὴ τὴν τρομακτικὴ εὐτυχία, ξεκόβοντας γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν βιοτικὴ ρουτίνα τῆς πόλεως. Προσέξετε νὰ δῆτε πόσο γενικὰ πιὸ καλοὶ εἶναι ἀνάμεσό τους οἱ ἄνθρωποι ποὺ δραπετεύουν ἀπὸ τὴν πόλι, γυρεύοντας τὴν καθαρὴ ψυχή τους στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ στὸν πευκῶνα.

Ὅμως ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα στοιχεῖο εὐτυχίας μέσα σ᾽ αὐτὴ τὴν πορεία τῶν προσκυνητῶν τῆς μοναξιᾶς. Καὶ αὐτὸ τὸ κατάλαβα ξαφνικὰ ἀπόψε τὴ νύχτα, ξαπλωμένος ἀνάμεσα στὰ πεῦκα, πλάϊ στὴ θάλασσα.

Ὁ οὐρανὸς ἅπλωνε πάνωθέ μου κατάστερη τὴ δόξα του. Τὰ πεῦκα ἐψιθύριζαν προσευχές. Τὰ μικρὰ κύματα ἐθρόϊζαν δροσερὰ μυστικὰ στὰ βότσαλα. Μιὰ στάλα ἀπὸ κάποια βρύσι, ἔσταζε μουσικὰ μέσα σὲ νερό. Καὶ τότε ἄκουσα τὴν σιωπή.

Μιὰ μεγάλη, καθολικὴ, ἁγία σιωπή. Τὴ σιωπὴ τοῦ οὐρανοῦ, τὴ σιωπὴ τῶν ἄστρων, τὴ σιωπὴ τοῦ νεροῦ, τὴ σιωπὴ τῆς θάλασσας καὶ τῶν δέντρων. Πόση εὐγένεια καὶ πόση εἰρήνη !

Ἡ ψυχὴ τότε ἀφίνει ἕναν - ἕναν τοὺς βιοτικούς της πέπλους, καὶ βγαίνει προσεχτικὴ, πάναγνη καὶ γυμνή. Ξέρει πὼς κανένας ὑβριστὴς ἦχος δὲν τὴν παραμονεύει, καὶ κανένας δὲν ἐποπτεύει πάνωθέ της, ἔξω ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ. Βγαίνει καὶ περπατεῖ μὲ τὰ μικρὰ, γυμνά της πόδια κάτω ἀπὸ τοὺς ἀστερισμοὺς, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, πλάϊ στὰ νερὰ, πάνω στὰ δροσερὰ βότσαλα ποὺ τρίζουν.

Ἡ ψυχὴ εἶναι ντυμένη τὸν χιτῶνα τῆς εἰρήνης, τὸν ἅγιον χιτῶνα τῆς σιωπῆς. Τὴν ἀκούει ὡς τὰ κατάβαθά της, τὴν ἀναπνέει καὶ τὴν δοξάζει. Ἡ σιωπὴ εἶναι ἡ δόξα τῆς ψυχῆς καὶ ἡ τροφή της. Ἡ φωνὴ τῆς σιωπῆς εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων.

ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ :
Ἑταιρεία ἡ «Εὐρώπη»
Γραφεῖα : Κολωνοῦ 67 α
Τυπογραφεῖα : Ρ. Παλαμήδη 4
Τηλέφωνον 30-297
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΥΡΩΠΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :
Ἐσωτερικοῦ .... Δρ. 200
Διὰ Τραπέζας, Δήμους, Κοινότητας καὶ Ὀργανισμοὺς » 1.000
Ἐξωτερικοῦ .... £ 1
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι ὁ στίχος .... Δρ. 5

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΕΡΑΣ

Ὁ ΑΧΙΛΛΕΑΣ ὁ σωφὲρ πετάχτηκε ὄξω στὴν αὐλὴ μὲ τὸ λερωμένο στουπὶ στὸ χέρια καὶ γελῶντας πνιχτὰ,εἶπε μὲ χαμηλὴ μυστηριώδη φωνή :

— Ἄκου, Λευτέρη, Γιάννη... Ἀκοῦστε, κορίτσια. Ὁ Μιχαλιὸς ὁ παραμάγειρος τἄψησε μὲ τὴ Στέλλα.

— Μπάάάά !...

Τέσσερα στόματα ἀνοίχτηκαν σὲ ὄμικρον. Ὀχτὼ μάτια τεντώθηκαν. Στὴν πλακόστρωτη αὐλὴ τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ σχηματίστηκε ἕνας ἀνθρώπινος κύκλος γύρω ἀπὸ τὸ σωφὲρ ποὺ ἔφερε τὴν ἀπίστευτην εἴδηση.

— Ὁ Μιχαλιὸς μὲ τὴ Στέλλα ;

— Ἄμ τί τοῦ ζήλεψε τοῦ μόστρου ;

— Τὰ ματάκια του ποὺ εἶναι σὰν κουμπότρυπες ;

— Ἤ τὰ γενάκια του ποὺ εἶναι σὰ μαδημένη νουρὰ γαϊδουρίσια ;

Ἡ Ντίνα ἡ καμαριέρα δὲ μπόρηγε νὰ τὸ πιστέψῃ, οὔτε ἡ ἄλλη καμαριέρα, ἡ Μαρίτσα ἡ Παριανὴ μὲ τὴν ἐλιὰ στὸ μάγουλο. Ὁ Γιάννης ὁ πορτιέρης, γέρος πολυκάτοχος, μουρμούρισε «ὅλα γίνονται σή μερης». Καὶ ὁ Λευτέρης ὁ μάγερας ἄνοιξε τὴ χερούκλα του, ἔφτυσε μέσα καὶ τὴν ἔτριψε μὲ τὴν ἄλλη.

— Μὰ ποῦ τὸ ξέρεις, Ἀχιλλέα ; Αὐτὸ εἶναι ρεζιλίκι τοῦ γυναικείου φύλου, μωρέ !

— Τοὺς τσάκωσα στὰ πράσσα ἢ καλύτερα στὰ κρεμμύδια. Ὁ Μιχαλιὸς παστρεύει κρεμμύδια καὶ ἡ Στέλλα κάθεται ἀντίκρυ του καὶ τοῦ γλυκομιλάει βοηθῶντας τον.... Νὰ τοὺς δῆτε μωρὲ κορίτσια, πῶς κλαῖνε καὶ οἱ δυό ! Εἶναι συγκινητικὸ πρᾶμα.... Μαμμμμάκα μου....

— Πᾶμε νὰ κάνουμε χάζι.

— Σιγά, μὴ μᾶς πάρουν πρέφα.

Μπροστὰ ὁ Ἀχιλλέας μὲ τὸ βρώμικο στουπὶ στὸ χέρι, πίσω οἱ ἄλλοι, πατῶντας στὰ δάχτυλα, κάνανε οὐρὰ καὶ τράβηξαν κατὰ τὸ ὑπόγειο μαγεριό. Ἅμα φτάσανε κεῖ, μαζεύτηκαν μπροστὰ στὸ παράθυρο καὶ σμίγοντας τὰ κεφάλια τους κυττάξανε κάτου. Ὁ Ἀχιλλέας σφιγμένος κοντὰ στὴν παχουλὴ τὴ Νίτσα, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ περάσῃ τὸ χέρι του κάτου ἀπὸ τὴ μασκάλη της. Ἡ Νίτσα δὲν ἔφερε καμμιὰν ἀντίσταση, ὅπως οὔτε κι᾽ ἡ Μαρίτσα στὸ Λευτέρη τὸ μάγερα ποὺ ἔκανε τὸ ἴδιο. Ἀνάμεσα στὰ δυὸ γυναικεῖα κεφάλια τέντωσε τὸν ξεραγκιανὸ λαιμό του ὁ πορτιέρης ψάχνοντας νὰ δῇ καλύτερα, μὰ κι᾽ ἀκουμπῶντας πονηρὰ ἀπάνου στὰ δυὸ ζεστὰ κορμιὰ τῶν γυναικῶν. Ἔτσι γίνηκε ἕνα γροῦπο γιομάτο ἔνοχη περιέργεια καὶ λαγνεία ἀπὸ πέντε κορμιὰ ποὺ σφιγγόντουσαν τὄνα μὲ τἄλλο πασπατευτά...

Κάτου στὴν κουζίνα βρισκότανε, ἀλήθεια, ὁ Μιχαλιὸς καὶ ἡ Στέλλα. Καθόντουσαν ἀντικρυστὰ, σὲ χαμηλὰ σκαμνάκια, ἔχοντας στὴ μέση ἕνα ταψὶ καὶ πλάγι ἕνα κοφίνι μὲ ψιλὰ κρεμμύδια. Ἐκεῖνος ἦταν ἕνα παράξενο πλᾶσμα, ποὺ δὲ θὰ μπόρηγε κανεὶς νὰ τοῦ βρῇ τὴν ἡλικία, κοντόπαχος, μὲ μακρουλὸ κεφάλι σὰν πεπόνι, μὲ πυρρόξανθα γενάκια καὶ ἴδια μαλλιὰ, σκληρότριχα, ὀρθωμένα κατὰ πάνου, σὰ βοῦρτσα. Ἐκείνη ἦταν μιὰ νόστιμη κοπέλλα, μικρὴ, μὲ μπεμπεδίστικα μαλλιά. Μικρὴ μὰ σαρκωμένη σὰν κορόμηλο. Κρατοῦσε ἕνα μαχαιράκι τοῦ φρούτου κι᾽ ἔκανε τάχα πῶς βοηθοῦσε τὸν παραμάγερα, μὰ ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς πιὸ πολὺ εὕρισκε τὴ δουλειὰ παιγνίδι καὶ χασκογελοῦσε, διαλέγοντας κρεμμύδια ἀπὸ τὸ καλάθι καὶ ρίχνοντάς τα ἕνα - ἕνα στὴν ποδιὰ τοῦ συντρόφου της :

—Νὰ καὶ τὸ στρογγυλό...νὰ καὶ τὸ μακρουλό!... Νὰ καὶ τοῦτο μὲ τὰ γένεια !... νὰ καὶ τοῦτο μὲ τὰ χτένια !... Χά ! χά! χά!.

Καὶ ξεκαρδισμένη μισόκλεινε τὰ μάτια, καὶ πότε ἄφηνε τὸ κορμάκι της πίσω, πότε τὸ δίπλωνε μπροστά. Στὴν πρώτη κίνηση, τὸ στῆθος της ἐκαμπυλώνονταν προκλητικὰ κι᾽ ὁ κακομοίρης ὁ Μιχαλιὸς σκουπίζοντας τὰ μάτια μὲ τὸ ἀνάστροφο τῶν χεριῶν, τὴ ρουφοῦσε μ᾽ ἕνα γρήγορο τέντωμα τῶνβλεφάρων.Στὴ δεύτερη, ὅταν ὁ γυμνός της λαιμὸς μάκραινε σὰ λαιμὸς χήνας καὶ ἡ ἀναπνοή της τοῦ ζέσταινε τὴ μούρη, ὁ Μιχαλιὸς ἔκλεινε τὰ ματάκια του καὶ ζάρωνε σὰ γατάκι ποὺ φοβᾶται μὴν τὸ δείρουν. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἄφησε τὸ μαχαῖρι νὰ πέσῃ στὸ ταψί. Ντράγκ ! Ἡ δουλίτσα ἀναταράχτηκε κι᾽ ἔκοψε ἀπότομα τὰ γέλια : «Καϋμένε Μιχαλιὸ, μὲ τρόμαξες....». Ἐκεῖνος δὲν εἶπε τίποτα, μόνο στηρίζοντας τοὺς ἀγκῶνες στὰ γόνατα, σκέπασε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια καὶ στεκόταν ἔτσι. Ἡ Στέλλα τόνε κύτταξε. Στερνὰ, εἶπε : «Μά...τί ἔχεις ; Γοῦστο νὰ κλαῖς στ᾽ ἀλήθεια, τώρα». Σηκώθηκε, στῆνε κοντά του, σκύβοντας ἀπὸ πάνου, τοῦ πῆρε μαλακὰ, συμπονετικὰ, τὰ χέρια καὶ τοῦ τὰ κατέβασε. Ἔπειτα τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ πηγοῦνι καὶ τοῦ ἀναποδογύρισε τὸ κεφάλι. Ἐκεῖνος ἀναστέναξε μ᾽ ἕνα κακοσυγκρατημένο ἀναφυλλητό. «Κλαῖς στὰ σωστά:.... Μπᾶ σὲ καλό σου, Μιχαλιόόόό!..., Τί, τώρα ;»

Στάθηκε συλλογισμένη, σοβαρὴ, μὲ τὸ δάχτυλο στὸ στόμα. Ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ποδίτσας της ἔβγαλε ἕνα μαντηλάκι καὶ τοῦ σφούγγιζε τὰ μάτια, τὰ μάγουλα, μὲ τ᾽ ἄλλο χέρι χαϊδεύοντάς του τὰ μαλλιὰ καὶ ζυγώνοντας τὸ πρόσωπό της στὸ δικό του, «σῶπα, Μιχαλιὸ, σῶπα» τοὔλεγε. Ἕνα χαμόγελο χάραξε στὴ μορφὴ τοῦ Μιχαλιοῦ κι᾽ ἅπλωσε σιγὰ νὰ πιάσῃ τὸ χέρι της. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα μαῦρο πρᾶμμα χτύπησε καὶ τοὺς δυὸ κατάμουτρα κι᾽ ἔπεσε στὸ ταψί. Σύγκαιρο γέλια καὶ χάχανα ἀκούστηκαν ἀπὸ πάνω τους. Ὁ σωφὲρ εἶχε πετάξει τὸ λυγδιασμένο στουπὶ σφίγγοντάς το πρῶτα καλὰ σὲ μπάλα.

— Χαχάάάάάά ! Μ᾽ ἕνα σμπάρο δυὸ τρυγόνια !...

— Ἀπάνου στὰ ζαχαρώματα.

— Ὁ Μιχαλιὸς κ᾽ ἡ Στέλλα ! Μωρὲ εἶναι νὰ βουρλίζεται τινάς !....

Καὶ ἡ παρέα τῶν πέντε ἄφησε τὸ παράθυρο γιὰ νὰ γλυστρήσῃ γρήγορα στὴ μαρμαρένια σκάλα τοῦ ὑπογειου καὶ νὰ γιομίσῃ τὴν κουζίνα μὲ τὰ ξεφωνητὰ καὶ μ᾽ τ᾽ ἀναγελάσματα.

— Ἀούααααα !....

Ἡ Στέλλα, πειραγμένη, ζεματισμένη, τραβήχτηκε στὴν ἄκρη κοντὰ στὸ τζάκι, καὶ κύτταζε σὰ νάτα. Ὁ Μιχαλιὸς ζαλισμένος, κουβαριάστηκε πιὸ πολὺ στὸ χαμηλὸ σκαμνὶ, ἔκρυψε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια, ἔχωσε πιότερο τὸ κοντόλαιμο κεφάλι στοὺς ὤμους, ποὺ δὲ φαινόταν πιὰ παρὰ σὰν ἕνα στρογγύλεμα μὲ ὄρθιες τρίχες.... Κι᾽ ἔτσι μαζωμένος, ἄκουγε ἀπὸ πάνου νὰ πέφτουν χαλάζι τὰ πικρόλογα, τὰ κουδουνιστὰ γέλια τῶν ἀντρῶν καὶ τῶν γυναικῶν. Καὶ μιὰ φωνὴ δὲν ἄκουγε : τῆς Στέλλας. Ἡ καρδιά του ἄλεθε τὸν πόνο... Ζάρωσε πιὸ πολὺ δίπλωσε τὸ κορμὶ, κι᾽ ἀφήνοντας τ᾽ ἀριστερό του μπράτσο νὰ πέσῃ στὰ γόνατα, ἔρριξε ἀπάνου του τὸ κεφάλι, μὲ τὰ μάτια πάντα κλειστά. Τὸ δεξί του χέρι κρεμάμενο ἀκούμπησε στὸ ταψὶ καὶ τὰ δάχτυλά του ἄθελα βρῆκαν κάτι σκληρό. Ἕνας σεισμὸς πέρασε μέσα του· χούφτιασε τὸ μαχαῖρι κι᾽ ἔκανε νὰ πεταχτῇ ὄρθιος. Μὰ πρόφτασε ἡ χερούκλα τοῦ Λευτέρη τοῦ μάγερα κι᾽ ἔπεσε βαρειὰ στὸ σβέρκο του.

— Ἐρωτόκριτε.... Χράπ !

Ὅταν ἡσύχασε πιὰ κι᾽ ἄνοιξε τὰ μάτια, ἡ κουζίνα ἦταν ἄδειανή. Ὄξω, στὴν αὐλὴ ἀκούγονταν τὰ ἀγκομαχητὰ τοῦ αὐτοκίνητου ποὺ ἑτοιμάζονταν νὰ βγῇ.

Μὰ ἡ Στέλλα ; Ποῦ ἦταν ἡ Στέλλα ;

Ὁ Μιχαλιὸς σηκώθηκε καὶ γλυστρῶντας προφυλαχτικὰ πέρασε ἀπὸ τὴ μέσα πόρτα τῆς κουζίνας, χώνεψε στὸ διάδρομο ποὺ ἦταν τὰ δωμάτια τῶν ὑπηρετῶν. Μιὰ-δυὸ-τρεῖς. Στὴν τρίτη πόρτα ἦταν τὸ καμαράκι τῆς Στέλλας. Ὁ Μιχαλιός, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, στάθηκε στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Ἡ δουλίτσα εἶχε γυρισμένη τὴ ράχη καὶ κυτταζόταν στὸν καθρέφτη, κρατῶντας μιὰ πετσέτα, Στὸ γυαλὶ εἶδε τὸ Μιχαλιὸ καὶ γύρισε ἀπότομα· τοὔρριξε μιὰ θυμωμένη ματιὰ καὶ μουρμούρισε σφυριχτά :

— Φύγε, νὰ μὴ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου.... Φοβιτσιάρη !....

— Στέλλα...νὰ σοῦ πῶ....

— Ἄϊντε νὰ τὰ πῇς τοῦ σκαντζόχερα....Ζοῦδι !....

Καὶ τοὔκλεισε τὴν πόρτα κατάμουτρα.

Ὁ Μιχαλιὸς στάθηκε λίγο ἀποσβολωμένος. Ὕστερα, σκυφτὸς τράβηξε πέρα, κι᾽ ἀνοίγοντας τὸ πορτάκι στὸ φόντο τοῦ διαδρόμου ἀνέβηκε πέντε σκαλάκια καὶ βρέθηκε στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὶς βραγιές του καὶ τὰ μεγάλα δέντρα, χώνεψε κάτου ἀπὸ τὴ σκιά.

Πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα, στὸν πλατὺ δρόμο, ἡ βραδυνὴ βοὴ τῆς πόλης ἔφτανε σύσμιχτη στ᾽ αὐτιά του. Ἁμάξια, τρὰμ, αὐτοκίνητα, κόσμος...

Πέρασε τὸν κῆπο κι᾽ ἔφτασε στὸ καμαράκι του, χαμηλὸ, στενὸ ὅσο νὰ χωράῃ τὰ λίγα ἐργαλεῖα τοῦ κηπουροῦ. Μὰ ὁ μπάρμπα Δημήτρης ὁ κηπουρὸς—ἀδελφὸς τοῦ πατέρα του—εἶχε πεθάνει ἐδῶ κι᾽ ἕνα μῆνα, καὶ τώρα τὸ καμαράκι ἦταν ὅλο δικό του. Ἐκεῖ τὸν εἶχε βάλει νὰ κοιμᾶται ὁ «κύριος»—ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τὸν ἔφερε ἀπὸ τὸ χωριό. Ποῦ νὰ μὴν ἔσωνε νάρθῃ ! «Καλύτερα νάσπαζε τὸ ποδάρι μου» ἔκλαιγε ὁ Μιχαλιός. Μὰ ἀντὶς νὰ σπάσῃ τὸ πόδι του ὁ κακομοίρης νὰ ποῦ εἶχε συντρίψει τὴν καρδιά του. Τί τἄθελε αὐτὸς τὰ μεγαλεῖα ; Στὴν Ἀθήνα περβολάρης καὶ παραμάγερα. Νὰ παστρεύῃ πατάτες καὶ κρεμμύδια καὶ νὰ σκαλίζῃ τὰ φυτά.... Πόσο καλὰ ἦταν στὸ χωριό του, μὲ τὰ εἴκοσί του χρόνια, ξυπόλυτος, μεροκαματιάρης, μὰ λεύτερος σὰν τὸ πουλί. Νὰ φύγῃ !.... Νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Μπέρμπακα, στὰ νερά του, στὶς πρασινάδες του. Ἐκεῖ δὲ θὰ τὸν πειράζῃ κανείς. Ἐκεῖ κανεὶς δὲ θὰ τοῦ πετάῃ στουπιὰ βρώμικα στὰ μοῦτρα. Ἐκεῖ κανεὶς ποτὲ δὲν τόνε χτύπησε στὸ σβέρκο... Ἄχ, ἐκείνη ἡ χτυπιά. Ὁ Μιχαλιὸς ἔνοιωθε ἀκόμη τὸν πόνο, μὰ πιὸ πολὺ τὸν ἔνοιωθε στὴν καρδιά.... Καὶ πήγαινε τὸ μυαλό του στὴ Στέλλα... Μπροστά της γίνηκε αὐτό. Τὸν εἶδε μὲ τὰ μάτια της, ἔτσι πῶς τὸν χτύπησαν, σὰν τὸ χειρότερο ζῶ, σὰν τὸ γουροῦνι τῆς λάσπης ποὺ τὸ χτυπάει τὰ Χριστούγεννα ὁ Νικολὸς ὁ μακελάρης καὶ κεῖνο πέφτει κάτου καὶ ξεφωνίζει. Μὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι γουροῦνι νὰ τὸν χτυποῦν ἔτσι, ἐδῶ στὴ χώρα... Καὶ κεῖνοι ποὺ τὸ κάνουν, τοὺς χρειάζεται....

Ἐδῶ τὸ μυαλὸ τοῦ Μιχαλιοῦ βόλωσε. Οἱ σκέψεις τοῦ γινήκαν μαλλιὰ-κουβάρια μπερδεύτηκαν σὰν τὰ σκοτεινὰ κλωνάρια τῶν δέντρων, σὰν τοὺς βραδυνοὺς ἴσκιους ποὺ τοὺς ἔβλεπε ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς καμαρούλας του μέσα στὸν ἀπέραντο κῆπο, κάτου ἀπὸ τὶς ἀλέες....

Δάγκωσε τὸ δάχτυλο, μὲ λύσσα. Ἔνοιωσε νὰ τοῦ πονῇ τὸ κεφάλι τώρα, σάμπως ἕνα κακὸ ὄρνιο, μιὰ καρακάξα, νἄχε κουρνιάσει στὸ μυαλό του καὶ νὰ τὸ τσιμποῦσε, νὰ τὸ πιπίλιζε. Κι᾽ ὁ Μιχαλιὸς ἔσφιγγε τὶς γροθιές.

Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν πορτούλα του τρίξανε κάποια πεσμένα φύλλα. Ἕνα θρόϊσμα ἔφτασε τώρα ὡς τ᾽ αὐτιά του... Δὲν ἦταν ἀγέρι ποὺ τὰ σάλευε γιατὶ ὁ Μιχαλιὸς ἤξερε τί πρᾶμμα τἄκανε νὰ τρίζουν. Καὶ τὸ πρᾶμμα σιγὰ-σιγὰ ξεχώρισε, ζύγωνε μ᾽ ἕνα ἀλαφροπάτημα, ἀργὸ, σερνάμενο. Κι᾽ ὅσο ζύγωνε, τὸ σχῆμα του γραφότανε πιὸ καθαρὸ, κάτου ἀπὸ τὴν ἀσημένια λουρίδα ποὺ ἔστελνε τώρα τὸ νέο φεγγάρι.

Ἦταν ἕνα μικρὸ ζῶο—σὰ γουρουνάκι—μὲ τὰ τέσσερα κοντούτσικα ποδαράκιά του, μὲ μουρίτσα σουβλερὴ, μὲ χαίτη ὀρθὴ ποὺ κρατοῦσε ὥς τὴν οὐρά. Ἕνας μικρὸς σκαντζόχερας—ὁ φίλος του ὁ «σύντροφός » του, ποὺ τὸν εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ χωριὸ μέσα στὸ ταγάρι του καὶ τὸν ἀμόλυσε στὸ μεγάλο περβόλι, ἔτσι νὰ τόνε βλέπῃ καμμιὰ φορὰ καὶ νὰ θυμᾶται τ᾽ ἀμπέλια καὶ τοὺς φράχτες.

Ὁ Μιχαλιὸς ἐπερίμενε νὰ κοιμηθοῦν ὅλοι στὸ σπίτι. Ὕστερα ἔβαλε τὸ ζῶο μέσα στὸ ταγάρι καὶ δρασκελῶντας τὰ κάγγελα τοῦ κήπου, πήδησε ὄξω.

Στὸ πρῶτο ἀμπέλι ποὺ ἀπάντησε, κόντηνε τὸ βῆμα, σταμάτησε. Ἔβγαλε τὸ σκαντζόχερο ἀπὸ τὸ ταγάρι. Ἦταν πάντα κουβαριασμένος. Ὁ Μιχαλιὸς τὸν ἐκύτταξε λίγο :

— Ἄϊντε στὸ καλὸ, Στοῦμπο μου, μουρμούρισε καὶ τὸν κύλισε μαλακὰ κάτου ἀπὸ τ᾽ ἀμπελόφυλλα ἀπάνου στὰ χορτάρια. Ὕστερα ξαναπῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ὅταν ξαναβρέθηκε στὸ καμαράκι του, κόντευε νὰ ξημερώσῃ Λαλοῦσαν οἱ πετεινοὶ, μὰ τὸ πλούσιο σπίτι ἦταν ἀκόμα βυθισμένο στὸν ὕπνο. Ὁ Μιχαλιὸς κάθησε κατὰ γῆς καὶ μελέτησε τὴν πράξη, ἦταν σωριασμένα τὰ ἐργαλεῖα τοῦ κηπουροῦ. Τὸ κλαδευτῆρι δὲν τοῦ ἄρεσε, οὔτε ἡ τσάπα. Πῆρε ἕνα μεγάλο Ἰταλικὸ σουγιᾶ, ποὺ τὸν εἶχαν γιὰ νὰ κόβουν τὶς βέργες, τ᾽ ἀγιοκλήματα. Βάζοντας δύναμη, ἄνοιξε τὴν πλατειὰ λεπίδα καὶ κρατῶντας τὸ σουγιὰ πίσω του τράβηξε ἀποφασιστικὰ κατὰ τὴν αὐλή.

Λίγο πιὸ πέρα ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλονε κοιμόντουσαν ὁ Ἀχιλλέας ὁ σωφὲρ κι᾽ ὁ Λευτέρης ὁ μάγερας. Οἱ ἀναπνοὲς τῶν δυὸ ἀντρῶν ξεχώριζαν μέσα στὴ βαθειὰ σιωπή. Ὁ μάγερας ρουχάλιζε κιόλας, μὲ τὰ μπράτσα ἀνοιχτὰ καὶ τὸ στῆθος ξέσκεπο. Ὁ Μιχαλιὸς ρίχτηκε ἀπάνου του.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

— Ἄλλοτε ἤμουν συγγραφεύς. Ἔγραψα ἕνα βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Χίλιοι τρόποι γιὰ νὰ πλουτίσετε».

— Καὶ τώρα ζητιανεύετε;

—Διάβολε! Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς χιλίους τρόπους.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Ἡ μαύρη.— Δὲν σᾶς πειράζει, κύριε, ἂν σᾶς φωτογραφίσῃ ὁ μικρός μου; Βλέπουμε τόσο σπάνια λευκοὺς στὸν τόπο μας...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— ΤΟΥ Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ὁ μακαρίτης πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος Θεόδωρος Δηληγιάννης ἐμαθήτευσε στὸ Γυμνάσιο τοῦ Ναυπλίου. Στὰ 1839 ἦταν, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ μαθητολόγιο τοῦ ἐν λόγῳ Γυμνασίου, μαθητὴς τῆς δευτέρας τάξεως καὶ εἶχε πάρει στὶς ἐξετάσεις ἕξη, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἄριστα ἦταν τότε δεκατρία, καὶ στὴ διαγωγὴ πάλι ἕξη, ἐνῷ ὁ μεγαλείτερος βαθμὸς της ἦταν δέκα.

Ἐπίσης σ' ἕναν ἄλλο κατάλογο βρέθηκε ἡ ἑξῆς σημείωσις σχετικῶς: «Θεόδωρος Π. Δηληγιάννης, ἐκ Τευθίδος, πατρὸς πολιτευομένου. Εἰς τὰ ποιητικά : καλῶς. Εἰς τὰ λατινικὰ : καλῶς. Εἰς τὰ ὑπόλοιπα : καλῶς. Παρατήρησις : χρηστοήθης καὶ εὐφυής».

Κουράγιο λοιπόν, ὅσοι μαθηταὶ παίρνουν καλῶς. Τὸ μέλλον τοῖς... «προσμειδιᾶ».

— ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Μιὰ μέρα ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Κερκύρας Ἀριστοτέλης Σερεμέτης παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο τοῦ Ἄγγλου ἁρμοστοῦ Βάρδο γιὰ νὰ τοῦ δώση ἀναφορὰ ἐπὶ τῶν συμβάντων τοῦ εἰκοσιτετραώρου, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων τοῦ ἀνέφερε ὅτι κάποιος χωρικὸς ἀπὸ τὴν κώμη Σταυρὸ εἶχε ζεματίσει τὰ δυό του παιδιὰ μὲ καυτὸ νερό. Στὴν εἴδησι αὐτὴ ὁ ἁρμοστὴς κατελήφθη ἀπὸ φρίκη καὶ διέταξε νὰ κρεμαστῆ ἀμέσως ὁ παιδοκτόνος. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὸ γραφεῖο ὁ Σολωμός, ὁ ὁποῖος βλέποντας τὴν ἔξαψι τοῦ ἁρμοστοῦ τὸν ρώτησε γιὰ νὰ μάθη τὴν αἰτία. Ὁ ἁρμοστὴς τοῦ διηγήθηκε τὴν ὑπόθεσι προσθέτοντας : — Τὸ κακούργημα αὐτὸ τὸ πρωτάκουστο διεπράχθη ἀπὸ ἕναν δικό σας Ἕλληνα. — Ναί, ναί, Ἕλληνα, ἀπάντησε μ' ἑτοιμότητα ὁ Σολωμός, ἀλλὰ φάνηκε πρωτότυπος καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμα τὸ κακούργημα!...

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΟΘΩΝΟΣ

Μιὰ φορὰ ὁ μακαρίτης βασιλεὺς Ὄθων πῆγε στὴν Πάρο καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ κάνανε ἔνθερμη ὑποδοχή. Ὅταν ἔφευγε, μιὰ γρηοῦλα ποὺ ἀκολουθοῦσε, ἐφώναξε στὸν Ὄθωνα :

— Ἄμε στὸ καλό, βασιλιᾶ μου, καὶ τοῦ χρόνου νὰ μᾶς ἔρθης δήμαρχος !

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α΄.

Ὅταν ἡ Θεσσαλία προσηρτήθη στὴν Ἑλλάδα ὁ τότε βασιλεὺς Γεώργιος Α΄, ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὶς νέες ἐπαρχίες. Σέ κάποια κωμόπολι μόλις ἔφθασε ὁ βασιλεύς, ὁ δάσκαλος ἄρχισε νὰ τὸν προσφωνῆ, ἄρχισε δὲ ἔτσι :

«Ὡς εὖ παρέστης, βασιλεῦ,
μετὰ τῆς βασιλίσσης,
καὶ τῶν παιδιῶν ἐπίσης».

Ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἡγεμών, πάντοτε ἐνθυμεῖτο τοὺς στίχους αὐτοὺς καὶ πολλάκις ὅταν ἔλεγε κανεὶς τὴν λέξι «βασίλισσα» ἐπρόσθετε «Καὶ τῶν παιδιῶν ἐπίσης».

—ΤΟΥ ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑ

Κάποτε, ὁ Παπαφλέσσας, ποὺ μὲ τὸν ἄκρατον πατριωτισμόν του, ἐπετίθετο ἐναντίον τῶν συντηρητικῶν μητροπολιτῶν καὶ τῶν ἀρχόντων τῆς περιφερείας του, ἤρχισε τὸ κήρυγμα του, ἔτσι :

—Θηρίον ἀνήμερον, πανιερώτατε Δέσποτα, μὲ πολλὰς κεφαλάς, εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, Ὕδρα ἡ Λερναία, ἐντιμότατοι ἄρχοντες....

Καὶ μετὰ στιγμιαίαν παῦλαν :

—....εἶνε ὁ Διάβολος !

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ἠγνόησαν, ὅτι ὁ γενναῖος ἱερωμένος καὶ ἀρχηγὸς ἐπετίθετο ἐναντίον των. Ἀλλὰ τὶ νὰ εἰποῦν ; Ὁ διάβολος ποὺ εἶχεν ἀνακατευθῆ τοὺς εἶχε ἀφωπλίσει καὶ ἐσιώπησαν, διὰ νὰ ἀκούσουν τὴν συνέχειαν, ποὺ δὲν ἦτο καθόλου τιμητικὴ γι' αὐτούς, μὰ ἦτο καλοβαλμένη, ὥστε νὰ μὴν μποροῦν νὰ κατηγορήσουν τὸν Παπαφλέσσαν, ὅτι τοὺς ἐσυκοφάντει.

ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΠΑΝΤΡΕΙΑ ΜΕ... ΔΟΚΙΜΗ

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ... - ΤΟ „ΝΥΦΟΠΑΖΑΡΟ" ΤΗΣ ΓΚΑΪΝΑ - ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΚΣΙΚ ΤΗΣ ΤΡΑΝΣΥΛΒΑΝΙΑΣ

Ὅταν ἔγιναν στὴν Ἀμερικὴ οἱ πρῶτες ἀπόπειρες «δοκιμαστικῶν γάμων», ἐδημιουργήθη τρομερὸς θόρυβος καὶ τὸ πρᾶγμα ἐθεωρήθη ἀπὸ τοὺς φανατικοὺς πολεμίους τοῦ θεσμοῦ ὡς μία ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις, ὅτι... «χάλασε ἡ Πλάσι»!

Καὶ ὅμως λίγοι ξέρουν ὅτι μέσα στὴν καρδιὰ τῆς γηραιᾶς καὶ συντηρητικῆς Εὐρώπης, σὲ μιὰ περιοχὴ τῶν Τρανσυλβανικῶν Ἄλπεων, ὁ γάμος κατόπιν δοκιμῆς εἶναι θεσμὸς προαιώνιος, ποὺ τηρεῖται μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ πού, φυσικά, δὲν σοκάρει ἀπολύτως σὲ κανένα.

Ἐπίσης στὴν αὐτὴ χώρα διατηρεῖται ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἕνα ἄλλο ἔθιμο, ἡ λεγομένη «γαμήλιος ἐμποροπανήγυρις», κάτι ποὺ ἐμεῖς θὰ λέγαμε ἐπίσημο νυφοπάζαρο.

Ἡ Τρανσυλβανία, παλαιὰ οὐγγρικὴ ἐπαρχία καὶ τώρα τμῆμα τοῦ μεγάλου καὶ φίλου ρουμανικοῦ Κράτους, εἶναι γραφικὴ χώρα μὲ ὑπέροχες φυσικὲς καλλονές, γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάζεται «Ἑλβετία τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης». Οἱ κάτοικοί της, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀρεσίβιοι, εἶναι προσηλωμένοι στὶς πανάρχαιες παραδόσεις τους, πολλὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔχουν εἰδωλολατρικὸ χαρακτῆρα.Στὶς περιοχὲς τῆς Γκάϊνα καὶ τοῦ Τσίκ, ποὺ ἀποτελοῦν μαγευτικὰ ὀροπέδια τῶν Τρανσυλβανικῶν Ἄλπεων, σὲ ὕψος χιλίων μέτρων ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης κατοικεῖ μιὰ γερὴ βουνήσια φυλή, οἱ Σίκουλοι ποὺ μὲ περηφάνεια διατείνονται ὅτι εἶναι ἀπόγονοι τῆς στρατιᾶς τοῦ Ἀττίλα. Οἱ ἄνδρες εἶνε ὅ,τι θὰ ὠνομάζαμε «φυσιολογικοὺς τύπους» σωματικῆς ἀλκῆς καὶ οἱ γυναῖκες φημίζονται σ' ὁλόκληρη τὴ Κεντρικὴ Εὐρώπη γιὰ τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴ φρεσκάδα τους.

Ἕνα ζεῦγος Τρινσυλβανῶν νεονύμφων.

ΜΙΑ ΚΙ' ΕΞΩ!...

Σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ περίφημο καὶ ποιητικὸ ὀροπέδιο τῆς Γκάϊνα γίνεται κάθε χρόνο μιὰ περίεργη τελετή, τῆς ὁποίας τὸ θέαμα προσελκύει πάντοτε πάρα πολλοὺς ἐπισκέπτες.

Οἱ νέοι, ντυμένοι μὲ τὶς γραφικὲς πατροπαράδοτες στολές τους κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ βουνά, ὅπου περνοῦν ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ χρόνο, καὶ ἐκεῖ βρίσκουν τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ συναντηθοῦν καὶ νὰ χορέψουν μὲ τὰ κορίτσια ποὺ ἔχουν τὴν πρόθεσι νὰ παντρευτοῦν. Οἱ ὡραῖες, ποικιλόχρωμες ἀμφιέσεις τῶν κοριτσιῶν, ἡ δροσερὴ ὠμορφιά τους, τὸ ποιητικὸ περιβάλλον καὶ ὁ χορὸς μὲ τὴ συνοδεία πρωτογόνων μουσικῶν ὀργάνων, κάνουν σὲ μιὰ καὶ μόνη νύκτα τὸ... θαῦμα τους.

Ὁ νέος ποὺ θὰ χορέψη πάνω ἀπὸ τρεῖς φορὲς καὶ κατ' ἐπανάληψιν μὲ τὸ ἴδιο κορίτσι, σημαίνει πὼς ἔκανε τὴν ἐκλογή του. Ἂν δὲ καὶ ἡ νέα ξεκρεμάση ἀπὸ τὴ ζώνη της τὸ πολύχρωμο μανδήλι, ποὺ σημαίνει ὅτι εἶναι διαθέσιμη καὶ τοῦ τὸ προσφέρη, τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι ξεχωρίζει ἀμέσως ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν ἄλλων χορευτῶν καὶ σὲ μιὰ μαγευτικὴ χαράδρα ἢ κάποιο ξωκκλῆσι ἀρχίζει ἕναν ἄλλο χορό: τὸ χορὸ τοῦ Ἠσαΐα.

Ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον. Ἡ πρότασις γάμου, ἡ ἀποδοχὴ καὶ ἡ τέλεσις τοῦ μυστηρίου εἶναι ζήτημα τὸ πολὺ μιᾶς ὥρας. Εἶναι δὲ τόσοι οἱ γάμοι ποὺ γίνονται κάθε χρόνο μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὥστε μεταξὺ τῶν ἄλλων, ποὺ συρρέουν κάθε χρόνο στὴν ὡραία αὐτὴ πανήγυρι, εἶναι καὶ πολλοὶ... παπάδες, οἱ ὁποῖοι κάνουν χρυσὲς δουλειές.

ΑΝΤΙ ΝΥΦΙΚΗΣ ΠΑΣΤΑΔΟΣ, ΜΠΡΑΝΤΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ...

Τὸ ποιητικὸ αὐτὸ ἔθιμο εἶχε διακοπῆ γιὰ μερικὰ χρόνια μετὰ τὴν κήρυξι τοῦ παγκοσμίου πολέμου.

Οἱ ὀρεσίβιοι νέοι, ποὺ δὲν εἶχαν ἀπάνω στὰ γραφικά τους βουνὰ ἀντιληφθῆ τὸ ξέσπασμα τῆς τρομερῆς καταιγίδος, στολίστηκαν τὸ 1914 καὶ κατέβηκαν γεμᾶτοι γλυκειὲς προσδοκίες στὴ Γκάϊνα.

Μ' ἀντὶ νὰ βροῦν στὴν πλατεῖα τὰ ἀγγελόμορφα κορίτσια νὰ τοὺς περιμένουν μὲ τοὺς θησαυροὺς τῶν παρθενικῶν τους πόθων, συνάντησαν τοὺς ὑπαλλήλους τῆς στρατολογίας, ποὺ τοὺς ὡδήγησαν στοὺς στρατῶνες...

Μόλις τὸ φθινόπωρο τοῦ 1933 ξανάρχισαν τὰ ὡραῖα νυφοπάζαρα τῆς Γκάϊνα.

Η «ΤΖΑΡΝΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ»

Στὸ Κσίκ, μιὰ ἄλλη περιοχὴ τῆς Τρανσυλβανίας, ἐπικρατοῦν ἐντελῶς διαφορετικὰ ἔθιμα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατο ν' ἀποχωρισθοῦν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀττίλα, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους λατρεύουν ἀκόμη τὸν «Θεὸ Ἥλιο»...

Τὰ κορίτσια ποὺ εἶναι σὲ ἡλικία νἀπαντρευθοῦν, πηγαίνουν τὴν Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία, στολισμένα μὲ τὰ πιὸ χτυπητὰ φορέματα καὶ τὰ πιὸ ἀστραφτερὰ στολίδια τους. Οἱ νέοι ἐπίσης, ντυμένοι μὲ τὰ γιορτινά τους, περιμένουν ἀνυπόμονα τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, μετὰ τὸ ὁποῖο τὰ κορίτσια φεύγουν τελευταῖα ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά.

Βγαίνουν χαρούμενα στὴν πλατεῖα, πιασμένα ἀνὰ τέσσερα ἀπ' τὰ χέρια καὶ ἀρχίζουν νὰ κάνουν «παρελάσεις» ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ὑποψήφιους γαμπρούς, οἱ ὁποῖοι στέκονται μὲ μπουκέτο λουλουδιῶν στὰ χέρια....

Πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸν πρῶτο γῦρο, ἀλλ' ἀπὸ τὸν δεύτερο ἀσφαλῶς, οἱ νέοι, ἀρχίζουν νὰ ἐκδηλώνουν ὁ καθένας τὴν προτίμησί του στὸ κορίτσι, ποὺ θέλει νὰ κάνη γυναῖκα του, δίνοντάς του τὸ μπουκέτο μὲ τὰ λουλούδια.

Ὅταν τελειώσουν καὶ οἱ ἑπτὰ γῦροι τῆς ἐρωτικῆς αὐτῆς παρελάσεως, τὰ κορίτσια φεύγουν γιὰ τὰ σπίτια τους, ἄλλο μὲ τρία ἢ τέσσερα μπουκέτα, ἄλλο μὲ δύο, ἄλλο μὲ ἕνα καὶ ἄλλο μὲ... κανένα. Ἀλλὰ καὶ ὅσες δὲν δεχτοῦν τὶς λουλουδένιες αὐτὲς προτάσεις, δὲν τὸ παίρνουν κατάκαρδα. Κάποια Κυριακὴ θὰ «φέξη» καὶ γι' αὐτές.

Μιὰ βδομάδα μετὰ τὴν ἐπίσημη αὐτὴ πρότασι τῶν νέων, δηλαδὴ τὴν ἐπομένη Κυριακή, τὰ κορίτσια πρόκειται ν' ἀπαντήσουν «ναὶ» ἢ «ὄχι». Ἐκεῖνα μάλιστα ποὺ δέχτηκαν πολλὲς προτάσεις, πρέπει νὰ δείξουν ποιὰ ἀπ' ὅλες προτιμοῦν.

Ἡ ἐκδήλωση τῆς προτιμήσεως τῶν κοριτσιῶν γίνεται μὲ ἀνάλογο ποιητικὸ τρόπο. Ὅλη ἡ νεολαία τοῦ χωριοῦ συναθροίζεται σὲ μιὰ μεγάλη χορευτικὴ συγκέντρωσι, στὴν ὁποία παρευρίσκονται καὶ οἱ γονεῖς τῶν κοριτσιῶν καὶ τῶν νέων. Ἂν εἶναι καλοκαῖρι, ἡ συγκέντρωσις γίνεται στὸ ὕπαιθρο, ἄν δὲ χειμῶνας σὲ μιὰ μεγάλη κοινοτικὴ αἴθουσα.

Ὅταν ἡ μουσικὴ δώση τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τοῦ χοροῦ, ποὺ φέρει τὸ ποιητικὸ ὄνομα «Τζάρντα τοῦ Ἔρωτος», τὰ κορίτσια ἀφίνουν νὰ φανῆ στὴ ζώνη τους ἕνα μπουκέτο σχεδὸν μαραμένα λουλούδια... Ὁ νέος, ποὺ γνωρίζει τὸ μπουκέτο του, ἔχει ἤδη τὴν πρόσκλησι τῆς νέας νὰ χορέψουν μαζὶ τὸ χορὸ τῆς ἀγάπης. Τὴν πλησιάζει τότε, εὐτυχισμένος γιὰ τὴν προτίμησί της, καὶ χορεύουν μαζί, ὁπότε καὶ ἀλλάζουν ἐλεύθερα, τρόπον τινά, «ἐπίσημα» τὰ πρῶτα ἐρωτικὰ λόγια...

Η ΔΟΚΙΜΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Μὰ τὰ πράγματα ἐδῶ στὸ Κσὶκ δὲν ἐξελίσσονται μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα, ὅπως στὸ νυφοπάζαρο τῆς Γκάϊνα.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀμοιβαία συγκατάθεσι νέου καὶ νέας νὰ παντρευτοῦν, τὸν πρωταγωνιστοῦντα ρόλον ἀναλαμβάνει ἡ... πεθαρά. Ἀλλ' ὁ ρόλος αὐτὸς δὲν εἶναι καθόλου δυσάρεστος γιὰ τὴν ὑποψηφία νύφη, γιατὶ δὲν εἶναι παρὰ ἐντελῶς τυπικός.

Ἡ μητέρα τοῦ νέου τὴν πλησιάζει καὶ τῆς λέει:

— Κόρη μου, ὁ γυιός μου σὲ βρίσκει πολὺ χαριτωμένη. Αὐτὸ δὲν σοῦ δίνει τὴν εὐχαρίστησι νἄρθῆς νὰ μείνης μερικὲς βδομάδες μαζί μας ;

Ἡ φράσι αὐτὴ ἐπαναλαμβάνεται, ἡ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτη, ἐπὶ ὁλόκληρους αἰῶνες τώρα ἀπὸ τὶς μητέρες τῶν γαμπρῶν.

Ἡ «νύφη» κοκκινίζει ὡς τ' αὐτιά, χαμηλώνει τὸ βλέμμα (εἶναι καὶ αὐτὰ καθωρισμένα ἀπὸ τὸ «τυπικὸ» τῆς παράξενης αὐτῆς ἑορτῆς) καὶ ψιθυρίζει ἕνα δειλὸ «ναί», ἐνῷ ἡ καρδοῦλα της χτυπάει δυνατά...

Ὁρίζεται ἀμέσως ἡ ἡμέρα τῆς ἐπισκέψεως» κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ὑποψηφία νύφη ἔρχεται μόνη στὸ σπίτι τοῦ γαμβροῦ, κουβαλῶντας μάλιστα... στοὺς ὤμους της τὸ σεντοῦκι μὲ τὸ ἀπαραίτητο γιὰ τὴ «δοκιμὴ» μέρος τῶν προικιῶν.

Ἡ πεθερὰ τὴν ὑποδέχεται, τὴν παρουσιάζει στὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ νέα εἶνε «δοκιμαστικὴ σύζυγος» τοῦ ἐκλεκτοῦ της. Ὅταν, μετὰ πάροδον λίγων ἑβδομάδων, οἱ δύο ὑποψήφιοι σύζυγοι πεισθοῦν ἀπολύτως, ὅτι εἶνε πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, γίνεται μὲ ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια καὶ ὁ ἐπίσημος θριαμβευτικὸς γάμος.

Σπανιώτατες εἶνε στὸ Κσὶκ οἱ περιπτώσεις ποὺ μετὰ τὴν «δοκιμὴ» τὸ ζεῦγος ἐχώρισε. Ἀλλὰ καὶ ἄν τοῦτο συμβῆ, τὸ «κορίτσι» δὲν χάνει τίποτε ἀπὸ τὴν ἠθική του ἀκεραιότητα καὶ τὴν ἐκτίμησι τοῦ χωριοῦ. Συνέβη μιὰ νέα νὰ ζητήση τὴ συζυγικὴ εὐτυχία σὲ δύο καὶ τρεῖς δοκιμαστικὲς ἑνώσεις μέχρις ὅτου βρῆ τὸν ἀληθινὸ ἄνδρα τῶν ὀνείρων της.

Ὡρισμένως τέτοιου εἴδους δοκιμαστικοὺς γάμους δὲν ἔχουν φαντασθῆ οὔτε οἱ τολμηρότερες γόησσες τοῦ Χόλλυγουντ. Εἶνε ἐν τούτοις βεβαιωμένο ὅτι στὸ Κσὶκ ὅλα τὰ ζευγάρια εἶνε εὐτυχισμένα καί, ἀντιθέτως μὲ ὅ,τι συμβαίνει σὲ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο, τὰ διαζύγια ἐκεῖ εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστα...

Πολὺ δίκαια λοιπὸν μιὰ γρηὰ τοῦ Κσίκ, ποὺ ἕνας γάλλος δημοσιογράφος τῆς εἶπε ὅτι βρίσκει ἀκατανόητα τὰ ἔθιμά τους, ἀπήντησε:

—Γιατί, παιδί μου; Σεῖς πᾶτε ν' ἀγοράσετε ἕνα ζευγάρι παπούτσια καὶ διαλέγετε ὧρες ὁλόκληρες. Καὶ στὸ κάτω τῆς γραφῆς, τὰ παπούτσια θὰ τὰ πετάξετε σ' ἕνα χρόνο ἢ σ' ἕξη μῆνες. Καὶ μιὰ γυναῖκα ἢ ἕνας ἄνδρας ποὺ θὰ παντρευτῆ γιὰ ὁλόκληρη τὴ ζωή του, δὲν πρέπει νὰ διαλέξη ἐκεῖνο ποὺ θὰ πάρη;

Πολὺ σωστά....

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Τὰ κέρδη τῶν συγγραφέων

Πόσα κέρδιζαν κατὰ τὸν περασμένον αἰῶνα οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς καὶ ζωγράφοι ; Παρ' ὅλους τοὺς θρήνους των, κέρδιζαν ἀσυγκρίτως περισσότερα ἀπὸ τοὺς σημερινούς. Καὶ ἡ ἀπόδειξις :

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, λέγεται ὅτι κέρδισε ἀπὸ τοὺς «Ἀθλίους» του 300.000 φράγκα τῆς ἐποχῆς του, ποσὸν ποὺ ἀναλογεῖ μὲ 15.000.000 σημερινῶν ἑλληνικῶν δραχμῶν.

Ἐπίσης τεράστια ποσὰ κέρδιζε κι' ὁ Εὐγένιος Σύης. Ἔτσι ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Συζητήσεων», στὴν ὁποία πρωτοδημοσιεύθηκαν τὰ «Μυστήρια τῶν Παρισίων», τοῦ τὰ πλήρωσε ἀντὶ 200.000 φράγκων καὶ ἄλλα τόσα τοῦ ἔδωσε ὁ «Τύπος» γιὰ τὸν «Περιπλανώμενο Ἰουδαῖο».

* * *

Πολλὲς γυναῖκες

Ὁ ὡραῖος ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ Ρόμπερτ Τέϋλορ ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Λονδῖνον γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὰς θαυμαστρίας του, ἔπεσε στὸ Παρίσι σὲ παγίδα. Στὸ Μουλὲν-Ρούζ ἤλπιζε νὰ περάση μιὰν ἥσυχη βραδυά, ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ μιὰ νέα. Ἀμέσως ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ ἦσαν στὴν αἴθουσαν ὥρμησαν ἐπάνω του.

— Δὲν εἶμαι ὁ Ρόμπερ Τέϋλορ, φώναζε, ἐνῷ προσπαθοῦσε νὰ σωθῆ.

— Δὲν μᾶς κοροϊδεύετε, ἐφώναξε μιὰ χαριτωμένη χορεύτρια. Ἐγὼ σᾶς εἶδα ὅταν νικήσατε τὸν πρωτοπυγμάχο Μαρσὲλ Τίλ....

Ὁ πρωταγωνιστὴς δὲν συνῆλθε ἀκόμη.

Τέλος κατώρθωσε νὰ ξεφύγη συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ διευθυντὴ μιᾶς μεγάλης κινηματογραφικῆς ἑταιρείας. Αὐτὸς ἐξέφραζε τὸ θαυμασμό του :

— Ὢ ! θὰ εἶναι πολὺ εὐχάριστο νὰ σὲ ἀγαποῦν ὅλες οἱ γυναῖκες...

Ὁ Ρόμπερτ Τέϋλορ τὸν κύτταξε κατάπληκτος :

— Νομίζετε ; Λοιπὸν, ὄχι. Ἂν σᾶς ἔλεγα ὅτι θὰ ἤθελα ν' ἀγαπηθῶ ἀπὸ μία μόνη καὶ...δὲν τὰ καταφέρνω. Μὲ ἀγαποῦν μόνον ὁμαδικά !

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΗΘΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ κ. Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΜΕΛΙΣΣΟΔΕΝΤΡΟ

— Ὁ πατέρας, ποὺ λές, κ' ἡ μάννα εἶναι σύμφωνοι, τὸ κορίτσι ὅμως εἶπε...

—Τὸ κορίτσι ! Καὶ ποιὸς ρωτάει τὰ κορίτσια σ' αὐτὲς τὶς δουλειές, κυρὰ - Σιδερή ;!

—Ἄ ! νὰ μὲ συμπαθᾶς, κὺρ Ἀναστάση. Τοῦ τωρινοῦ καιροῦ τὰ κορίτσια ἔχουν τὴ γνώμη τους. Καὶ κατὰ πῶς εἶναι μάλιστα ἡ Ταρώ, μοναχοκόρη, ἔξυπνη, ὤμορφη, γραμματισμένη, χρυσοχέρα, μὲ τὰ ρουχικά της, μὲ τὰ μετρητά της, χώρια τὶ θὰ κληρονομήση μιὰ μέρα...καὶ νὰ ποῦμε καὶ τἄλλο, καὶ χαϊδεμένη...

—Πάει νὰ πῆ λοιπὸν πὼς καὶ στὸ σπίτι της θἄχη δικό της κεφάλι...μπᾶς καὶ σοῦ πέρασε, κυρὰ - Σιδερή, ἡ ἰδέα πὼς καὶ ἐμεῖς τὸν Κώστα μας τὸν ἔχουμε γιὰ πέταμα ;... Δὲ μᾶς κάνει γιὰ νύφη, δέ μᾶς κάνει...

—Οὔ, καϋμένε Ἀναστάση καὶ σύ, ἀνάποδος ἄνθρωπος ποὺ εἶσαι !... (παρεμβαίνει ἡ γρηά του). Τὶ τὴ θέλεις τὴ γυναῖκα, νὰ στέκεται ὀλόρθη, σούζα στὴ γωνιά, σὰν τοῦ Κολοβελόνη τὸ κούτσορο ; Πῶς θὰ κουμαντάρη τὸ σπίτι της ; Πῶς θ' ἀναστήση παιδιά ; Θὰ τὴν καβαλλικέψουν σἄν θὰ εἶναι ἕνα ἄλαλο πρᾶγμα. Μὴν τὸν ἀκοῦς τὸν Ἀναστάση, ἄκου ἐμένα τὶ θὰ σοῦ πῶ...

—Ἀχούχα !... Πρὶν νὰ κάνης νύφη σου τὴν Ταρώ, κόλλησες βλέπω τὰ σουσούμια της... Μοῦ σήκωσες κεφάλι βλέπω καὶ σὺ καὶ θἄν τὰ χαλάσωμε τώρα στὰ γεράματα...

—Αἴ, ἀφῆστε τώρα τὴ φαγοῦρα καὶ ἀκοῦστε με τὶ θὰ σᾶς πῶ, παστρικὰ καὶ ξάστερα. Ἂν δὲν γνωριστοῦν τὰ σπίτια, ἄν δὲν γνωριστοῦν πρόσωπο μὲ πρόσωπο ὁ νέος καὶ τὸ κορίτσι, τίποτες δὲν γίνεται. Καὶ θἄναι ἁμαρτία γιὰ τὶς παραξενιές, νὰ μὲ συμπαθᾶτε κι' ὅλας, τοῦ κὺρ Ἀναστάση, καὶ γιὰ τὰ πεισματικὰ τοῦ κὺρ Ἀντρέα—τοῦ πατέρα τῆς Ταρῶς—νὰ χαλάση ἕνας γάμος τόσο ταιριαστὸς ποὺ θὰ βουΐξη ὁ τόπος...

—Καὶ ἄν γίνουν ὅλ' αὐτὰ καὶ στὰ ὕστερα πῆ τὸ κορίτσι «δὲ μᾶς κάνει ;...» τότες θὰ σοῦ δώσω, καὶ μὲ τὸ δίκηο μου, τὴν κοτσίδα σου στὸ χέρι, κυρὰ - Σιδερή, μὰ ἡ ντροπή, πάντα ντροπὴ θὰ μείνη...

— Ἀναστάση, Ἀναστάση... πάλι τὰ ἴδια μἄρχισες....

—Χά, χά, χά... σὲ καλό σου, κὺρ Ἀναστάση μου, μ' ἔκανες καὶ γέλασα. Αὐτὰ τὰ πράγματα γίνονται μὲ τρόπο ἔτσι ποὺ νὰ μὴν καταλαβαίνη κανεὶς πῶς πρωτάρχισε ἡ δουλειά, πῶς προχώρησε καὶ πῶς, ὁ Θεὸς νὰ μὴν δώση, χάλασε....

—Βρὲς τον τοῦ λόγου σου λοιπὸν τὸν τρόπο...

—Ἔννοια σου καὶ στὸν ἔχω ἕτοιμο. Νὰ πῶς θὰ γίνη ἡ δουλειά. Σὲ λίγες μέρες εἶναι τὸ πανηγῦρι τῆς Κολοκυθοῦς. Νὰ πᾶτε μὲ τοὺς δικούς σας. Νὰ πᾶνε κι' αὐτοὶ μὲ τοὺς δικούς τους. Θἄμαι δὰ κ' ἐγὼ μαζύ τους. Ἴσα μὲ τὸ μεσημέρι ποὺ θὰ καθήσωμε νὰ φᾶμε θἄχη γίνη ἡ γνωριμία. Τὸ πῶς καὶ τί, ἄφηστα σὲ μένανε. Κατάλαβες ; Νά, ὁ τρόπος, κὺρ Ἀναστάση μου... Ἀντρίκιο κεφάλι τέτοιας λογῆς πράμματα δὲν τὰ κατεβάζει.

* * *

Ἡ λειτουργία βρίσκεται στὸ φόρτε της. Ἡ φωνὲς τῶν παπάδων καὶ τῶν ψαλτάδων ἀκούονται ἔξω κ' ἔξω, τόσο ποὺ καὶ οἱ ξενύχτιδες τῆς παραμονῆς ποὺ οὔρλιαζαν ὅλη τὴν νύχτα καὶ ὅλο τὸ πρωΐ στὰ γύρω μαγαζιά, λούφαξαν τώρα μπρὸς στὶς φωνὲς τῶν ψαλτάδων. Καὶ μόλις κάπου - κάπου ξετρυπώνει καὶ ἀπὸ κανένας ξενύχτης γιὰ νὰ ρίξη νερὸ στὰ μοῦτρα του ἢ νὰ πῆ καμμιὰ βωμολοχία καὶ νάμπη πάλι μέσα.

Σὰν ἀπόλυσε ἡ ἐκκλησιά, δυὸ μεγάλες συντροφιὲς τράβηξαν κατὰ τὸ μεγάλο μαγαζί, χωριστὰ ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη.

Ἡ συντροφιὰ ποὺ εἶχε τὴν κυρὰ - Σιδερή, στάθηκε κατὰ τὸ ρέμμα, καὶ ἡ ἄλλη κατὰ τὸν τοῖχο τοῦ μαγαζιοῦ.

Ἔξαφνα ἡ Σιδερὴ ξέφυγε μὲ τρόπο καὶ κάνοντας πὼς θὰ μπῆ στὸ μαγαζὶ κάτι εἶπε στὸν κὺρ - Ἀναστάση κρυφά, καὶ πάλι μὲ τρόπο γύρισε στὴ θέσι της.

—Αἴ, παιδιά, λέει ὁ κὺρ-Ἀναστάσης, ἀποτεινόμενος στὴ συντροφιά του, τὸ τραπέζι μας νὰ τὸ στρώσουμε ἐδῶ, κάτω ἀπὸ τὸ μελισσόδεντρο.

Καὶ ἡ συντροφιὰ ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Κάτι λέει πάλι ἡ Σιδερὴ στὸ αὐτὶ τοῦ κὺρ - Ἀντρέα.

—Αἴ, παιδιὰ ,λέει κι' αὐτὸς στοὺς δικούς του, σἄν νὰ μὴν ἄκουσε τάχατες τὶ εἶπε ὁ κὺρ-Ἀναστάσης, τὸ τραπέζι μας νὰ τὸ στρώσουμε ἐδῶ, κάτω ἀπὸ τὸ μελισσόδεντρο.

Καὶ ἡ συντροφιὰ ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀντιμέτωπη τῆς ἄλλης.

Παρακαλῶ ! λέει ἕνα τραμπουκογαλάντης τῆς μιᾶς συντροφιᾶς. Ἡ θέσις εἶναι δική σας,ἐμεῖς στρώνουμε στὸ μαγκάνι δίπλα.

Παρακαλῶ, λέει ὁ τραμπουκογαλάντης τῆς ἄλλης συντριφιᾶς. Μείνετε ἐσεῖς ἐδῶ καὶ πᾶμ' ἐμεῖς στὸ μαγκάνι.

Εἰς τὸ μεταξὺ ἡ Σιδερὴ καταγίνεται εἰς συγκολλήσεις τῶν διαφόρων προσώπων τῆς μιᾶς συντροφιᾶς πρὸς τὰ πρόσωπα τῆς ἄλλης.

—Ἀπὸ δῶ, κὺρ - Ἀναστάση μου, ὁ κὺρ - Ἀντρέας, ἐδῶ ὁ γυιός, ἐδῶ ἡ κόρη...κὺρ - Ἀντρέαινα δὰ δὲ γνωρίζεις τὴν κὺρ-Ἀναστάσαινα, πῶς ἔτυχε τέτοια προσώπατα καὶ νὰ μὴ γνωρίζονται ;

Εἰς τὸ μεταξὺ τὰ παρακαλῶ τῶν δύο ἐπαναλαμβάνονται πολλάκις.

Ἡ ψυχολογικὴ στιγμὴ ἔφθασε. Ἡ Σιδερὴ λέει κάτι στὸν κύριον Σταματέλλον συνταξιοῦχον ὑποτελώνην, καὶ ἐπιμένει λίγο, εὑροῦσα φαίνεται μικρὰν ἀντίστασιν. Τὸν τραβάει ἀπ' τὸ μανίκι, χαμογελᾶ, πάλι κάτι κρυφολέει... Ἐπὶ τέλους ὁ κ. Σταματέλλος, λέγει μὲ διάτορον φωνή :

—Αἴ, καὶ καλά ! γιατὶ δὲν στρώνουμε ὅλοι μαζὺ τραπέζι στὸ μελισσόδεντρο ἀπὸ κάτω ; Ἀφοῦ συνεκκλησιαστήκαμε καὶ κουτσογνωριστήκαμε ; !...

—Ὅλοι μαζύ ! ὅλοι μαζύ ! ἀκούονται ἐν συναυλίᾳ οἱ φωνὲς τῶν δύο συντροφιῶν.

— Ὅλοι μαζύ ! ἀκούεται χωριστὰ ἀπὸ ὅλες, ἡ ψιλὴ καὶ διαπεραστικὴ φωνὴ τῆς κυρᾶ-Σιδερῆς, ἐνῷ μιὰ ράφτρα τῆς συντροφιᾶς, μὲ μαλλιὰ ξανθοξεβαμμένα σὰν φοῦντα ἀραποσιτιοῦ ἀπὸ τὸ ὀξυζενέ, ψηλή, σαχλή, χλωμή, ξεραγκιανὴ καὶ κοκκαλιάρα, ποὺ ἐργαζόταν τὴν ἡμέρα σὲ διάφορα ἐπίσημα, καθὼς ἔλεγε, σπίτια καὶ ἐκαυχᾶτο δι' αὐτό, γύριζε σὰν δαιμονισμένη γύρω - γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ φώναζε ὅλο ἕνα...πὶκ - νίκ ! πὶκ - νίκ! πίκ - νίκ !...

—Σκᾶσε ἐπὶ τέλους, φωνάζει ὁ Χαρίλαος, σἀκούσαμε πιά. Κυρίες καὶ κύριοι αὐτὸ ποὺ θὰ κάνουμε τώρα κάτω ἀπ' τὸ μελισσόδεντρο λέγεται πὶν - νίκ. Πέστε πὼς τ' ἀκούσατε γιὰ νὰ κλείση πιὰ τὸ στόμα της ἡ Θεανώ !

* * *

—Πὶκ - νὶκ ! φωνάζουν ὅλοι καὶ κάθονται στὶς καρέκλες των, ὅπως βρεθήκανε... Ἀποκαλύπτεται ἐν πρώτοις μιὰ μεγάλη καραβάνα τῆς μιᾶς συντριφιᾶς καὶ ἐμφανίζεται μιὰ βαθύκολπος μακαρονάδα, ζεστὴ ἐκ προνοίας τῆς κὺρ-Ἀναστάσαινας ποὺ μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ φρόντισε γι' αὐτό. Ἄλλα ἀποκαλυπτήρια δευτέρας καραβάνας μὲ ἄλλην μακαρονάδα, ζεστὴν καὶ αὐτὴν ἐκ παραλλήλου τῆς κὺρ - Ἀντρέαινας προνοίας. Μετ' ὀλίγον ὅλα τὰ πηρούνια φορτωμένα μακαρόνια διαγράφουν κύκλους εἰς τὸν αἰθέρα, διευθυνόμενα πρὸς τὰ χαίνονται στόματα.

Ἡ στιγμὴ ἔχει μεγάλην ἐπισημότητα. Τοῦτο δὲν διαφεύγει τὴν παρατηρητικότητα ἑνὸς διαβάτου ἐρασιτέχνου μὲ φωτογραφικὴ μηχανή.

Προτείνει τὸ μαγικὸ κουτί του. Ὅλοι στρέφονται πρὸς αὐτόν. Τὰ μαχαιροπήρουνα παίρνουν τώρα ἀκανόνιστες θέσεις, ἕνα δυὸ πηρούνια μάλιστα ἀντὶ τοῦ στόματος διευθύνονται πρὸς τὰ μάτια τοῦ κατόχου των. Τσίκ ! κάνει ἡ μηχανή. Ἡ ἀποθέωσις συνετελέσθη.

* * *

Οἱ κεφτέδες ἐμφανίζονται δεύτεροι τώρα...ἐνῷ συγχρόνως ἀκούεται γενικὸς θόρυβος ὅλων τῶν ποτηριῶν μαζύ.

Ὅλοι πίνουν εἰς ὑγείαν ὅλων καὶ ἕνας ἕκαστος εἰς ὑγείαν τοῦ διπλανοῦ ἢ τοῦ ἀντικρυνοῦ του. Ὁ Κώστας κρυφὰ - κρυφὰ ἐχαιρέτησε μὲ τὸ ποτῆρι του τὴν Ταρώ, ἡ ὁποία ἀνταπέδωσε τὸ χαιρέτημα.Αὐτὸ ἦταν ὅλο !...

Σηκώνεται τώρα ἀπὸ τὴ θέσι του ὁ κὺρ - Ἀναστάσης ἐπισήμως. Γενικὴ αἴσθησις.

—Ὅταν, κύριοι, ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐργασίας....

— Ζήτω οἱ ἐργαζόμενοι ! ἀκούονται δυὸ φωναὶ μεταξὺ καλφάδων, εἰς πεῖσμα τοῦ μάστορή των.

—Σ... σ... σ... σ...ς.

—Ὅταν ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐργασίας βγάζουμε λόγο, κάτι ἔχουμε νὰ ποῦμε.

—Αὐτὸ εἶναι ὁλοφάνερο, παρατηρεῖ ὁ κὺρ - Χαρίλαος, σουφρώνων τὰ χείλη του χαρακτηριστικῶς.

—Λοιπὸν ἐπειδὴς καὶ τὸ μελισσόδεντρο, ποὺ καθήσαμε στὸν ἴσκιο, τὸ ἀγαποῦν οἱ μέλισσες....

—Καὶ οἱ κηφῆνες, διακόπτει ὁ Χαρίλαος...

—Ζήτω τὸ κηφηναριό ! ὠρύεται ὁ ἕνας τραμπουκογαλάντης κουτσομεθυσμένος ἀπὸ χθὲς βράδυ.

—Καὶ ἡ μέλισσες, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἀναστάσης, ἀγαποῦν τὴν ἐργασία, χωρὶς νὰ λογαριάζουν ἄν εἶναι Κυριακὴ ἢ καθημερινή, χωρὶς νὰ λογαριάζουν τὴν ὥρα ποὺ πᾶνε καὶ τὴν ὥρα ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὴ δουλειά...

—Ἡ μέλισσες εἶναι ζῶα καὶ μεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι καὶ τὰ δικαιώματα τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι αὐτὴ ἡ ἀνθρωπότης !.... φωνάζει ὀλόρθος ἀπὸ τὴ θέσι του κατακόκκινος ὁ κὺρ-Ἀντρέας, ποὺ τοῦ ἄρεσε πάντοτε ν' ἀνακατεύεται στὸν καυγά.

—Ντροπή σου ! γέρος ἄνθρωπος νὰ ἔχης τέτοιες ζουρλοϊδέες, τοῦ φωνάζει ὁ κὺρ - Ἀναστάσης.

—Ἡ ντροπὴ στὰ μούτσουνά σου ἐσένα, κραυγάζει ὁ Ἀντρέας.

Γενικὴ ἀναστάτωσις.

—Πανάθεμά σε Σιδερή ! σηκώνονται ἀπ' τὴ θέσι τους καὶ κρυφολένε ἡ νοικοκυράδες στὴν κυρὰ - Σιδερή, ποὺ τἄχει χαμένα, καὶ πάλι ξανακάθονται στὰ καρφιά !...

Ὤχου ποὺ νἄχα σπάση τὸ ποδάρι μου καλλίτερα...ἀπαντᾶ εἰς τὸ κενὸν ἡ Σιδερή, ἐνῷ ἡ νοικοκυράδες τῆς γνέφουν κατ' ἐξακολοθησιν δαγκάνοντας τὰ χέρια τους...

—Ἀναστάση !... Πᾶμε Ἀναστάση... Δὲν ἤρθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ μαλλώσουμε, χρονιάρα μέρα...φωνάζει ἡ κυρὰ - Ἀναστάσαινα.

—Σήκω, Ἀντρέα, σήκω, πᾶμε... Δὲ σοῦ τἄλεγα πάντα νὰ γλεντᾶς μὲ τοὺς ὁμοίους σου; Φωνάζει ἡ κὺρ - Ἀντρέαινα, παρατηροῦσα χαρακτηριστικῶς τὴν ἀντίπαλον.

Πρὸς στιγμὴν ἀπειλεῖται σύγκρουσις.

—Πᾶμε πρὶν μαλλώσουμε στὰ γερά! ἀκούεται ἡ ἐπιβλητικὴ φωνὴ τοῦ κυρίου Χαριλάου...

Τώρα ὅλοι εἶναι στὸ πόδι. Ἔξαφνα ἀκούεται πάλι ἕνα : τσίκ !... Ὁ ἐρασιτέχνης ἀπηθανάτισε καὶτὴν δευτέραν πρᾶξιν...

Γύρω ἀπὸ τὸ θέατρό μας

Μπήκαμε πιὰ στὸν χειμῶνα καὶ τὸ ἄνοιγμα τῶν χειμερινῶν θεάτρων συμπληρώνεται μὲ τὴν αὔριανὴ ἔναρξι τοῦ θιάσου ὀπερέττας Οἰκονόμου στὴν «Ἀλάμπρα».

—Οἱ «Δύο μάγκες» θὰ δοκιμασθοῦν καὶ ἐδῶ καὶ ἀσφαλῶς θὰ κρατήσουν τὸ πρόγραμμα τῆς «Ἀλάμπρας» ἐπὶ πολύ.

—Σήμερον ἐπανέρχεται ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ ὁ θίασος τῆς κ. Ριτσιάρδη καὶ ἐγκαθίσταται στὸ Δημοτικὸ Πειραιῶς πάνοπλος μὲ βαρὺ πυροβολικὸ νέου ρεπερτορίου.

—Μεταξὺ τῶν νέων ἄλλων ἔργων, ποὺ θὰ μᾶς παρουσιάση ὁ θίασος τῆς μοναδικῆς μας πρωταγωνιστρίας τῆς Ἑλλ. Ὀπερέττας, εἶναι καὶ τὸ«Ἄνθος τῆς Χαβάϊ» ὀπερέττα τοῦ Πὼλ Ἀμπραάμ.

—Ἡ ἐπανελθοῦσα ἐξ Αἰγύπτου σουμπρέττα μας κ. Λίτσα Λαζαρίδου, δὲν θὰ συμμετάσχη τελικῶς μὲ τὸν θίασο Μαυρέα — Κοκκίνη, ὅπως ἐλέγετο.

—Ὑπάρχει μιὰ μικροδιαφορὰ εἰς τὸν μισθό, ὡς ἐγνώσθη.

—Ἡ κ. Λαζαρίδου ἐσημείωσε μεγάλο σουξὲ εἰς τὴν Αἴγυπτο, ἐκφράζονται δὲ λίαν ἐνθουσιωδῶς διὰ τὸ ταλέντο της αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀλεξανδρείας.

—Καὶ τώρα λίγο κουτσομπολιό.

—Ὁ Θεὸς νὰ βάλλη τὸ χέρι του ἐφέτος.

—Ἄλλες χρονιὲς εἴχαμε ἕνα ἢ δυὸ χειμωνιάτικους θιάσους στὴν Ἀθήνα, οἱ ὁποῖοι μετὰ μεγάλου κόπου τἄβγαζαν πέρα.

Οἱ ἐκδρομὲς συνεχίζονται. Καὶ ὅσον πάει γίνονται καὶ μακρυνότερες. Παραπάνω, μιὰ ὡραῖα φωτογραφία, νεαρᾶς Ἀθηναίας, ποὺ ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὴν Κνωσσόν, φωτογραφήθηκε, ἀναπαυτικώτατα στὸν πέτρινο θρόνο τοῦ Μίνωος.

—Ἐφέτος ἔχουμε δέκα χειμωνιάτικους θιάσους στὴν πρωτεύουσα καὶ τὸν Πειραιᾶ.

—«Μοντιάλ» (θίασος Μακέδου), «Ἰντεάλ» (Μαυρέας — Κοκκίνης), «Κεντρικὸ» (Πρὸς τὸ παρὸν Ἀνδρεάδου καὶ ἀργότερα Μηλιάδης — Κυριακὸς), «Ἀργυροπούλου» (Ἀργυρόπουλος), «Ἀλάμπρα» (Οἰκονόμου), «Παπαϊωάννου» (πιθανολογεῖται ἡ στέγασις νέου θιάσου κ. Κρεββατᾶ) «Ρὲξ» (κ. Κοτοπούλη), «Ἀλίκης» (θίασος πρόζας «Ἕνωσις καλλιτεχνῶν») καὶ Δημοτικὸν Πειραιῶς (Ριτσιάρδη).

—Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ,ὁ Χάρρυ Μπὼρ,ὁ Τζίλλι, ὁ Κιεπούρα, ἡ Μάρθα Ἔγκερθ, ὁ Τάϊηλορ (ἡ νέα γρίππη τῶν κινηματογραφομανῶν), ὁ Μπλανσάρ, ἡ Ἄννα Μπέλλα καὶ οἱ διάφοροι ἄλλοι ἀστέρες τῆς ὀθόνης, ἀπειλοῦν νὰ ξαναστείλουν στὶς ἐπαρχίες καὶ τὰ κατσάβραχα τοὺς κακόμοιρους Ἕλληνας ἠθοποιούς.

—Κακὰ μαντάτα βέβαια γιὰ τοὺς ἠθοποιούς.

—Ἀλλὰ καὶ οἱ συγγραφεῖς δὲν θὰ πᾶνε πίσω.

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

Γ. Μουρούζης

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΑΝΕΣΤΑΤΩΣΕ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Οἱ παλαιότεροι Ἀθηναῖοι ἐνθυμοῦνται τὸν θρυλλικὸ Γεώργιο Μουρούζη. Ἴλαρχος τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἀπόγονος ἀπὸ τὴν μητέρα του τῶν Μαυρομιχαλαίων καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα του, Ἑλλήνων ἡγεμόνων τῆς Μολδοβλαχίας, εἶχε μιὰ ἐξαιρετικὴ θέσι μέσα στὴν Ἀθηναϊκὴ κοινωνία. Πλούσιος ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἠμποροῦσε νὰ ἐκπληρώνῃ κάθε του ἐπιθυμία, χωρὶς νὰ ὑπολογίζῃ ἂν θὰ ἐκόστιζε πολὺ ἢ λίγο.

Ἀλλὰ ὁ Γιῶργος Μουρούζης, ἀντίστροφα πρὸς τὴν θέσι ποὺ εἶχε στὴν κοινωνία ἐδιάλεξε ἕνα ἄλλο δρόμο: Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μερικοὶ νέοι τῶν ἀριστοκρατικῶν Ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν, ὅσοι μάλιστα εἶχαν μιὰ καταγωγὴ ἔνδοξο, ἐφρόντιζαν νὰ διατηρήσουν κληρονομικῶς καὶ τὴν παλληκαριὰ τῶν προγόνων των. Ἤθελαν νὰ εἶναι καὶ λίγο καπετάνιοι. Λίγο παλληκαράδες. Ὁ Μουρούζης, αὐτὴ τὴν τάσι ποὺ ἐπικρατοῦσε, τὴν προώθησε. Τὴν ἔκαμε σύμβολο. Ἔγινε ἀρχιπαλληκαρᾶς. Δὲν ἐδέχετο ἀντιρρήσεις σὲ ὅ τι ἔλεγε ἢ σὲ ὅ,τι διέτασσε. Ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπακούουν ὅλοι. Καὶ σιγὰ-σιγὰ τὸ ὄνομά του ἔγινε συνώνυμο μὲ τὴν διαταγή, ἀλλὰ καὶ δημοφιλὲς στὸ λαουτζίκο, ἐνῷ ἀντίθετα μεταξὺ τῶν παλληκαράδων τῆς ἄλλης σειρᾶς — τῶν παλληκαράδων ἐκμεταλλευτῶν, ποὺ ὑπῆρχαν ἄφθονοι τότε, τ' ὄνομα Μουρούζης γίνηκε ὁ ἐφιάλτης των.

Τ' ἀνέκδοτα ποὺ διηγοῦνται οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι γιὰ τὸν Μουρούζη, ἕνα ἐκ τῶν καλλιτέρων μονομάχων τῆς ἐποχῆς του, εἶνε πολλά, πάρα πολλά. Ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἀφηγηθοῦμε ὅσα ἐνθυμούμεθα ἀκόμη, καὶ δὲν εἶναι λίγα. Ὁ θρυλικὸς ἴλαρχος ἔχει ἄπειρα. Ἄπειρα, γιὰ τὴ ζωή του, ὅπως καὶ γιὰ τὸ θάνατό του. Γιατὶ φυσικὸ ἦταν ὁ Γεώργιος Μουρούζης, νὰ μὴν πεθάνῃ στὸ κρεββάτι του, μήτε στὴν πατρίδα του. Πέθανε στὸ Παρίσι, ἀξιωματικὸς τῆς λεγεῶνος τῶν ξένων. Πῶς; Γιατί; Κι' αὐτὸ ἄγνωστο. Ἀλλὰ γύρω ἀπὸ τὸν θάνατό του, ἔχουν δημιουργηθῆ πολλοὶ θρύλοι. Καὶ θὰ τοὺς ἀφηγηθοῦμε καὶ αὐτούς.

* * *

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ κτυπητὰ ἀνέκδοτά του, ποὺ ἦτο γνωστὸ πρὸ ἐτῶν στὰς Ἀθήνας γιὰ τὸν «τρελλὸ καβαλλάρη» — ὅπως ἔλεγαν τὸν Μουρούζη — ἦταν καὶ τοῦτο ποὺ τὸ ἀφηγεῖται ὁ συνάδελφός του καὶ φίλος του Μίμης Σπανίδης.

Ἕνα βράδυ ὁ Μουρούζης κάλεσε τοὺς ὑπαξιωματικοὺς τῆς ἴλης του γιὰ ἕνα «γιουβέτσι» σὲ μιὰ ταβέρνα τῆς Πλάκας. Ἡ συντροφιὰ ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ τοῦ ἤρεσε καὶ περισσότερο ἡ συντροφιὰ τῶν ὑφισταμένων του ποὺ τὸν ἐλάτρευαν. Οἱ ὑπαξιωματικοὶ ἐπῆγαν στὴν ταβέρνα ποὺ θὰ γινόταν τὸ γλέντι καὶ ὁ ἴλαρχός των ἦλθε τὴν ὥρα ποὺ ὥρισε.

Περίμενε ὅτι θὰ τἄβρισκε ὅλα ἕτοιμα — ὅπως καὶ ἔπρεπε. Μὰ μόλις μπῆκε, παρετήρησε πὼς τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο, οἱ μισὲς γεμάτες, ἀλλὰ ἔλειπε τὸ γκιουβέτσι. Ρώτησε τὸν ἐπιλοχία γιατὶ συμβαίνει αὐτὸ καὶ αὐτὸς τοῦ εἶπε κομπιάζοντας, ὅτι ὁ φούρναρης ἄργησε λίγο.

— Τότε ἂς πάρουμε καμμιὰ σαρδελλίτσα — εἶπε ὁ Μουρούζης — μὲ λίγη ρετσίνα, καὶ ὅλοι ποὺ τὸν ἤξεραν τάχασαν.

Γιὰ κακὴ ὅμως τύχη τοῦ φούρναρη, οἱ σαρδελλίτσες φαγώθηκαν συνοδεία ἀγνοῦ ρητινίτου καὶ τὸ φαγητὸ δὲν εἶχε ἑτοιμασθῆ. Ὁ Μουρούζης τότε σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ φοῦρνο.

—Γιατὶ μάστορη ἀργεῖς τὸ γκιουβέτσι τῆς καβαλλαρίας; ρώτησε.

— Δυὸ λεπτά, κύριε ἴλαρχε.

— Ἄνοιξε τὸ φοῦρνο, τὸν διέταξε τότε ὁ Μουρούζης. Βγάλτο ψημένο κι' ἄψητο.

Ὁ ἀγαθὸς Ἠπειρώτης ἄνοιξε τὸ φοῦρνο κι' ἄρχισε νὰ βγάζῃ τὰ μπροστινὰ ταψιά, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ γκιουβέτσι τῆς καβαλλαρίας. Τοῦ κόπηκαν ὅμως τὰ χέρια κι' ἄρχισε τὰ κλάματα, ὅταν εἶδε τὸν Μουρούζη νὰ παίρνῃ ἕνα-ἕνα ταψὶ καὶ νὰ τὸ πετάῃ στὸ δρόμο.

— Μὲ χαντάκωσες, κὺρ ἴλαρχε, ἔλεγε... Μὴ νὰ χαρῇς τὰ γαλόνια σου...

—Τράβα τὸ γκιουβέτσι μας γιατὶ χάθηκες, ἀπήντησε ὁ Μουρούζης.

Ὁ φούρναρης θέλοντας καὶ μὴ ἐξηκολούθησε νὰ τραβᾶ ταψιὰ κι' ὁ Μουρούζης νὰ τὰ πετάῃ, ἕως ὅτου ἀπέσυρε τὸ γκιουβέτσι τῆς καβαλλαρίας.

— Αὐτὸ εἶναι, ἐψέλισε κλαίγοντας.

Μὰ ὁ τρελλὸς καβαλλάρης εἶχε τώρα ξεθυμώσει καὶ γελοῦσε. Ὁ φούρναρης πῆρε λίγο θάρρος κι' ἔβαλε... μεγαλείτερες φωνές :

— Καὶ τώρα τί θὰ πῶ στὴν πελατεία;... Τί φαΐ θὰ τοὺς δώσω;.. Πῶς θὰ τοὺς πληρώσω;...

— Πόσα ταψιὰ πέταξα ἔξω καὶ πόσο κάνουνε; ρώτησε ὁ Μουρούζης.

— Μὴ τάχατες ξέρω κι' ἐγώ;

— Τότε νὰ σοῦ πῶ ἐγώ. Δέκα ἦσαν.

— Δέκα; Πέντε οἱ δέκα πενῆντα, κὺρ ἴλαρχε, λογαριασε ὁ φούρναρης στὰ γλήγορα...

—Κι' ἂν πάρῃς ἑκατὸ εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Θὰ κερδίσω καὶ κάτι, ἀπήντησεν ὁ φούρναρης.

— Πάρτο λοιπὸν κολλαριστό, τοῦ εἶπε ὁ Μουρούζης, καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα ἑκατοντάδραχμο καινούργιο.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ἔκαμε τὸ γῦρο τῆς μικρῆς τότε Ἀθήνας. Ἄλλοι ἐθαύμαζαν γιὰ τὸ πέταγμα τῶν ταψιῶν στὸ δρόμο κι' ἔσκαζαν στὰ γέλοια, κι' ἄλλοι μὲ τὴν γενναιοδωρία τοῦ Μουρούζη. Μὰ ὁ διοικητὴς τοῦ Συντάγματός του ποὺ ἦταν καὶ θεῖος του ἔγινε ἔξω φρενῶν ὅταν τὸ πληροφορήθηκε.

Τὸν κάλεσε κι' ἔβαλε τὶς φωνές :

— Ἴλαρχε, τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ κάνεις ;

Μιλιὰ ὁ Μουρούζης.

— Ἴλαρχε, ἄφησες τὸν κόσμο χωρὶς φαγητό.

Ὁ Μουρούζης δὲν ἀπάντησε.

— Ἴλαρχε — φώναξε — ξέρεις τί ἔπαθε ὁ φτωχὸς φούρναρης τὴν ὥρα ποὺ ἐσὺ γλεντοῦσες; Τὸν ἔσπασε στὸ ξύλο ὁ κόσμος...

Ἐδῶ ὁ Μουρούζης δὲν κρατήθηκε :

— Κύριε διοικητά, εἶπε, καὶ γι' αὐτὸ εἶχα προβλέψει. Τὸν φούρναρη τὸν καλοπλήρωσα, γιὰ ὅσες κι' ἂν ἔφαγε...

Σκυλὶ ὁ γέρω διοικητὴς καὶ θεῖος τοῦ Μουρούζη.

— Τότε θὰ σὲ πληρώσω κι' ἐγὼ ἴλαρχε γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα. Πήγαινε σπίτι σου καὶ νὰ μὴν τολμήσῃς νὰ βγῇς ἔξω ἕως ὅτου ἀποφασίσω γιὰ τὴν τύχη σου.

Ὁ Μουρούζης βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ συνταγματάρχη εὐχαριστημένος γιὰ τὴν τροπὴ ποὺ ἔλαβε ἡ ὑπόθεση.

— Τί γίνηκε, τὸν ρώτησε ὁ φίλος του Σπανίδης, ποὺ τὸν περίμενε στὸ προαύλιο, κι' εἶχε ἀκούσει τὶς φωνὲς τοῦ διοικητή.

— Τί γίνηκε;.... Μὰ σχεδὸν τίποτα... Ἐπλήρωσα καὶ μ' ἐπλήρωσε...

* * *

Ἄλλο ἀνέκδοτο χαριτωμένο εἶναι τοῦτο :

Κάποια μεσάνυκτα, ὁ Μουρούζης εἰς «εὐθυμίαν διατελῶν» περνοῦσε ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια. Ὅσοι τὸν ἐγνώριζαν παραμέριζαν. Τί ἤθελαν νὰ μπλέξουν μαζύ του. Κι' ὅταν «διετέλει ἐν εὐθυμίᾳ» μποροῦσε νὰ βρῇ τὸ μπελά του καὶ ἅγιος ἂν ἦταν κανένας.

Ἔτσι τράβηξε καὶ μπῆκε ἐκεῖ ποὺ σήμερα εἶναι ἡ «Ἥβη».

Οἱ ξενύχτηδες ἤξεραν καλὰ τὶς συνήθειές του. Ὅταν ἐτίμα ἕνα κέντρο διὰ τῆς παρουσίας του, δὲν ἤθελε ἄλλους πελάτες.

— Φτάνω ἐγώ, ἔλεγε.

Καὶ ἔφθανε πραγματικά, γιατὶ ἐπλήρωνε τόσα, ὅσα δὲν ἐπλήρωναν οἱ ἄλλοι, ποὺ δὲν ἦσαν καὶ πολλοὶ τότε, γιατὶ μικρὴ ἦταν ἡ Ἀθήνα καὶ λίγοι οἱ ξενύχτηδες.

Ἔφυγαν λοιπὸν ὅλοι, ἐνῷ τὰ γκαρσόνια ἔτρεχαν νὰ τὸν περιποιηθοῦν, ἀφοῦ θἄπαιρναν καὶ γενναιότατο μπουρμπουάρ.

Ὅταν ὅμως τοῦ ἔφεραν ὅ,τι διέταξε, ὁ Μουρούζης εἶδε ἕνα νέο νὰ κάθεται στὸ βάθος τῆς «Ἥβης».

Ἐκάλεσε τότε ἕνα γκαρσόνι ἀμέσως καὶ τοῦ εἶπε :

— Πήγαινε σ' αὐτὸν ἐκεῖ κάτω καὶ πὲς του πὼς δὲν θέλω παρέα...

Ὁ ὑπάλληλος τρεχάτος διεβίβασε στὸν ἄγνωστό του πελάτη τὴ διαταγή, μὲ τὴ σύστασί του νὰ τὴν ἐκτελέσῃ γιατὶ αὐτὸς ἐκεῖ κάτω ἦταν ὁ Μουρούζης, ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ καὶ κάποια κουμπότρυπα, ἔτσι γιὰ... ἀνάμνησι.

Μὰ ὁ πελάτης αὐτὸς δὲν κινήθηκε. Ἄκουσε ὅ,τι τοῦ εἶπε τὸ γκαρσόνι καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ πῇ στὸν «τρελλὸ» πὼς ἂν τοῦ βαστᾶ νὰ πάῃ νὰ τὸν βγάλῃ ἔξω.

Ὁ Μουρούζης ὅταν ἄκουσε τὴν ἀπάντησι παραδόξως δὲν θύμωσε. Σηκώθηκε, πῆγε στὸ τραπέζι τοῦ ἀγνώστου καὶ τοῦ πρότεινε τὸ χέρι :

— Μπράβο παλληκάρι μου, τοῦ εἶπε. Τέτοια παρέα, σὰν τὴ δική σου, τὴ δέχομαι.

— Κι' ἐγὼ τὴ δέχομαι κ. ἴλαρχε, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος, γιατὶ πολέμησες γιὰ τὴν πατρίδα μου τὴν Κρήτη.

Αὐτὸ ἐνεθουσίασε τὸν Μουρούζη περισσότερο καὶ κράτησε παρέα του τὸ νέο αὐτὸ Κρητικὸ ὅσον καιρὸ ἔμεινε στὴν Ἀθήνα.

* * *

Ἀλλ' ἡ ἱστορία τοῦ μανάβη, ὑπερβαίνει σὲ ἐκκεντρικότητα κάθε ἄλλη.

Ἕνα ἀπόγευμα, ὅπως συνήθιζαν οἱ ἀξιωματικοὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Μουρούζης κατέβαινε πρὸς τὴν Λεωφόρο Συγγροῦ καβάλλα στὸ ὡραῖο ἄσπρο ἄλογό του.

Πιὸ κάτω ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς συνήντησε ἕνα μανάβη, ποὺ μὲ τὰ ὑπόλοιπα τῶν λαχανικῶν του, συνέχιζε τὴν ἐργασία του.

— Καβάλλησε τὸ γαϊδοῦρι σου, τὸν διέταξε, καὶ γρήγορα.

— Καὶ γιατί νὰ καβαλλήσω, καπετάνιο, τὸ ζωντανὸ, ποὺ εἶναι κουρασμένο, ἀπάντησε ὁ λαχανοπώλης, ποὺ ἦταν καὶ διάσημος κούτσαβος.

— Καβαλλᾶς ἢ ὄχι; τὸν ρώτησε αὐστηρὰ ὁ Μουρούζης, ἐνῷ τὸ χέρι του πήγαινε ναὔρῃ τὸ πιστόλι του.

Ὁ κούτσαβος ἔχασε τὸ θάρρος του μαζὺ μὲ τὸ χρῶμα του καὶ ὑπήκουσε.

— Τράβα τώρα μπροστά, συνέχισε ὁ Μουρούζης, γιατὶ θὰ πηδήσω μὲ τὸ ἄλογό μου καὶ τὸ γαϊδοῦρι σου καὶ σένα. Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ δὲ θὰ χάσῃς, θὰ σὲ πληρώσω γιὰ τὴν... τρομάρα σου.

Χλωμότερος κι' ἀπὸ κερὶ ἔγινε ὁ μανάβης στὸ ἄκουσμα αὐτό. Μὰ τί νὰ κάμῃ; Προσποιήθηκε ὅμως τὸν ἄφοβο ἔτσι γιατί, γιὰ «ἕνα φιλότιμο ζοῦσε στὴν πλάσῃ» καὶ ἀπήντησε :

— Πήδα τὸ λοιπὸν καπετάνιο, νὰ δοῦμε τί θὰ καταλάβῃς...

Ὁ Μουρούζης μὲ τὸ περίφημο ἄλογό του πήδησε τὸ κινούμενο αὐτὸ ἐμπόδιο κι' ἐχάθη στὸ βάθος τῆς λεωφόρου.

— Μοῦ τὴν ἔσκασε ὁ φάβας, ὠρύετο τώρα ὁ κούτσαβος, ὅταν ὁ ἱππεὺς ἦταν μακρυὰ κι' εἶχε ἀποκτήσει ὅλη τὴ θρασύτητά του. Κι' ἔμεινε καὶ βερεσέ.

Μὰ κάποιος ποὺ ἔτυχε νὰ περνᾶ καὶ τὸν ἄκουσε, τοῦ εἶπε :

— Τὸν ξέρεις αὐτὸν ποιὸς εἶναι ;

— Ὅποιος καὶ νἆναι νὰ μὴν τὸν ἀνταμώσω ἄλλη βολά, γιατὶ θὰ κλάψῃ ἡ μάννα του...

— Μωρὲ κάτσε φρόνιμα, γιατὶ εἶναι ὁ Μουρούζης.

— Ὁ Μουρούζης! ἐπανέλαβε ὁ λαχανοπώλης. Τότες τὸ μπαξίσι τὤχω!...

Καὶ πραγματικά. Ὁ Νώντας Τσιμπλάκιας ἀνευρέθη τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ «τρελλοῦ καβαλλάρη» καὶ ὡδηγήθη στὸ μέγαρό του.

— Τσιμπλάκια, τοῦ εἶπε ὁ παράδοξος ἐκεῖνος τύπος, αὔριο τὸ πρωῒ στὶς ὀκτώ, περίμενε τὸν κὺρ Θανάση, ἀπ' ἐδῶ, στὸ Μοναστηράκι. Θὰ σοῦ νοικιάσῃ ἕνα μαγαζάκι νὰ πάψῃς νὰ παιδεύεσαι.

Ὁ Νώντας μόνο ποὺ δὲν γονάτισε νὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι. Καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἂν μὲ χρειαστῇς κάποτες, καπετάνιο μου σφύρα κ' ἔρχουμαι.

Κι' ὁ Μουρούζης :

— Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ἔχω ἀμφιβολία, Τσιμπλάκια. Μόνο ποὺ τὰ χρειάστηκες λίγο χθές.

Μὰ ὁ Νώντας εἶχε ξεχάσει καὶ τὸ «φιλότιμο». Αὔριο — χάρις στὸ Μουρούζη — θὰ ἦταν καὶ καταστηματάρχης.

* * *

Ἄλλο ἀνέκδοτο τοῦ Μουρούζη εἶναι τοῦτο :

Τὰ κουδούνια στὸ σπίτι του τὰ εἶχε καταργήσει. Ἀντὶ γιὰ κουδοῦνι μετεχειρίζετο τὸ... μπιστόλι του !

— Μπὰμ — μιὰ πιστολιὰ — ἦταν γιὰ τὴν ὀρδινάντζα του.

— Μπάμ, μπὰμ — δυὸ πιστολιὲς —γιὰ τὸν καμαριέρα του.

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Μιὰν ἡμέρα πῆρε ἕνα νεοσύλλεκτο γιὰ ὀρδινάντζα, γιατὶ ἡ θητεία τοῦ παλαιοῦ ὑπηρέτη του τελείωσε. Ἤθελε νὰ τὸν δοκιμάσῃ καὶ νὰ τὸν συνηθίσῃ συγχρόνως στὸ εἶδος αὐτὸ τῆς προσκλήσεως.

Τράβηξε λοιπὸν δυὸ πιστολιές. Ὁ καμαριέρης του ἔτρεξε γιὰ νὰ πάρῃ διαταγές. Κι' ὁ Μουρούζης τὸν ρώτησε :

— Κύττα νὰ ἰδῇς ποῦ εἶναι ὁ Γιάννης.

Σὲ λίγο ἐπέστρεψε ὁ καμαριέρης.

— Δὲν τὸν βρῆκα πουθενά, κύριε, τοῦ εἶπε.

— Τότε ἔλα μαζύ μου...

Τράβηξε ὁ Μουρούζης στὸ ἀνακουφιστήριο, ἄνοιξε καὶ ὁ Γιάννης βρισκότανε ἐκεῖ.

— Τί ἔπαθες, Γιάννη, τὸν ρώτησε γελῶντας.

— Χμ. Χμ!

— Λέγε μωρέ...

— Κύριε ἴλαρχε... κάτι μπιστολιές...

— Καί ;

— Φοβήθηκα μὴν ἐπάθατε κάτι.

— Κι' ἐκρύφτηκες ἐδῶ;...

Ὁ νέος, κόκκινος τώρα ἀπὸ ντροπή, ζήτησε συγγνώμην.

— Ἔλα ἔξω, τὸν διέταξε.

Τὸν κατέβασε στὸν κῆπο.

— Στάσου ἐκεῖ καὶ βάλε στὸ κεφάλι σου αὐτὸ τὸ κανάτι.

Ὁ Γιάννης ὑπήκουσε.

Ὁ Μουρούζης ἀπεμακρύνθη δέκα βήματα κι' ἐστράφη μὲ τὸ μπιστόλι στὸ χέρι. Ἕνα μπὰμ ἀκούστηκε καὶ τὸ σταμνὶ ἔγινε χίλια κομμάτια.

Οἱ διηγούμενοι τὸ ἀνέκδοτο δὲν ἀναφέρουν ἂν ὁ Γιάννης ἐλιποθύμησε, ἐβεβαίωναν ὅμως ὅτι ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἔπαυσε νὰ φοβᾶται.

* * *

Κάποτε ὁ Γεώργιος Μουρούζης διεπληκτίσθη μ' ἕνα συνάδελφό του κι' ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσουν. Ὅταν ἔφθασαν στὸ πεδίον τῆς τιμῆς, ὁ ἀντίπαλός του, ποὺ πραγματικὰ ἦταν ἔντιμος χαρακτὴρ καὶ εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι προσβεβλημένος ἦταν ὁ Μουρούζης καὶ ὄχι αὐτός, ἐζήτησε διὰ τῶν μαρτύρων του νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ νὰ ματαιωθῇ ἡ μονομαχία, ἂν ὅμως ἠρνεῖτο ὁ ἀντίπαλός του, διὰ νὰ μὴν παρεξηγηθῇ ὡς δειλός, νὰ ὁρισθῇ «μέχρι θανάτου». Ὁ Μουρούζης δὲν παρεξήγησε τὴν στάσι τοῦ συναδέλφου του. Πῆγε τοὔσφιξε τὸ χέρι

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

Ὁ θρυλικὸς Μουρούζης

Η ΑΓΙΑ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

ΒΟΥΤΗΓΜΕΝΗ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ.....

Ἡ πρωτεύουσα τῶν Ἑβραίων Τέλ - Ἀβίβ.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ Τόποι τριῶν ἀπὸ τὶς πέντε μεγαλύτερες θρησκεῖες τοῦ κόσμου, περνοῦν ταραχώδεις ἡμέρες καὶ γίνονται πάλιν ἀντικείμενον δυσκολωτάτων διεθνῶν συζητήσεων, ἀπὸ τὶς ὁποῖες δὲν λείπουν φυσικὰ οἱ τυφλοὶ φανατισμοὶ καὶ οἱ σκοτεινὲς ραδιουργίες.

Ἡ ἔκθεσις τῆς Ἀγγλικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρεύνης καὶ οἱ συζητήσεις τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἔφεραν πάλιν στὴν ἐπικαιρότητα τὸ πρόβλημα τῆς Παλαιστίνης, τῆς στενῆς αὐτῆς λωρίδος γῆς στὸ ἀκρότατον ἀνατολικὸν σημεῖον τῆς Μεσογείου, ὅπου συγκεντροῦνται οἱ θρησκευτικὲς ἀναμνήσεις τῶν Χριστιανῶν, τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ τῶν Μουσουλμάνων.

Τὸ πρόβλημα τῆς Παλαιστίνης ὅπως τίθεται σήμερα, γεννήθηκε μέσα στὴν ταραχώδη περίοδο τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου. Τότε ἡ Ἀγγλία γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν σύμπτυξι τῶν Ἀράβων ἐναντίον τῶν Κεντρικῶν Αὐτοκρατορειῶν, ἔστειλε διὰ τοῦ σὲρ Χένρυ Μὰκ Μαὸν στὸ σερίφη τῆς Μέκκας, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1915 ἕνα γράμμα μὲ τὸ ὁποῖον ὑπέσχετο ὅτι «τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν Ἀραβικῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας» θ' ἀνακτοῦσε τὴν ἀνεξαρτησία του. Μὲ τὴν ἀμφίβολον αὐτὴν ἔκφρασι ἀπεκλείετο ἡ Παλαιστίνη, ἀλλὰ οἱ Ἄραβες δὲν θέλησαν ποτὲ νὰ τὸ παραδεχθοῦν. Ἀφ' ἑτέρου γιὰ νὰ προσεταιρισθῇ τὶς συμπάθειες τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον διεσπαρμένων Ἑβραίων, ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις διὰ τοῦ Μπάλφουρ ἔστειλε τὸν Νοέμβριον τοῦ 1917 εἰς τὸν λόρδον Ρότσιλντ ἕνα γράμμα διὰ τοῦ ὁποίου ὑπέσχετο νὰ διευκολύνῃ τὴν ἐν Παλαιστίνῃ ἐγκατάστασιν μιᾶς ἐθνικῆς ἑστίας διὰ τὸν «Ἰουδαϊκὸν λαόν», χωρὶς φυσικὰ νὰ θιγοῦν τὰ συμφέροντα τῶν ἐκεῖ ἐγκατεστημένων πληθυσμῶν. Ἡ δήλωσις Μπάλφουρ ἐνεκρίθη ἀπὸ τὸν Πρόεδρο Οὐΐλσον καὶ ἐπεδοκιμάσθη ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν.

Μὲ τὸ τέλος τοῦ Πολέμου, ἡ Παλαιστίνη παρεχωρήθη εἰς τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν, κατ' ἐντολὴν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἐφ' ὅσον ἡ Ἀγγλία εἶχε ἀναλάβῃ ἤδη τὴν πρωτοβουλίαν τῶν διαπραγματεύσεων τόσον ἔναντι τῶν Ἀράβων ὅσον καὶ ἔναντι τῶν Ἑβραίων. Ἡ ἱστορία τῆς Παλαιστίνης ἀπὸ τὸ 1920 μέχρι τοῦ 1937 εἶνε ἡ ἱστορία τῆς ἀποτυχίας κάθε προσπαθείας διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς συνεργασίας τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Ἑβραίων μέσα εἰς τὸ ἴδιον κράτος.

Μὲ τὴν ὑποστήριξιν τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἰσχυρῶν οἰκονομικῶν ὀργανισμῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἤρχισε μετὰ τὸ τέλος, τοῦ πολέμου, ραγδαία ἡ μετανάστευσις Ἑβραίων εἰς τὴν Παλαιστίνην. Λαὸς ἐργατικός, εὐφυὴς μὲ ἀνώτερον ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους, πολιτισμόν, κατώρθωσε πολὺ γρήγορα ν' ἀναπτύξῃ τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τῆς χώρας καὶ ν' αὐξήσῃ τοὺς φυσικοὺς πόρους της. Πόλεις ποὺ ἀπετέλουν τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς πολεοδομικῆς, τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς ὀργανώσεως ἱδρύθηκαν ὅπως ἡ Τὲλ Ἀβὶβ καὶ ἡ γεωργικὴ παραγωγὴ ηὐξήθη καταπληκτικά.

Ἀλλὰ ἀκριβῶς αὐτοὶ ἦσαν οἱ λόγοι ποὺ προεκάλεσαν κατ' ἀρχὴν τὴν ἐξέγερσιν τῶν Ἀράβων. Οἱ Ἑβραῖοι μὲ τὰ οἰκονομικὰ μέσα ποὺ διέθετον, μὲ τὴν ἀνωτέραν μόρφωσιν καὶ ὀργάνωσίν των, μὲ τὰ ἐπιστημονικὰ καὶ τεχνικὰ μέσα ποὺ διέθετον ἐγίνοντο κύριοι τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς χώρας καὶ ἀγόραζαν ὅλα τὰ κτήματα τῶν Ἀράβων. Εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι μετέβαλλον τὰ χέρσα χωράφια σὲ καταπράσινα περιβόλια καὶ λαμπροὺς πορτοκαλεῶνες ποὺ ἄρχιζαν νὰ πλημμυρίζουν τὸν κόσμο μὲ τὰ θαυμάσια πορτοκάλια τῆς Γιάφας. Ἀλλὰ παρέμενε πάντα γεγονὸς ὅτι οἱ Ἄραβες ἔχαναν τὰ χωράφια των.

Καὶ τὰ πεζὰ ἀλλὰ καὶ ἰσχυρὰ αὐτὰ αἴτια ἦλθε νὰ ἐκμεταλλευθῇ ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς καὶ ἡ πολιτικὴ ραδιουργία. Ἀπὸ οἰκονομικὸς ἀνταγωνισμὸς ἔγινε πόλεμος μεταξὺ Ἰσραηλιτῶν καὶ Μουσουλμάνων. Οἱ ἀγάδες ποὺ ἔχαναν τὰ κτήματά των ποὺ τὰ ἀγόραζαν οἱ Ἑβραῖοι μετανάσται, ξεσήκωσαν τὸ πλῆθος τῶν Ἀράβων ἐναντίον τῶν ἀπίστων. Δὲν ἐπέρασε ἔτος χωρὶς ταραχάς, αἱ σοβαρώτεραι τῶν ὁποίων συνέβησαν τὸ 1920, 1921 1922, 1933 καὶ 1936.

Οἱ Ἄγγλοι ἐντολοδόχοι ἐν μέσῳ διαρκῶν ἐπεισοδίων, κατώρθωναν πάντοτε νὰ ἐπαναφέρουν τὴν γαλήνην καὶ ἡ ἑβραϊκὴ μετανάστευσις ἐσυνεχίζετο ἀργὴ ἀλλὰ συστηματική. Βέβαια ὁ πρῶτος ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὴν γῆν τῶν πατέρων ἐπέρασε καὶ πολλοὶ μάλιστα ἀνεκάλυπταν ὅτι κατὰ βάθος δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ ἀνθρώπων ἑνὸς ἔθνους, ἀλλὰ περὶ πιστῶν μιᾶς θρησκείας. Οἱ μακροὶ αἰῶνες τῆς διασπορᾶς εἶχαν ἐξαφανίσει τὰ κοινὰ γνωρίσματα τοῦ ἔθνους καὶ δὲν εἶχαν ἀφήσει παρὰ μόνον τὴν θρησκείαν. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μετανάστας δὲν κατώρθωναν κἂν νὰ συνεννοηθοῦν. Πῶς νὰ συνεννοηθοῦν οἱ Ἑλληνόφωνοι Ἰσραηλῖται τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος καὶ οἱ ἱσπανόφωνοι Μακεδονίας καὶ τῆς Τουρκίας μὲ τοὺς γερμανοφώνους καὶ σλαυοφώνους τῆς Βορείου Εὐρώπης; Τὰ ἔθιμά των, ἡ κουζίνα των, οἱ τρόποι τῆς ζωῆς των, ἦσαν τελείως διαφορετικά.

Ὁπωσδήποτε ἡ σύγκρουσις τῶν μεταναστῶν μὲ τοὺς παλαιοὺς κατοίκους ἦταν ἀναπόφευκτη καὶ μόνο ὁ χρόνος θὰ μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ τὶς βάσεις γιὰ μιὰ πραγματικὴ καὶ εἰλικρινὴ σύμπραξι τῶν δύο λαῶν στὴν κοινὴ ἑστία! Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1936 ἄρχισαν στὴν Παλαιστίνη ἀγριώτερες καὶ περισσότερον ἐπίμονες συγκρούσεις, ποὺ μὲ μικρὲς ἀνάπαυλες συνεχίζονται ἀκόμη. Πολλοὶ παρατηρηταὶ βεβαιώνουν πὼς οἱ τελευταῖες αὐτὲς ταραχὲς δὲν εἶνε ἄσχετες μὲ τὸ Μεσογειακὸν πρόβλημα καὶ πιστεύουν, ὅτι οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ κλονίσουν τὴ θέσι τῆς Ἀγγλίας στὴν Ἀνατολικὴ Μεσόγειο, βρῆκαν τὸν τρόπο νὰ ὑποδαυλίσουν τὸν φανατισμὸν τῶν Ἀράβων. Διαπρεπὴς Ἄγγλος ἀρθρογράφος, ἔγραφε πρὸ μηνὸς ὅτι αἱ ταραχαὶ τῆς Παλαιστίνης ἦσαν συνέχεια τοῦ Αἰθιοπικοῦ καὶ πρόλογος τοῦ Ἰσπανικοῦ. Καὶ ἡ ὑπόνοια αὐτὴ ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τῆς Ἀγγλίας νὰ θέτῃ ὡς προϋπόθεσιν τῆς ἀγγλοϊταλικῆς συνεννοήσεως τὴν κατάπαυσιν κάθε ἀντιαγγλικῆς προπαγάνδας μεταξὺ τῶν Ἀράβων.

Ἀστυφύλαξ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Παλαιστίνης, ἐρευνᾷ ἕνα Βεδουΐνο, τῶν ἐπαναστατικῶν Ἀραβικῶν ὀργανώσεων.

Πάντως ὅμως ἡ συνέχισις τῶν ταραχῶν τῆς Παλαιστίνης ἔπεισε τοὺς Ἄγγλους νὰ ζητήσουν κάποια ὁριστικὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος καὶ ἀνέθεσαν σὲ ἐπιτροπὴν τὴν μελέτην καὶ τὴν ὑποβολὴν συγκεκριμένων προτάσεων. Καὶ πρὸ διμήνου ἡ ἐπιτροπὴ ἐδημοσίευσε τὸ σχέδιόν της, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ ἐνεκρίθη ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν κυβέρνησιν, ὑπεβλήθη εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν.

Κατὰ τὸ σχέδιον αὐτό, ἡ Παλαιστίνη χωρίζεται σὲ δύο τελείως ἀνεξάρτητα κράτη, ἕνα Ἀραβικὸν καὶ ἕνα Ἑβραϊκόν. Ἀλλά, ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλα τὰ συμβιβαστικὰ σχέδια, δὲν ἱκανοποιεῖ κανένα. Ἕνα μέρος ἀκόμη τῆς Παλαιστίνης, ἐκεῖνο ποὺ περιλαμβάνει τοὺς Ἁγίους Τόπους τῶν τριῶν θρησκειῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῆς χριστιανικῆς, ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ὑπὸ ἀγγλικὴν προστασίαν. Εἶνε τὸ τμῆμα ποὺ περιλαμβάνει τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν Βηθλεὲμ μαζὶ μὲ τὸν λιμένα τῆς Γιάφας καὶ ἐπὶ πλέον τὴν Ναζαρὲτ καὶ τὴν λίμνην τῆς Τιβεριάδος. Εἰς τοὺς Ἑβραίους παραχωροῦνται ἡ κυρίως Γαλλιλαία καὶ ἡ ἀκτή, πλὴν τῶν περιοχῶν αὐτῶν, ποὺ μένουν ὑπὸ ἀγγλικὴν προστασίαν.

Ἀλλὰ οἱ μὲν Ἑβραῖοι εὑρίσκουν πολὺ στενὸ τὸ κράτος ποὺ τοὺς παραχωρεῖται, ἐνῷ οἱ Ἄραβες διαμαρτύρονται, γιατὶ ἀπὸ τὴν πατρογονικὴ γῆ τους ἀφαιρεῖται ἕνα σημαντικὸ τμῆμα καὶ ὅλη ἡ παραλία. Καὶ οἱ δύο μαζὶ διαμαρτύρονται γιατὶ οἱ Ἅγιοι Τόποι των μένουν χωρισμένοι. Ἀλλὰ φυσικά, οἱ τόποι ποὺ συνδέονται μὲ ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ παραχωρηθοῦν οὔτε στοὺς Μουσουλμάνους, οὔτε στοὺς Ἰσραηλίτας.

Καὶ ἀπὸ πολιτικὴ πλευρὰ ἀκόμη, ἡ Ἀγγλία δὲν μποροῦσε ν' ἀφήσῃ τὴν ἀκτὴ στοὺς Ἄραβας. Γιατὶ ἂν μπορῇ νὰ ἔχῃ ἀπόλυτην ἐμπιστοσύνη στοὺς προστατευομένους της ἑβραίους δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἐξ ἴσου βεβαία γιὰ τὴ μελλοντικὴ φιλία τῶν Ἀράβων, ποὺ καὶ διαθέσεις αὐτοτελείας ἔχουν καὶ περισσότερον εὐάλωτος λεία θὰ ἦταν γιὰ τὶς ἀντιαγγλικὲς προπαγάνδες. Ἡ Ἁγία Παλαιστίνη βρίσκεται στὸ ἕνα ἄκρο τῆς Μεσογείου καὶ μάλιστα πολὺ κοντὰ στὸ κλειδὶ τοῦ Σουέζ.

Στὸ σημεῖον αὐτὸ εὑρίσκετο τὸ πρόβλημα τῆς Παλαιστίνης μέχρι τῆς 28ης Σεπτεμβρίου, ὅτε ἐφονεύθησαν ἀπανθρώπως — ὅπως λέγει τὸ σχετικὸν ἀνακοινωθὲν— ὁ διοικητὴς τῆς Γαλιλαίας Ἄντρενι καὶ εἷς Ἄγγλος ἀστυφύλαξ, ἐνῷ τὴν 13ην Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἐγίνετο ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως τῆς Παλαιστίνης κ. Σπάϊσερ, αὐτὴν δὲ εἶχον ἐπακολουθήσει δολοφονίαι Ἀράβων καὶ Ἑβραίων, εἰς τρόπον ὥστε ἡ «ὠργανωμένη αὐτὴ ἐκστρατεία» νὰ μεταβληθῇ «εἰς δολοφονικὴν δρᾶσιν».

Αὐτὴ ἡ κατάστασις, ἰδίᾳ δὲ ἡ δολοφονία τοῦ Ἄγγλου διοικητοῦ, ἔδωσαν μιὰ νέα ὀξύτητα στὸ ζήτημα τῆς Παλαιστίνης καὶ ἡ κυβέρνησις ἔλαβε δραστικὰ μέτρα, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ ἡ καθαίρεσις τοῦ Μεγάλου Μουφτῆ τῶν Ἀράβων Ἐλ Χατζῆ Ἄμιν Ἐλ Χουσεΐν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἦτο πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Ἀραβικοῦ Συμβουλίου καὶ μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Οὐάφτν, ποὺ χαρακτηρίζεται ὡς ὀργάνωσις ἀντιβαίνουσα εἰς τοὺς νόμους, ὡς καὶ ὅλαι αἱ ἀραβικαὶ ὀργανώσεις.

Ἡ κατάστασις ὡς ἐξειλίχθη, κρίνεται σοβαρωτάτη. Καὶ χωρὶς νὰ προκρίνῃ τις τὰ πράγματα, παρ' ὅλους τοὺς ἐκτοπισμούς, καὶ τὰ μέτρα ποὺ ἔλαβε ἡ κυβέρνησις τῆς Παλαιστίνης, εἶνε δύσκολον νὰ προβλέψῃ τὴν τύχην τῆς χώρας αὐτῆς.

Ἐπεδιώχθη, ἐξ ἄλλου, καὶ ἡ σύλληψις τοῦ Μουφτῆ. Οὗτος ἄλλωστε δὲν ἠθέλησε νὰ παραδοθῇ, θέλων ἀσφαλῶς νὰ παράσχῃ πράγματα εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Παλαιστίνης καὶ νὰ ἐξάψῃ περισσότερον ἀκόμη τὸν φανατισμὸν τῶν Ἀράβων, κατέφυγεν εἰς τὸ ἱερὸν τέμενος τοῦ Ὀμάρ, ὁπόθεν ἡ «ἀπόσπασίς» του θεωρεῖται ἱεροσυλία.

Θὰ προχωρήσῃ ἄραγε ἡ κυβέρνησις τῆς Παλαιστίνης, μέχρι τοῦ σημείου, ν' ἀψηφήσῃ τὸ παλαιὸν τοῦτο προνόμιον;

Ἡ ἀπάντησις εἶναι δύσκολος. Τὴν ὥραν ποὺ γράφονται αἱ γραμμαὶ αὐταὶ εἶναι γεγονός, ὅτι θὰ δοθῇ ὑπὸ τῆς Μητροπολιτικῆς κυβερνήσεως τοῦ Λονδίνου ἐντολὴ εἰς τὸν Ἄγγλον Ἁρμοστὴν, νὰ κηρύξῃ τὸν στρατιωτικὸν νόμον εἰς τὴν Παλαιστίνην, ὅτε αἱ ἐνέργειαι αὐτοῦ καὶ τῆς τοπικῆς κυβερνήσεως θ' ἀποβοῦν ἀκόμη δραστικώτεραι.

Ἐν τῷ μεταξύ, βλέπων τὸ μάταιον τῆς ἐπαναστατικῆς κινήσεως, παρεδόθη ὁ Γιακούμπα Χουσεΐν, θεωρούμενος ὡς ὁ κύριος ὑποκινητὴς τῶν τρομοκρατικῶν ἐνεργειῶν, ἐγνώσθη δὲ ὅτι ὁ Μέγας Μουφτῆς, πρὶν ἐγκλεισθῇ εἰς τὸ τέμενος Ὀμάρ, ἔκαυσε τὰ ἀρχεῖα τῆς ἀνωτάτης ἀραβικῆς ἐπιτροπῆς, τὰ ὁποῖα ἐὰν περιήρχοντο εἰς χεῖρας τῶν ἀρχῶν θὰ ἐνοχοποίουν πολλούς.

Τύποι τῶν δύο ἀντιμαχομένων φυλῶν : Ἀριστερά : Μιὰ Ἑβραία τῆς Τέλ - Ἀβίβ. Δεξιά : Νεαρὸς Ἄραψ τῆς Παλαιστίνης.

ΣΚΗΝΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Καρέκλες γιά φτιάξιμοοο!...

Ποιὸοοος ἔχειιιι καρέκλεεεες γιὰ φτιάξιμοοοοο!...

Ἡ δεσποινὶς Εὐδοξία Πανταζίδη, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διατελέσασα δευτεροβαθμία διδασκάλισσα, ἐπρόβαλε εἰς τὸ παράθυρον τῆς μικρᾶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους οἰκίας της καὶ ἐκάλεσε τὸν πλανόδιον διαλαλητὴν τῆς τέχνης του.

— Καθεκλοποιέ!... Καθεκλοποιέ!.

Ἐπειδὴ ἡ φωνὴ τῆς δεσποινίδος Εὐδοξίας δὲν ἔφθασε μέχρι τῶν ὤτων τοῦ καλουμένου, κάποιος μικρὸς ἐχρησίμευσεν ὡς ἐνδιάμεσος σταθμός.

— Ρέ, μὲ τὶς καρέκλες!..... Σέ γυρεύουνε!

— Ποιὸς ρέ ;

— Νὰ ἐκεῖ!... Ἡ κυρὰ δασκάλα... Στὰ πράσινα πατζούρια...

Ὁ καρεκλᾶς, μὲ δυὸ τρεῖς σπασμένες καρέκλες στὸν ὦμο, προσηνατολίσθη, καὶ μὲ ἀργὸ βῆμα ἀνθρώπου, ὅστις ἐγνώριζε ὅτι τὸν ἔχουν ἀνάγκη, ἔφθασεν εἰς τὸ παράθυρον τῆς δεσποινίδος Εὐδοξίας, ἐρυθριώσης ἀπὸ τὰ ἐπίμονα καὶ ἀδιάκριτα βλέμματα τῶν πρωϊνῶν διαβατῶν.

— Τί θέλεις, κυρία μου, τὴν ἠρώτησε.

— Δεσποινίδα νὰ μὲ ἀποκαλῆτε, παρακαλῶ....

— Δὲν βαρυέσαι! Τὸ ἴδιο κάνει σήμερα.

— Εἶσαι αὐθάδης καὶ πρόσεχε!... ἠπείλησεν ἡ δεσποινὶς Εὐδοξία ὠργισμένη.

— Καλὰ κορίτσι μου!... Δὲν εἴπαμε νὰ θυμώνῃς κι' ὅλας...

Ἡ δεσποινὶς Εὐδοξία κατηυνάσθη. Γνωστὸν γὰρ ὅτι, παρὰ τοῖς χυδαίοις, ἡ δεσποινὶς «κορίτσι» ἀποκαλεῖται.

— Λοιπόν ; ἐπανέλαβε ἐκεῖνος. Ἔχεις τίποτα σπασμένο γιὰ φτιάξιμο;

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς Εὐδοξία. Ἔχω πέντε καθίσματα χρήζοντα ἐπιδιορθώσεως.

— Φτιάξιμο δηλαδή...

— Ἀκριβῶς.

— Μπορῶ νὰ τὰ δῶ;

— Εἰσέλθετε ἀπὸ τὴν παραπλεύρως θύραν !

Ἐπῆλθε συμφωνία, τὰ πρὸς ἐπιδιόρθωσιν καθίσματα παρελήφθησαν καὶ ὁ πλανόδιος καρεκλᾶς ἐξηφανίσθη, κραυγάζων πάντοτε :

— Ποιὸοοος ἔχειιι καρέκλεεεες γιὰ φτιάξιμοοοοο!.

* * *

Ἐπέρασε μῆνας ἀπὸ τότε, καὶ ὁ καρεκλᾶς ἀκόμη νὰ φανῇ μὲ ἐπιδιορθωμένα πλέον τὰ καθίσματα τῆς δεσποινίδος Εὐδοξίας. Ἡ πρώην δευτεροβαθμία διδασκάλισσα ματαίως ἀνέμενε ν' ἀκούσῃ τὴν γλυκεῖαν φωνήν του συνταράσσουσαν τὴν ἠρεμίαν τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους.

— Μήπως πέθανε; διηρωτᾶτο ἡ δεσποινὶς Εὐδοξία.

Ἐκ τῶν ἐφημερίδων εἶχε πληροφορηθῆ περὶ τῶν λοιμῶν οἵτινες μαστίζουν τὸ ταλαίπωρον Ἄστυ.

Ἀλλ' ἀπὸ τί, ἄρα γε; Μήπως ἐκ γρίππης; Μήπως ἐξ εὐλογίας; Ἐκ τύφου ἐξανθηματικοῦ ἴσως; Ἐκ χολέρας; Πανώλους;... Τίς οἶδε !... Τὸν δυστυχῆ καθεκλοποιόν !...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ δεσποινὶς Εὐδοξία περιωρίζετο εἰς τὴν χρῆσιν ἑνὸς καθίσματος, τὸ ὁποῖον τῆς ἐναπέμεινε, ἀλλ' εἶχεν ὑπ' ὄψιν της ὅτι δυνατὸν ὁ καρεκλᾶς νὰ ζῇ καὶ νὰ βασιλεύῃ, ἀπὸ ἰδιοτροπίαν δὲ νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ καθίσματά της.

* * *

Μοιραίως καὶ τυχαίως, ἡ δεσποινὶς Εὐδοξία διήρχετο προχθὲς ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους, ὅταν ἔξαφνα ἀντίκρυσε τὰ πέντε καθίσματά της φρεσκοβερνικωμένα καὶ λάμποντα πρὸ τῆς εἰσόδου ἑνὸς ὑπογείου. Ἐπὶ τοῦ μεσαίου καθίσματος, ὑπῆρχεν ἕνα χαρτί, μὲ τὴν λέξιν : «Πωλοῦντε».

Ἔξω φρενῶν, ἡ πρώην δευτεροβαθμία διδασκάλισσα διὰ τὰς ἐπὶ τοῦ καθίσματός της ἀνορθογραφίας ὅσον καὶ διὰ τὸ πρᾶγμα, κατῆλθεν εἰς τὸ ὑπόγειον, ὅπου ἀντίκρυσε ὁλοζώντανον καὶ χαίροντα ἄκρας ὑγείας τὸν πλανόδιον καθεκλοποιόν!

— Ἄθλιε!... Ἀπατεών!... Κλέπτα!... ἐκραύγασε πλήρης μανίας.

— Μίλα καλά, κυρά μου!.... Τί ἔπαθες;... μόλις ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ καρεκλᾶς.

— Εἶσαι ἄξιος κολάφων καὶ ἐμπτυσμοῦ, ἄθλιε, ἐξηκολούθησεν εἰς τὸν αὐτὸν τόνον ἡ δεσποινὶς Εὐδοξία. Ἀπαξιῶ ὅμως ὁ σιελός μου νὰ ρυπανθῇ ἐπὶ τοῦ μιαροῦ καὶ βδελυροῦ σαρκίου σου...

Ὅπως ἦτο φυσικόν, κόσμος περιέργων συνηθροίσθη ἔξωθεν, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ ὁ φρουρὸς ἀστυφύλαξ.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησε παρεμβαίνων.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι κλέπτης! ἐφώνησεν ἡ δεσποινὶς Εὐδοξία.

— Παρεξήγησι, κύριε χωροφύλακα..., διέκοψε μετριοπαθῶς ὁ καρεκλᾶς.

Εἰς τὴν καταδίωξιν, ὅπου εὑρέθησαν μετ' ὀλίγον τὰ πρόσωπα καὶ πράγματα τῆς παρούσης ὑποθέσεως, δύο πράγματα ἀνεγνωρίσθησαν : τὸ δίκαιον τῆς δεσποινίδος Εὐδοξίας, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπεδόθη μετὰ τῶν καρεκλῶν, καὶ παλαιὰ λωποδυτικὴ δόξα ἀνήκουσα καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πλανοδίου καρεκλᾶ, ἀκούοντος εἰς τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρος Μπουζόπουλος τοῦ Θεοκλήτου καὶ τῆς Μαρίας.

ΤΣΑΜΟ.—

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Η ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ

Μέσα στὶς τόσες ἀναμνήσεις μου ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου στὶς Ἀντίλλες, ποὺ ἔμεινα σχεδὸν τρεῖς μῆνες, μιὰ προεξέχει καὶ καμμιὰ φορὰ σκεπάζει ὅλες τὶς ἄλλες.

Τότε ἀκριβῶς βρισκόμουν στὴν Μαρτινίκα τρεῖς ὁλόκληρες βδομάδες καὶ ἡ ἀνία μὲ εἶχε σχεδὸν ἀρρωστήσει.

Ὁ Μάρτιος εἶχε ἔλθει.Μόλις μοῦ ἔμενε καιρὸς ἀπὸ τὴ Δευτέρα ὡς τὴν Κυριακὴ νὰ ἐξακριβώσω ὅτι ἡ χώρα ἦταν ὡραία—ὑπέροχο κρᾶμα δασῶν καὶ βουνῶν, ὅτι αἱ ἰθαγενεῖς ἦσαν ὄμορφες καὶ τὰ κοκτέϊγ καλοφτιασμένα.

Ἐν τούτοις στενοχωριόμουνα—διότι τὰ κοκτέϊγ καὶ αἱ μιγάδες ἦσαν γιὰ μὲ παληὲς γνωριμίες, γιατὶ εἶμαι παχύσαρκος καὶ ἀρθριτικός, πρᾶγμα ποὺ μ' ἐμποδίζει νὰ χαρῶ ἀναβάσεις εἰς τὰ ὄρη καὶ ὀνειροπολήσεις εἰς τὰ δάση. Κάποιο βράδυ λοιπὸν ἀνακάλυψα ὅτι ἔκανε δροσιὰ πέρα στὴν παραλία—ὁ Μάρτιος στὴ Μαρτινίκα μοιάζει μὲ τὸνΑὔγουστο τοῦ Παρισιοῦ—κ' εἶδα μὲ ἀνακούφισι νὰ μπαίνῃ στὸ λιμάνι κάποιο καράβι ἀρχαϊκοῦ ρυθμοῦ. Οἱ φάροι του ἦσαν τετράγωνοι, ἡ πρύμνη του ὀγκώδης. Ἀμέσως τὸ ἐγνώρισα. Ἦταν τὸ πλοῖο ποὺ οἱ δόκιμοί μας ἐχρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὴν ἐκπαίδευσίν τους.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὅλη ἡ πρωτεύουσα τῆς Μαρτινίκας (τὸ Φὼρ ντὲΦρὰνς) ξανανειωμένη καὶ θορυβώδης εἶχε πλημμυριστῆ ἀπὸ ἄσπρες κασκέττες καὶ μαῦρες στολὲς μὲ χρυσᾶ κουμπιά.

Καθόμουν στὴν ταράτσα τοῦ καφενείου, ἔβλεπα ὅλα τὰ νειᾶτα ποὺ περνοῦσαν μπροστά μου, ὅταν κάποιο παληόπαιδο, μόλις εἴκοσι χρονῶν, ὄμορφο σὰν κοῦκλα, μ' ἐπλησίασε καὶ μ' ἐρώτησε, προσπαθῶντας νὰ μεταχειρίζεται φράσεις κυνικές, ποὺ μποροῦσε νὰ εὕρῃ κανεὶς στὴ χώρα αὐτὴ ὡραῖες κυρίες. Τὸν παρεκάλεσα νὰ καθήσῃ, τοῦ προσέφερα κάποιο ποτὸ καὶ τοῦ ὑποσχέθηκα νὰ τὸν πληροφορήσω ἐὰν ἤθελε.Συγχρόνως ὅμως τοῦ ἔδωσα τὴν κάρτα μου, μήπως παρεξηγήσῃ καὶ μὲ περάσῃ γιὰ κανένα μεσίτη καὶ μὲ πληρώσῃ. Τὴν διάβασε, μ' ἐχαιρέτισε ἀμέσως, μὲ μιὰ πράγματι εὐγενικὴ χειρονομία καὶ αὐτοσυστήθηκε.

Ὀνομάζετο κόμης ντὲ Φλεράκ. Ἐκ συμπτώσεως, κάποιος ξάδερφός μου ἦταν καὶ δικός του. Ὕστερα ἀπὸ αὐτό, ἦταν ἀπαραίτητο νὰ φᾶμε μαζί. Ποτὲ στὴ ζωή του δὲν εἶχε φάει «κάρρυ» (ἰνδιάνικο πιλάφι). Ἐφάγαμε κεῖνο τὸ βράδυ,τσούξαμε καὶ ἀπὸ δυὸ μποτίλιες καλὸ κρασί. Ἔτσι ἦταν λίγο ζαλισμένος, ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα ποὺ οἱ μιγάδες κάνουν τὸν περίπατό τους, ἀναζητῶντας συντρόφους, ποὺ τοὺς καλοῦν μὲ τὶς φλογερὲς ματιές των. Ὁ φίλος μου μοῦ ὑπενθύμισε τὴν ὑπόσχεσί μου.

Ἐκάναμε ἕνα γῦρο. Οἱ γυναῖκες μᾶς κύτταζαν. Μᾶλλον τὸν κύτταζαν. Ἦταν τόσο ὄμορφος. Τὸ παιδὶ ὅμως αὐτό, ποὺ μὲ τόσο θάρρος μὲ ἐπλησίασε, τώρα μπροστὰ στὶς γυναῖκες στεκόταν σὰν παρθένα, ντροπαλός. Τρία τέταρτα εἶχαν περάσει καὶ παρ' ὅλες τὶς ματιές, καθόλου δὲν εἴχαμε προχωρήσει. Ἔβλεπα τώρα τὸ μικρὸ φίλο μου νὰ ζητῇ βοήθεια, τὴν βοήθειάν μου!

—Διάβολε! τοῦ εἶπα μὲ οἶκτο, δὲν θέλετε μιὰ τοῦ πεζοδρομίου. Ἐν τούτοις, ἀγαπητέ μου, τὰ πράγματα ἐδῶ εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὴ Γαλλία. Καὶ αὐτὲς οἱ γυναῖκες δὲν ἀνήκουν ἐντελῶς στὴν τελευταία κοινωνικὴ τάξι. Τέλος πάντων, ἀφοῦ προτιμᾶτε, ἂς ζητήσουμε τὴν ἀγάπη... ἐστεγασμένη!...

Γιὰ νὰ καταλάβετε καλύτερα ὅ,τι θὰ ἀκολουθήσῃ,πρέπει νὰ ξέρετεὅτι στὸ Φὼρ ντὲ Φρὰνς ὅλες οἱ νεαρὲς μιγάδες εἶναι μικρὰ φρόνιμα κορίτσια, ποὺ χωρὶς καθόλου νὰ τὰ νοιάζῃ κοιμοῦνται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι των, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμποδίζει καθόλου νὰ ζοῦν ἀξιοπρεπῶς μὲ τὴν οἰκογένειά τους. Τίποτε δὲν θεωρεῖτε πιὸ συνηθισμένο, καὶ πιὸ σωστό, ἀπὸ τὸ νὰ πᾶτε τὸ βραδάκι νὰ ζητήσετε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της τὴν κόρη τους γιὰ ἕνα νυκτερινὸ περίπατο. Ἐννοεῖται ὅτι .κάποτε κινδυνεύετε, ἐὰν φερθῆτε ἔτσι, νὰ φᾶτε καὶ ξύλο. Ἀλλ' αὐτὸ συμβαίνει σπάνια.

Ἐγύριζα λοιπὸν μὲ τὸν Φλερὰκ στοὺς δρόμους. Τὰ φανάρια ἐφώτιζαν «ρωμαντικὰ» τὰ σπιτάκια καὶ τοὺς κήπους. Καὶ στὴ θερμὴ σκιὰ ποὺ μᾶς ἐχάϊδευε ἁπαλά, ἐξήγησα στὸ σύντροφό μου μὲ λίγα λόγια πὼς κάποιο ἀπὸ τὰ σπιτάκια αὐτὰ θὰ μᾶς φιλοξενοῦσε προφανῶς καὶ πὼς θὰ ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ διαλέξωμε ἐκεῖνο ποὺ ἡ καταδεχτική του κάτοικος θὰ ἦταν ὄμορφη γυναῖκα—πλάσμα μὲ τὰ ὅλα του...

Καὶ νά, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ σκέψι μου πέταξε σὲ μιὰ κοπέλλα καμωμένη ἐπίτηδες γιὰ τὸν νέο αὐτό, ποὺ ἄρχιζε γιὰ πρώτη φορὰ τὶς ἐρωτικές του περιπέτειες, μιὰ κοπέλλα θαυμαστή, λίγο ὠχρὴ ἴσως—ζήτημα γούστου —ποὖχε βρεθῆ στὸ δρόμο τὴν ἡμέρα τοῦ ἐρχομοῦ μου. Τῆς εἶχα ὁρίσει ἕνα ραντεβοῦ, ἀλλὰ δὲν πῆγα. Ἀλλὰ δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὰ φλογερά της χείλη.

Εἶχα σημειώσει τὸ ὄνομα... Ἐπίσης τὸν ἀριθμὸ καὶ τὸν δρόμο. Αὐτοῦ ὡδήγησα τὸν σύντροφό μου. Ἐκεῖνος κι' ἡ Μαγιότα—ἔτσι ὠνομάζετο ἡ νέα—θὰ σχημάτιζαν τὸ ἰδανικώτερο ζευγάρι ποὺ θὰ μποροῦσα στὴ ζωή μου νὰ φανταστῶ.

Ἡ Μαγιότα δὲν καθότανε μακριά! Βρῆκα εὔκολα τὸ σπίτι. Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή, ἔτσι ἀπὸ ἀπροσδόκητη εὔνοια τῆς τύχης. Ἐμπήκαμε ἑπομένως, χωρὶς νὰ χτυπήσουμε. Τὸ μικρὸ σκαλοπάτι ὡδηγοῦσε κατ' εὐθεῖαν στὴ χαμηλὴ κάμαρα—ποὺ χρησίμευε γιὰ ὅλα, ἀκόμη καὶ γιὰ σάλα, γιὰ τραπεζαρία. Ἐκύτταξα τὸ ρολόγι μου: ἦταν ἀκριβῶς ἔντεκα. Ἡ συνηθισμένη ὥρα ποὺ τὰ παραμύθια ποὺ διηγοῦνται στὶς νυκτερινὲς συντροφιὲς μιλοῦν γιὰ τοὺς μαύρους μάγους, γιὰ τοὺς δράκους καὶ τοὺς λευκοὺς ποὺ τοὺς τρῶνε ζωντανούς. Ἐπερίμενα λοιπὸν νὰ πέσω σὲ μιὰ τέτοια συντροφιὰ οἰκογενειακή, ὅταν, ἐντελῶς ἐξαιρετικά, βρήκαμε τὴν χαμηλὴ κάμαρα ἀδειανή. Ἀδειανὴ πρὸ ὀλίγου ἀσφαλῶς. Ἡ λάμπα ἦταν ἀναμμένη ἀκόμα καὶ τὰ φλυτζάνια μὲ τὸ ροῦμι πρὸ ὀλίγων λεπτῶν γεμᾶτα, ἀρωματισμένα καὶ ὑγρά, ἦσαν τριγύρω στὸ τραπέζι.

—Πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν, εἶπε ὁ Φλεράκ.

—Θὰ δοῦμε, εἶπα, ἂς προχωρήσουμε.

Ὅλα τὰ σπίτια τῶν ἰθαγενῶν ἔχουν τὴ διάταξι ποὺ θὰ σᾶς πῶ Μετὰ τὴν χαμηλὴ κάμαρα ἀκολουθεῖ ἡ κρεββατοκάμαρα. Ἄλλα δωμάτια βρίσκονται στὸ ἐπάνω πάτωμα. Ἀλλά, σχεδὸν πάντα, ἡ κάμαρα τοῦ ἰσογίου, πιὸ κομψὴ καὶ πιὸ κοντὰ στὸ δρόμο, δίνεται γιὰ λόγους κοινῆς ὠφελείας στὴν ὡραιότερη παρθένα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἔσπρωξα τὴν πόρτα τῆς κάμαρας αὐτῆς. Τέσσερα κεριὰ ἀναμμένα ἔρριχναν ἄφθονο φῶς. Μὲ μιᾶς τὰ μάτια μου πέσαν στὸ κρεββάτι ὅπου ἦταν ξαπλωμένη ἡ Μαγιότα.

—Σιωπή! εἶπα, κοιμᾶται!

Ὁ Φλερὰκ ἐρχόταν πίσω μου στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του.

Ἦταν πράγματι ἀξία λατρείας ἡ Μαγιότα κοιμισμένη. Ἔτσι μικρὴ ὅπως ἦταν ξαπλωμένη ἀνάσκελα, μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα, τὰ βλέφαρα κατάκλειστα, μὲ τὸ ἀγγελικὸ χαμόγελο στὸ παρθενικό της πρόσωπο χυμένο... λευκότερη ἀπὸ τὸ πουκαμισάκι της, μὲ τὰ πυκνὰ μετάξινα μαλλιά της... (ὑπάρχουν μιγάδες χρυσόμαλλες ὅπως οἱ Βαλκυρίδες). Τὸ αἷμα τους τὸ αἰθιοπικὸ διακρίνεται μόνο ἀπὸ τὴν καστανὴ ρίζα τῶν νυχιῶν τους καὶ στὸ γαλάζιο τῶν ματιῶν τους).

—Μικρέ μου, εἶπα στὸ δόκιμο—δυὸ πράγματα πρέπει νὰ κάνετε : βγάλτε τὴ στολή σας καὶ κοιμηθῆτε. Θἆταν κρῖμα νὰ χάσετε τὴ βραδυά σας! Ἐμπρός! Στοιχηματίζω ἑκατὸ ναπολεόνια μὲ μιὰ πεντάρα ὅτι πρὶν ἀνοίξῃ τὰ μάτια της θὰ σᾶς χαιρετίσῃ μ'ἕνα φιλί.

—Μὰ ἂν ἔρθουν οἱ γονεῖς της;

— Ἀναλαμβάνω ἐγώ. Θὰ τοὺς διώξω! Ἐμπρός, ἐμπρός!

Ὑπήκουσε!

Κι' ἀκούστηκε μιὰ κραυγή, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ νέου καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Μαγιότας. Τὰ αὐτιά μου διατηροῦν ἀκόμη τὴν κραυγὴ αὐτὴ—τὸ οὔρλιασμα αὐτό!

Καὶ πηδῶντας ἀπὸ τὸ κρεββάτι, μὲ τὰ μάτια πεταμένα, τὰ δόντια τρίζοντα. ὁ κόμης ντὲ Φλεράκ, κρατῶντας τὴ στολή του μὲ τὤνα χέρι, τὸ σπαθάκι του μὲ τ' ἄλλο, ἄνοιξε τὴν πόρτα κ' ἐξαφανίστηκε. Ποτέ μου δὲν τὸν ξανάειδα.

Ἀπολιθωμένος ἐγώ, δὲν τὸ κουνοῦσα. Ἐκύτταξα τὴν κοιμισμένη.

Ἡ κραυγὴ δὲν τὴν εἶχε ξυπνήσει.

Προχώρησα καὶ τῆς ἄγγιξα τὸ μέτωπο μὲ τὸ χέρι μου. Χρειάστηκε ὅλη ἡ ὑπερέντασι τῶν νεύρων μου γιὰ νὰ συγκρατήσω τὸν τρόμο μου. Τὸ μέτωπό της ἦταν μάρμαρο. Ἡ κοιμισμένη ἦταν νεκρή!...

Νεκρὴ—σὲ δυὸ μέρες μέσα. ἀναμφιβόλως ἀπὸ κάποια κεραυνοβόλο ἀσθένεια τῆς χώρας αὐτῆς. Τὰ τέσσερα κεριὰ ἦσαν λαμπάδες.

Καὶ τότε μόνο διέκρινα πιὰ πάνω στὸ τραπεζάκι ἕνα χάλκινο σταυρὸ κ' ἕνα πράσινο φύλλο ποὺ ἐμούσκευε σ' ἕνα πιάτο μ' ἁγιασμό.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Α. Ο. Δ. Ο.

Γιὰ τὸν ἔρωτα

☐ Ἔρως καὶ φρόνησι, εἶναι ἀσυμβίβαστα. Ὅταν τὸ πρῶτο αὐξάνει, τόσο ἐλαττώνεται τὸ δεύτερο.

☐ Τοῦ ἔρωτος τὸ νεῦρο εἶναι τὸ χρῆμα.

☐ Ὁ ἀλαζωνικότερος δεσπότης εἶναι ὁ ἔρως.

☐ Ἡ ἀγάπη εἶναι ὅπως τὸ θέατρο. Τὸν βαρυόμαστε, ἀλλὰ τὸν ξαναζητοῦμε διαρκῶς.

☐ Ἡ ρίζα τῆς ἀγάπης εἶναι γλυκειά, ἀλλὰ πικρὸς ὁ καρπός.

☐ Τὸν ἔρωτα γεννᾶ ὁ ἐνθουσιασμὸς ἢ ἡ μακρὰ γνωριμία.

☐ Ἡ ντροπὴ δανείζει στὸν ἔρωτα, τὴν φαντασία καὶ τὴν ζωή.

☐ Ὁ ἔρως εἶναι γάντι χωρὶς δάκτυλα ποὺ ἐφαρμόζει σὲ ὅλα τὰ χέρια.

☐ Εὐεργετοῦμε τοὺς ἄλλους, ὄχι γιατὶ περιμένουμε μιὰν ἀμοιβή, μὰ γιατὶ ἐκπληροῦμε ἕνα πόθο τῆς ψυχῆς μας.

☐ Τὰ διηγήματα τοῦ Καρόλου Δίκενς κυκλοφοροῦν κάθε χρόνο στὴν Ἀγγλία σὲ 250.000 περίπου ἀντίτυπα.

☐ Τὸ πιὸ ἁλμυρὸ νερὸ εἶναι στὴ Νεκρὰ Θάλασσα. Περιέχεται 61 ὀκάδες ἁλάτι στὸν κάθε τόννο.

☐ Οἱ ξενοδόχοι τῆς Κίνας σὲ κάθε πελάτη τους ποὺ φεύγει συνηθίζουν νὰ δίνουν γιὰ δῶρο ἕνα ριπίδι !

☐ Ἕνας ξένος ἐπιστήμονας βεβαιώνει ὅτι μεταξὺ χιλίων τρελλῶν γυναικῶν, οἱ διακόσιες ἐνενῆντα ἔχουν γένεια.

☐ Ἀπ' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης τὰ γερώτερα δόντια τὰ ἔχουν οἱ Ἄγγλοι.

☐ Πολλὲς καπνοφυτεῖες τῆς Ἀμερικῆς κατεστράφησαν τελευταῖα ἀπὸ τοὺς ἀρουραίους, οἱ ὁποῖοι ἀποδεικνύονται ἔτσι τρομεροὶ θεριακλῆδες !

☐ Στὰ ταχυδρομεῖα τῆς Κίνας πουλιέται ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ....κινίνο!

☐ Οἱ μεγαλείτεροι χαρτοπαῖκτες τοῦ κόσμου εἶναι οἱ Ἱσπανοί, κατόπιν ἔρχονται οἱ Κινέζοι. Τοὺς Ρωμηοὺς — εὐτυχῶς — τοὺς ἀγνοεῖ ἡ στατιστική.

☐ Ἀπεδείχθη ἐπιστημονικῶς ὅτι ὁ καρκῖνος δὲν μπορεῖ νὰ μεταδοθῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο στὰ ζῶα.

☐ Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὑπάρχουν τριάντα πόλεις ποὺ ὀνομάζονται Βερολῖνο, εἰκοσιτρεῖς Παρίσι, εἴκοσι Ἀμβοῦργο καὶ δεκατρεῖς Λονδῖνο. Ἀθῆναι ὑπάρχει μία ἀλλὰ.... λέαινα. Ὁ Δωρικὸς καὶ ὁ Ἰωνικὸς ρυθμὸς κυριαρχοῦν στὴν πόλι αὐτή.

☐ Τὸ πρόβατα καὶ τὰ βώδια παχαίνουν περισσότερο ὅταν βόσκουν κατὰ κοπάδια, παρὰ χωριστά.

☐ Τὸ Βατικανὸ περιέχει 11.000 δωμάτια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ περισσότερα ποτὲ δὲν εἶδαν φῶς.

☐ Παρετηρήθηκε ὅτι οἱ περισσότεροι αὐτόχειρες πρὶν αὐτοκτονήσουν... βγάζουν τὰ παπούτσια των.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τὸ πύρινο πουλὶ

ΣΦΕΤΟΣΛΑΦ ΜΙΝΚΩΦ

Ὁ θάνατος εἶχε ἀνοίξει τὴ θύρα τοῦ παληοῦ σπιτιοῦ. Ἔτσι, ἀνοιγμένη αὐτή, καλοῦσε τὸν κόσμο νὰ ἰδῇ τὸν θησαυροθήρα Γιαννούλ, ποὺ ἦταν ξαπλωμένος σὲ μαῦρο νεκροκρέββατο, μὲ ἀναμμένη λαμπάδα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Κι' ὁ κόσμος πήγαινε. Πλησιάζαν σὰν κλέφτες, κοίταζαν τὸ νεκρό, μιλούσανε ψιθυριστά.

Ἦταν ἡσυχία. Μόνο τὸ βαρὺ ὡρολόγι τοῦ τοίχου ἔχυνεν ἀσταμάτητα στάλες καὶ κουνοῦσε τὸ βαρίδι του—μεγάλο καὶ κίτρινο σὰν λιοτρόπι, ποὺ τὸ κουνάει ὁ ἄνεμος. Πάνω στὴ στέγη γουργουρίζαν περιστέρια, μέσα στὸ δωμάτιο βουΐζαν μυῖγες. Αὐτὲς κάθιζαν στὸ πρόσωπο τοῦ πεθαμένου πετοῦσαν ἀπὸ τὸ μέτωπο ὡς τὸ στόμα του —ἔτσι σὰν νὰ πετοῦσαν ἐπάνω σὲ ξύλο ἢ πέτρα—ἔπειτα τριγυρνοῦσαν καὶ κολλοῦσαν στὸ τζάμι τοῦ παραθύρου.

Ὁ θησαυροθήρας Γιαννοὺλ εἶχε πεθάνει στὸ βουνό. Τὸν εἶχαν βρεῖ κάτω ἀπὸ ἕναν ψηλὸ βράχο μὲ ματωμένο πρόσωπο καὶ τὰ μάτια του γεμισμένα μυρμήγκια. Εἶχε γκρεμιστῆ. Αὐτοί, ποὺ ψιθύριζαν τώρα γύρω στὸ νεκροκρέββατό του ἦταν ξένοι κι' ἄγνωστοι, ἀλλὰ εἶχαν ἔρθει στὸ σπίτι του γιὰ νὰ βάλουν χέρι στὸν ἀφημένο θησαυρό του. Γιατὶ ξέρανε πὼς ὁ Γιαννοὺλ εἶχε ξεσκάψει θησαυρό, πὼς τὸν φύλαγε τὸ πύρινο πουλί, ποὺ πετάει στὰ ὄνειρα τῶν θησαυροθηρῶν. Τὸ πουλὶ αὐτὸ τὸν εἶχε φέρει νύχτα στὸ βουνό, σ' ἔρημα καὶ μαγεμένα μέρη, ἀνέβηκε σὲ κανένα πλάτωμα καὶ διαλύθηκε σὲ χρυσῆ φλόγα. Αὐτὸς ἔσκαψε κάτω ἀπὸ τὴ φλόγα κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ γῆ τὸ θησαυρό.

Ὅταν ἦρθε ὁ παπᾶς καὶ πῆραν τὸ νεκρό, κανένας δὲν πῆγε στὸ νεκροταφεῖο. Ἄλλοι σκόρπισαν, κι' ἄλλοι μείνανε νὰ περιμένουνε τὴ νύχτα.

Τότε ἄρχισαν νὰ ψάχνουν στὸ παληὸ σπίτι. Κοίταζαν σὲ κάθε γωνιά, ἀνασήκωναν κάθε πρᾶγμα. Μόνο τὸν καθρέφτη, τὸν σκεπασμένο μὲ λευκὸ πανί, δὲν τόλμησαν νὰ μετατοπίσουν, γιατὶ ἡ ψυχὴ τοῦ νεκροῦ βρισκόταν ἀκόμα ἐδῶ καὶ μποροῦσε νὰ θολώσῃ τὸ γυαλὶ καὶ νὰ σημαδέψῃ ἐπάνω του τὸ θάνατο σὰν λευκὴ ζωγραφιά.

Ἔψαξαν παντοῦ. Τίποτα δὲν ὑπῆρχε. Στ' ἀνοιγμένα κιβώτια βρῆκαν σπασμένα πράματα τοῦ σπιτιοῦ κρυμμένα, ὁ Θεὸς ξέρει ἀπὸ ποιανοῦ χέρια, στὸ ὑπόγειο ἀνάκατα σκουριασμένα ἐργαλεῖα.

Κάποιος εἶπε :

— Νὰ κοιτάξουμε στὸ τζάκι.

Ἔτσι ἔφτασε τὸ πρωΐ. Ὁ ἥλιος φώτισε πάνω ἀπὸ τὴν πολιτεία καὶ φλόγισε τὰ παράθυρα. Στὰ δέντρα πηδοῦσαν σπουργίτια, στοὺς δρόμους περιπατούσανε ἄνθρωποι.

Ἐκεῖνοι ποὺ γύρευαν τὸ θησαυρό, ἔμειναν σιωπηλοὶ στὸ δωμάτιο, ὅπου ἄνθιζε τὸ λιοτρόπι τοῦ ρολογιοῦ. Τὰ πρόσωπά τους ἦταν ὠχρὰ ἀπὸ τὴν κούραση καὶ τὰ κουρασμένα τους μάτια εἶχαν ἐκεῖνο τὸ ἄτονο βλέμμα. ποὺ πλέει στὸ μάκρος. Εἴχανε καταλάβει πὼς τίποτα δὲ θὰ βροῦνε καὶ ὅμως δὲ φεύγανε.

Φέρανε λοστοὺς καὶ κασμάδες κι' ἀνοίξανε σὰ σκουλήκια τὴ γῆ.

Σκάψανε μέρες, σκάψανε βδομάδες, σκάψανε μῆνες. Τὸ παληὸ σπίτι κάθησε κι' ἔγειρε πρὸς τὴ μιὰ πλευρά. Οἱ τοῖχοι ράγισαν. τὰ περιστέρια φύγανε, στὸ περιβόλι ἔπεσε πάχνη, οἱ δύο τοῦφες τοῦ τσιμησιριοῦ μεταβλήθηκανε σὲ δυὸ μεγάλες μπάλες ἀπὸ χιόνι καὶ τὸ ξύλινο σωληνάρι τῆς βρύσης ἔχυνε παγωμένο νερό. Ἔπειτα ἡ ἄνοιξη ἦρθε ξανὰ καὶ γέμισαν φύλλα τὰ δέντρα. Στὸν ἀέρα βομβοῦσαν μέλισσες καὶ σμάρι ἀπὸ χελιδόνια ἔσχιζαν σὰν μαῦρα βέλη τὸν ὁρίζοντα.

Οἱ ἄγνωστοι ἔψαχναν.

Ἄδικα οἱ λοστοὶ σπάζαν τὶς πέτρες.

Ἕνα ἀπόβραδο ὅλοι ἀφήσανε τὴ δουλειά, τράβηξαν στὰ σπίτια τους καὶ πιὰ δὲ γυρίσαν.

Ἔμεινε μόνο ἕνας, ποὺ ὁρκίστηκε νὰ σκάψῃ ὡς τὴν ἄκρη τῆς γῆς, ὅμως νὰ βρῇ τὸ θησαυρό. Φλόγες ἔκαιγαν στὰ μάτια του, τὰ στήθη του βαρειὰ ἀνάσαιναν, ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του ἔτρεχεν αἷμα.

Τὸ παληὸ σπίτι ἦταν συντρίμμι. Ὁ τοῖχος, ποὺ πάνω του ἦταντειχισμένος ὁ καθρέφτης, στεκότανε ἀκόμη ὀρθὸς ἀπάνω ἀπὸ τὰ χαλάσματα, γιατὶ κανεὶς δὲν εἶχε τολμήσει νὰ σκάψῃ κάτω του. Τὸ λευκὸ πανὶ κουνιότανε ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ τὸ γυαλὶ ἔχαινε σὰν ἄβυσο ἀντίκρυ στὸν οὐρανό, γιὰ νὰ καθρεφτίζῃ τὰ σύννεφα καὶ τ' ἀστέρια.

Κάποτε, ὅταν τὸ γεμᾶτο φεγγάρι εἶχε μπῆ στὸ μεγάλο πλαίσιο, ὁ ἄνθρωπος σίμωσε καὶ κοίταξε στὸν καθρέφτη. Τὸν ἔπιασε φόβος, κι' ἡ καρδιά του γέμισε φρίκη. Εἶχε ἰδεῖ ἐμπρός του τὴ μορφὴ τοῦ θησαυροθήρα Γιαννούλ, ποὺ τὸν κοιτοῦσε συλλογισμένος καὶ μὲ ὄψη προφητικὴ σὰν εἰκόνισμα.

Ὁ ἥρωας θέλησε νὰ διώξῃ τὸ ὅραμα ἀπὸ τὰ μάτια του, ἔκανε πίσω, ἅρπαξε μιὰ πέτρα καὶ σημάδεψε τὸν καθρέφτη. Ἡ πέτρα ηὗρε κι' ἔσπασε τὸ γυαλί.

Τότε, ἀπὸ ἐκεῖ ξεπετάχτηκε, σὰν μέσα ἀπὸ σπασμένη λήκυνθο ἕνα μεγάλο πύρινο πουλί. Πετοῦσε ἀργὰ πρὸς τὰ ἐμπρὸς κι' ἀπὸ τὰ φτερά του ἀποσπόντουσαν καὶ πέφτανε χρυσὲς φλόγες. Μέσα στὴ νύχτα ἥλιος ἦταν κι' ἀνάτελνε.

Ὁ ἄνθρωπος ρίχτηκε πίσω ἀπὸ τὸ πουλὶ καὶ τὸ κυνήγησε, ὡς ποὺ αὐτὸ ἔγραψε ἕναν κύκλο κι' ἔκατσε στὴ γῆ. Τὸ πρωΐ ξύπνησε ἐπάνω στὸν τάφο τοῦ θησαυροθήρα Γιαννούλ, ἀνάμεσα στοὺς πεσμένους σταυρούς, τοὺς πνιγμένους μέσα σὲ ἄφθονα ἀνθισμένα γαλαζούδια.

[Μετάφραση: Α. ΑΡΓΗ]

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΦΑΡΣΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Εἶναι καιρὸς ποὺ δὲν ἔκαμαν καμμιὰ φάρσα στὸν μπάρμπα Ἐξῆντα Ἔξη. Τί μποροῦσαν νὰ φανταστοῦν ;

Ἔτσι ἕνα καλοκαιρινὸ ἀπόγευμα ποὺ οἱ πελάται εἶναι ἀραιοί, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ καταστήματος Μπεκὲ —κατάστημα μοντέρνων ἐπίπλων στὴν ὁδὸ Ρισελιὲ—σκεπτόταν πὼς νὰ ἐκγυμνάσουν τὸ σατυρικὸ πνεῦμα των εἰς βάρος τοῦ μπάρμπα Ντομινό, ἡ Ἐξῆντα Ἔξη, τιμία τοῦ καταστήματος καὶ στόχου τῆς εὐφυΐας των.

Τὸν ἀγαθὸ αὐτὸ ἀνθρωπάκο τὸν ἔλεγαν πάντα μπάρμπα Ἐξῆντα Ἔξη. Ἀκόμη καὶ οἱ παλαιότεροι δὲν θυμόντουσαν ἂν ὑπῆρξε ποτὲ νέος.Φαλακρὸς ἀπὸ εἴκοσι πέντε χρονῶν μύωψ, μὲ σιδερένια γυαλιὰ μὲ ἀλυσσιδίτσα, ἔζησε μιὰ ζωὴ ἤρεμη, χωρὶς στενοχώριες, χωρὶς ἰδιοτροπίες, κανονική, ὑπομονετικὸς μετρητὴς χρημάτων.

Ἡ «κυρία μὲ τὸ σκυλάκι» ἔρριχνε φευγαλέες ματιὲς στὸ κατάστημα...

...Καὶ ὁ κύριος Ἐξῆντα Ἔξ, ἦταν εὐχαριστημένος, μὲ τὰ γράμματα ποὺ λάβαινε.

Γιὰ τοὺς κομψευομένους αὐτοὺς νέους, ὁ μπάρμπα Ἐξῆντα Ἔξη ἦταν ὁ τύπος τοῦ προπολεμικοῦ, τοῦ ἀνθρωπάκου τῆς ἐποχῆς ποὺ ἔτρωγαν μὲ μιὰ καὶ πενῆντα, τῆς βιεννέζικης ὀπερέττας καὶ τοῦ ἀργοῦ βάλς.

Τοῦ εἶχαν κάμει ὅλα τὰ συνηθισμένα ἀστεῖα τῶν ὁποίων πέφτουν θύματα οἱ ἡλικιωμένοι ὑπάλληλοι τῶν ὑπουργείων : λάδι στὸ μελάνι, πούδρα στὸ μαντῆλι, ὕποπτα ἐρωτικὰ τηλεφωνήματα.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε μιὰν ἔμπνευσι :

— Ἂν τὸν πείθαμε πὼς ἡ Κυρὰ μὲ τὸ σκυλὶ εἶναι ἐρωτευμένη μαζί του ; Ἂν ἐσκαρώναμε μία ἀλληλογραφία γιὰ νὰ μπλέξουμε τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλο ;

Ἡ Κυρὰ μὲ τὸ σκυλὶ ἦταν μιὰ ὥριμη γυναῖκα ποὺ ἀκριβῶς ἀπὸ τὶς ἕνδεκα ὡς τὸ μεσημέρι καὶ ἀπὸ τὶς τέσσαρες ὡς τὶς πέντε ἔκανε περίπατο στὸ πεζοδρόμιο μὲ τὸ γέρικο σκυλάκι της τοῦ ὁποίου κρεμόταν ἡ γλῶσσα. Τὸ ἄψογο ντύσιμό της, τὸ ἀγαθὸ πρόσωπό της ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε ζήσει μιὰ παραδειγματικὴ ζωή.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ καταστήματος Μπεκὲ ἔστειλαν στὴν κυρία μὲ ἕνα ἄγνωστο παιδὶ ἕνα σοβαρὸν ἐρωτικὸ γραμματάκι μὲ τὴν ὑπογραφή : Ντομινό.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἄφησαν πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ μπάρμπα Ἐξῆντα Ἔξη ἕνα ἀρωματισμένο γράμμα μὲ τὴν ὑπογραφή : «ἡ περαστικὴ μὲ τὸ σκυλί».

Ἡ χαρά τους ἦταν ἀπερίγραπτη βλέποντας τὴν ἑπομένην πὼς ἡ κυρία κύτταζε πρὸς τὸ κατάστημα καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ μπάρμπα Ἐξῆντα Ἔξη παρακολουθοῦσε τὴν περιπατήτρια.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, οἱ εὔθυμοι ὑπάλληλοι συνέχισαν τὸ παιγνίδι τῶν ἐπιστολῶν.

Ὁ ποδηλατιστὴς τοῦ καταστήματος, μυηθεὶς στὸ ἀστεῖο, ἀνέλαβε νὰ μεταβιβάζῃ τὰ γράμματα, μὲ μυστηριῶδες ὕφος, ἐξαφανιζόμενος γρήγορα γιὰ ν' ἀποφύγῃ κάθε ἐξήγησιν.

Μὲ μιὰ τεχνικὴ αὔξησι τῆς δόσεως, τὰ γράμματα τῆς κυρίας γινόταν διαρκῶς πιὸ συγκινητικὰ καὶ τὰ γράμματα τοῦ μπάρμπα Ἐξῆντα Ἔξη πιὸ θερμά.

Ἕνα διπλὸ ρωμάντσο κατασκευαζόταν μιᾶς ἡλικιωμένης κυρίας ποὺ συγκινήθηκε βλέποντας πὼς κάποιος ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ μοναξιά της κι' ἑνὸς γεροντοπαλλήκαρου τοῦ ὁποίου ἡ γεμάτη πόθους καρδιὰ δὲν εἶχε ποτὲ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλωθῇ.

Κι' ἦταν μεγάλη καθημερινὴ ἀπόλαυσις γιὰ τοὺς νεαροὺς νὰ βλέπουν τὸν μπάρμπα Ἐξῆντα Ἔξη νὰ δέχεται κρυφὰ τὰ ἐρωτικὰ γράμματα καὶ νὰ ρίχνῃ διαρκῶς πιὸ φλογερὲς ματιὲς πρὸς τὴ βιτρίνα τοῦ καταστήματος Μπεκέ.

Διαβολικὴ εὐφυΐα καταναλισκόταν σ' αὐτὴν τὴν ἀλληλογραφία. Δὲν γινόταν ποτὲ λόγος γιὰ τὴν λῆψιν μιᾶς ἐπιστολῆς. Ἔτσι καὶ τὰ δυὸ ἀνδρίκελα τῶν ὁποίων οἱ νέοι κρατοῦσαν τὰ σκοινιά, ἦταν καθένα βέβαιο πὼς ἦταν ἀντικείμενον ἀσυγκρατήτου πόθου, ἐνῷ δὲν εἶχε κάμει τίποτε γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

Οἱ φαρσὲρ δὲν εἶχαν προβλέψει πὼς μιὰν ἡμέρα ὁ μπάρμπα Ἐξῆντα Ἔξη θἄπαιρνε θάρρος ἀπὸ τὰ φλογερὰ γράμματα ποὺ λάβαινε ἀπὸ τὴν Κυρία μὲ τὸ σκυλί, βέβαιος πὼς μποροῦσε νὰ τολμήσῃ—εἶναι καιρὸς ποὺ δὲν εἶχε πιὰ τέτοια τόλμη !—θὰ ἐπωφελεῖτο ἑνὸς ἀπογεύματος ἀργίας γιὰ νὰ σταθῇ στὸ πεζοδρόμιο καὶ νὰ περιμένῃ τὴ δέσποινα τῶν λογισμῶν του.

Μόλις αὐτὴ ἐφάνηκε, πλησίασε. ἀπεκαλύφθη :

— Κυρία, πιστεύω πὼς δὲν εἶμαι ἀναιδὴς ἂν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς γνωρίσω καλύτερα ἐπὶ τέλους..

Αὐτὴ σταμάτησε, καταφανῶς συγκινημένη:

— Μά, κύριε, δὲν ἔχουμε κἂν συστηθῆ.... Καὶ δὲν μπορῶ...

Αὐτὸς χαμογέλασε μελαγχολικά :

— Ὢ ! Ἔπειτα ἀπὸ ὅσα μοῦ γράψατε.... Ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα γράμματα ποὺ μοῦ στείλατε καὶ ποὺ κρατῶ πάντα μαζύ μου.... Κυττάξτε....

Καθὼς ἔβγαζε τὰ γράμματα ποὺ εἶχαν γράψει οἱ νεαροὶ ὑπάλληλοι, αὐτὴ ἐφώναξε :

— Αὐτὰ τὰ γράμματα δὲν εἶναι δικά μου, κύριε.... Ὁ γραφικὸς χαρακτήρ μου εἶναι τελείως διαφορετικός...

Αὐτὸς στάθηκε ζαλισμένος, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ ἀορίστως ἀνήσυχος, σὰν κάποια τρομερὴ καταστροφὴ νὰ τὸν ἀπειλοῦσε.

Ἐν τῷ μεταξύ, αὐτὴ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της γράμματα ποὺ τοῦ ἔδειχνε μὲ κάποιαν ἀνησυχία :

— Τὰ γράμματα αὐτά, κύριε, αὐτὰ τὰ γράμματα ποὺ μοῦ στέλνετε θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς τὰ ἐπιστρέψω... χωρὶς νὰ τ' ἀνοίξω... Κι' ὅμως βλέπετε τὰ διάβασα....

— Δὲν σᾶς ἔγραψα ποτέ, κυρία! Δὲν εἶχα ποτὲ τὸ θάρρος !

— Κάποιος μᾶς κορόϊδεψε !

Μὲ τὴ γυναικεῖα εὐστροφία της κατάλαβε γρηγορώτερα ἀπ' αὐτὸν τὴν πιθανὴ προέλευσι τῆς φάρσας.

— Αὐτὸς θύμωσε.

— Τὰ παλιόπαιδα !.... Πάλι αὐτὸς εἶναι, εἶμαι βέβαιος !.... Ἃ ! μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου... Λυποῦμαι πολύ, κυρία μου... Ἂν ὅμως ξέρετε τί ζωὴ περνῶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ παιδαρέλια....

Ἐνῷ βάδιζε πλάϊ στὴν κυρία μὲ τὸ σκυλί, σταματῶντας κάθε φορὰ ποὺ αὐτὸ μύριζε κάποια βιτρίνα ἢ κάποιον σκύλο, ἀφηγήθηκε τί στενὴ μονότονη ζωή του, τὰ παλαιά του ὄνειρα, τὶς ἀπογοητεύσεις ποὺ ὑπέστη. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ εὕρισκε μιὰν εὐκαιρία ἐμπιστοσύνης. Ἡ γέρικη καρδιά του ἐκφραζόταν μὲ θλιβερὴ ζωηρότητα.

Μὲ τὴ σειρά της τοῦ ἀφηγήθηκε κι' αὐτὴ πὼς ζοῦσε τελείως μόνη χήρα μὲ ἀρκετὰ εἰσοδήματα ποὺ δὲν τὰ ξόδευε γιατὶ δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρία.

Αὐτὰ τὰ δυὸ ντροπαλὰ ὄντα ποὺ ἀπεκαλύφθησαν ξαφνικὰ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, αἰσθανόταν μιὰ διάθεσι διαχύσεως ποὺ εἶχε προετοιμάσει αὐτοπεριορισμὸς πολλῶν ἐτῶν. Ἔδωσαν ραντεβοῦ γιὰ τὸ ἄλλο βράδυ.

Ἀλλὰ συμφώνησαν νὰ μὴν ἀποκαλύψουν τίποτε στοὺς φαρσὲρ καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ δέχονται εὔθυμα τὰ γράμματα ποὺ λάβαιναν χωρὶς νὰ τὰ γράφουν.

Καὶ οἱ νεαροὶ ὑπάλληλοι τοῦ καταστήματος Μπεκὲ εἶχαν μὲ τὴ σειρά τους τὴν ἐντύπωσι πὼς τοὺς κορόϊδευαν τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ μπάρμπα Ἐξῆντα Ἔξη ἕνα τέλος τοῦ μηνὸς, τοὺς ἀνήγγειλλε :

— Ἀγαπητοί μου θὰ παντρευθῶ... Ἀγοράσαμε ἕνα σπιτάκι στὴν Προβηγκία.... Θὰ πάρω τὴν κυρία, ξέρετε, ποὺ κάνει περίπατο μὲ τὸ σκυλάκι της στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο.... Σᾶς ἀποχαιρετῶ καὶ σᾶς εὐχαριστῶ !

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΒΙΖΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΖΑΜΠΑΤΖΗΔΕΣ ΤΩΝ ΓΙΑΤΡΩΝ !

Μία κυρία συναντᾶ τὸ γιατρό της στὴν Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

— Ὤ, γιατρέ μου, εὐτυχῶς ποὺ σᾶς βρίσκω. Ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀπὸ μιὰ συμβουλή σας. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω κάποιο κρύωμα στὰ πλευρά. Τί νὰ κάνω ;

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς δώσω ἰατρικὴ συμβουλὴ τώρα ἀμέσως ;

— Ναί, γιατρέ μου, εἶσθε τόσο καλός, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε.....

— Πολὺ καλά. Γδυθῆτε, κυρία μου !

— Τί εἴπατε ; ; ! !

— Εἶπα : γδυθῆτε νὰ σᾶς ἐξετάσω !

— Ἐδῶ ;; Στὴ μέση τῆς πλατείας ;

— Τί φταί γώ ; Ἐδῶ μοῦ ζητᾶτε ἰατρικὴ συμβουλή. Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ σᾶς ὁρίσω θεραπεία ἂν πρῶτα δὲν κάνω διάγνωσι.

Κόκκαλο ἡ κυρία.

ΣΤΑ ΝΑΥΤΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ

— Ἀφοῦ τόση ὥρα ἦταν ἐχθρικὸ πλοῖο ἐν ὄψει, γιατὶ δὲν εἰδοποιεῖς;

— Δὲ φταίω γώ. Ὅταν τὸ εἶδα... δὲν ἦταν πιὰ ἐν ὄψει !

ΤΡΟΜΕΡΟ

Ὁ παπᾶς ἑνὸς χωριοῦ τῆς Νοτίου Γερμανίας ἐδιάλεξε ὡς θέμα τῆς κυριακάτικης ὁμιλίας του τὸ γάμο :

— Ἀλλοίμονο στὸν ἄνδρα, φωνάζει, ποὺ σηκώνει χέρι ἐναντίον τῆς γυναίκας του, γιατὶ τὸ χέρι αὐτὸ θὰ γίνῃ πέτρα.

— Θεέ μου, ἀναστενάζει μιὰ χωριάτισσα ἀπὸ κάτω, τότε θ' ἀφίνῃ μαῦρα σημάδια.

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Ὁ νέος διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου κάνει τὴν πρώτη του ἐπιθεώρησιν καὶ βλέπει ἕνα ἡλικιωμένον ποὺ πλένει πιάτα.

— Δὲν πειράζει, τοῦ λέει, κτυπώντας τον φιλικὰ στὸν ὦμο, κι' ἐγὼ ἄρχισα ἀπὸ λαντζιέρης καὶ ἔγινα διευθυντής.

— Ἐγὼ ἄρχισα ἀπὸ διευθυντὴς καὶ ἔγινα λαντζιέρης.

ΘΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑΣΗ

Ὁ μικρὸς Γιαννάκης, ποὺ παραθέριζε σ' ἕνα χωριό, πηγαίνει μίαν ἡμέρα στὸ παζάρι μὲ τὸν πατέρα του καὶ βλέπει ἕνα χωριάτη ποὺ χαϊδεύει καὶ ψάχνει ἐπιμόνως ἕνα ἄλογο.

— Τί κάνει, αὐτός, πατέρα ; ρωτᾶ.

— Θέλει ν' ἀγοράσῃ τὸ ἄλογο καὶ κυττάζει ἂν εἶνε γερό.

— Ἄ, τότε δὲν θὰ ἔχουμε πολὺν καιρὸ τὴ Μαρία ὑπηρέστρια στὸ σπίτι μας.

— Γιατί ;

— Γιατὶ θὰ τὴν ἀγοράσῃ ὁ γαλατᾶς !

ΣΤΟ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ

Ὁ σύζυγος.—Τί δυστύχημα νὰ χάσῃς τὴν βαλίτσα μὲ τὰ φουστάνιά σου.

Ἡ σύζυγος.—Δὲν πειράζει, εἶδα στὰ μαγαζιὰ κάτι νέα μοντέλα.

ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΝΟ ΤΟΥ

— Αὐτὴ ἡ ἀϋπνία τοῦ ἀνδρός μου μὲ ἔχει ἐξαντλήσει.

— Θὰ ὑποφέρεις καὶ σὺ πολύ.

— Βέβαια. Εἶναι τώρα τρεῖς ἑβδομάδες ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ψάξω τὶς τσέπες του.

ΚΑΡΡΟΔΡΟΜΙΚΟ

Ὁ σωφὲρ (στὸν παρασυρθέντα διαβάτην). Ἐσεῖς φταῖτε κύριε ἐγὼ ὁδηγῶ δέκα χρόνια αὐτοκίνητο.

Ὁ διαβάτης.—Κι' ἐγὼ περπατάω ἑξῆντα πέντε χρόνια !

Μανώλη Κανελλῆ
(ΣΙΣΥΦΟΣ)

Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα.

ΠΑΝΤΡΕΥΟΥΜΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΣΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ βιομήχανος Ραλλόγλου ἔχει δυὸ παιδιά: Τὴ Βέττα, ἀνοιχτόκαρδη, φωτιὰ γεμάτη, τσαχπίνα, ποὺ ἔχει νέες ἀντιλήψεις, καὶ τὸν Ντόρη, ποὺ ὅλο ξοδεύει καὶ ποὺ χρεώνεται. Μιὰ ἡμέρα ζητάει τὴν Βέττα ἕνας μηχανικὸς νέος καὶ μὲ μέλλον, ἀλλ' ὁ Ραλλόγλου τὸν διώχνει μὲ τὶς κλωτσιὲς ἐνῶ συγχρόνως ὁ γυιός του ζητῶντας ἀπ' αὐτὸν καὶ μὴ λαβαίνοντας λεπτὰ γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του, ἀναγκάζεται ν' ἀρραβωνιαστῇ τὴν κόρη ἑνὸς τοκογλύφου γιὰ ναὔρῃ τὰ λεπτὰ ποὺ ἔχει ἀνάγκη. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἐμφανίζεται ὁ ὁμογενὴς Μαλάμης, περασμένης ἡλικίας, πλούσιος καὶ ἀμόρφωτος, ζητῶντας τὸ χέρι τῆς Βέττας, μὲ τρόπο ποὺ κάνει τὸν Ραλλόγλου νὰ σκεφτῇ πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνα κτῆνος. Τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ἐκείνη ἡ Βέττα συμμετέχει στοὺς ἱππικοὺς ἀγῶνες τοῦ Πολυγώνου μὲ τὴ φοράδα της Μάκ, ποὺ πολὺ συχνὰ φρένιαζε καὶ ἀλλοίμονο στὸν ἀναβάτη της.

7ον

Ἡ φοράδα τῆς Βέττας ξαφνα ἀλαφιάστηκε.

Κάποια, φαίνεται, μύγα τὴν ἐκέντρισε πίσω, στὰ εὐαίσθητα καπούλια της.

Καὶ ἀφηνίασε....

Τὸ ζῶο ἔγινε τρελλό.

Χωρὶς πιὰ νὰ ὑπακούῃ στὴν ἀναβάτιδά του, χωρὶς νὰ νοιώθῃ τὴν κυριαρχία τοῦ χαλινοῦ, τὸ ἄλογο ὥρμησε ξέφρενα....

Μάταια, ἀγωνιζόταν ἡ Βέττα νὰ τὸ καλμάρῃ, νὰ τὸ πραΰνῃ, νὰ τοῦ κόψῃ τὸν τρελλό του δρόμο.

Μάταια.

Ἡ Μὰκ δὲν ἄκουε οὔτε φωνή, οὔτε χαλινάρι.

Σὰν νὰ τῆς ἐσπιρούνιαζε κάποιος ἄγνωστος διάβολος τὰ πλευρά,—ἡ σκωτσέζικη φοράδα, ζῶο καπριτσιόζικο ἀκόμα κι' ὅταν ἦταν στὰ καλά του, ἄρχισε νὰ καλπάζῃ τρελλὰ καὶ παράφορα,—νὰ τρώῃ τὴν ἀπόστασι.

Δὲν ἀναγνώριζε πιὰ τὴν κυρά της, σὰν νὰ τῆς εἶχαν βάλει ὕσκα στὸ αὐτὶ ἀναμμένη, ποὺ τῆς ἐπυρπολοῦσε τὸ τύμπανο !

Ἐφρούμαζε.

Ὁ κίνδυνος, λοιπὸν, γιὰ τὴ Βέττα Ραλλόγλου ἦτον ἄμεσος, ἐπικείμενος.

Ἡ νεαρὴ ἀμαζόνα, ὅταν εἶδε τὸν κίνδυνο, ἔπεσε τ' ἀπίστομα πάνω στὸν τράχηλο τῆς ἀφηνιασμένης φοράδας καὶ γαντζώθηκε μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια πάνω στὸ ὑποζύγιο.

Ἀγωνιζόταν νὰ μὴν πέσῃ.

Ὅμως ἡ φοράδα τιναζόταν ἄγρια, ἀνασηκωνόταν στὸν ἀέρα, ἐπολεμοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴ σέλλα τὴν ἀμαζόνα....

Ἡ Βέττα διέτρεξε στιγμὲς μαρτυρίου καὶ κινδύνου.

Ἀπὸ ὅλα τὰ γύρω στόματα ἐβγῆκαν ἄναρθες κραυγὲς τρόμου.

Ὁ κόσμος ἔτρεμε.

Ἔτρεμε—ναί !—γιὰ τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ὡραίου κοριτσιοῦ.

Γιατί, πραγματικά, ἡ ζωὴ τῆς Βέττας Ραλλόγλου κρεμόταν τώρα σὲ μία κλωστή.

Ἐὰν τὴν ἐπετοῦσε τὸ ἄλογο, στὸν παράφρονα καὶ μανιασμένο του δρόμο, θὰ τὴν ἐτραυμάτιζε στὰ καίρια καὶ ἴσως—ἴσως, μάλιστα, νὰ τὴν ἐσκότωνε.

Ὁ πατέρας της ἐβόησε, πελιδνὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνία του :

—Σῶστε την !

Καὶ πάλι :

—Βοήθεια !

Νὰ τὴν σώσουν !

Ἔστω !

Ποιός, ὅμως, νὰ τὴν σώσῃ; Καὶ ποιὸς νὰ τὴν βοηθήσῃ ;

Ὁ κίνδυνος ἦτον τρομερός. Μποροῦσε καὶ ὁ σωτήρας της νὰ πέσῃ στὰ πόδια τοῦ μαινομένου ὑποζυγίου...

Ὁ βιομήχανος Ραλλόγλου, τότε ἐφώναξε :

—Δίνω ἑκατὸ χιλιάδες σ' αὐτὸν, ποὺ θὰ τὴ σώσῃ !

Καμμία ἀπάντησις....

—Διακόσιες χιλιάδες !

Ἀπάντησις καμμία.

Ἡ προσφορά του τώρα ὁλοένα καὶ ἐμεγάλωνε :

— Μισὸ ἑκατομμύριο !

Γιὰ πεντακόσια χιλιόδραχμα ὑπάρχουν, ἴσως, στὴν Ἑλλάδα ἀρκετοὶ ἄνθρωποι, ποὺ δέχονται νὰ θυσιάσουν τὴ ζωή των.

Συνέπεσε ὅμως—γιὰ κακὴ τύχη τῆς Βέττας—νὰ μὴ βρεθῇ ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ ριψοκίνδυνος τυχοδιώκτης, ποὺ θὰ ἔστεργε νὰ παίξῃ τὴ ζωή του στὸν κύβο, γιὰ νὰ σώσῃ μιὰν ἄγνωστη γυναῖκα καὶ νὰ κερδίσῃ μισὸ ἑκατομμύριο !

Ὁ Ραλλόγλου—ἑτοιμοθάνατος ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς τραγικῆς του στοργῆς !—ἑτοιμαζόταν νὰ διπλασιάσῃ τὴν προσφορά του, νὰ τὴν τριπλασιάσῃ.

Ἐκείνη τὴν ὥρα θὰ δεχόταν νὰ δώσῃ ἀκόμα καὶ ὁλόκληρη τὴν περιουσία του,—γιὰ νὰ σώσῃ τὸ κορίτσι του ἀπὸ τὸ θανάσιμο κίνδυνο.

Κάποιος παρουσιάσθηκε.

Ἦταν ἕνας σκοπευτὴς καλός.

Ἐπλησίασε τὸν πατέρα Ραλλόγλου, ποὺ τὸν εἶχαν περικυκλώσει οἱ γνωστοί του μὲ συμπόνοια.

Εἶπε :

—Κύριε Ραλλόγλου, ἐγὼ μπορῶ νὰ σώσω τὸ κορίτσι σας.

—Πῶς ;

—Θὰ πυροβολήσω τὸ ἄλογο ! Καὶ θὰ τὸ σκοτώσω.

—Ἐσύ ;

—Ἐγώ !

— Ναί....

Ἦτον, ἴσως, αὐτὴ μιὰ λύσις.

Ἀλλὰ πολὺ ἐπικίνδυνη,—μιὰ λύσις, ποὺ ἀντὶ νὰ ἀποσοβήσῃ, ἦτον ἐνδεχόμενο, τοὐναντίον νὰ ἐπιταχύνῃ τὴ συμφορά.

Ἁπλούστατα, ὅσο ἐπιδέξιος σκοπευτὴς κι' ἂν ὑποτεθῇ ὅτι εἶνε κανένας, ἡ σφαῖρα ἀστοχεῖ ἢ παρεκλίνει ἢ λαθεύει.

Καὶ τότε ἀντὶ νὰ σκοτώσῃς τὸ ὑποζύγιο, μπορεῖ νὰ σκοτώσῃς τὸν ἱππέα.

Ὁ Ραλλόγλου ἀρνήθηκε.

—Ὄχι !...

—Ἀλλά...

—Εἶπα, ὄχι !

Καὶ μόνο, στὴ σκέψι ὅτι θὰ παρίστατο στὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι τῆς κόρης του, ὁ δυστυχισμένος τραπεζίτης ἔνοιωθε τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του νὰ σηκώνωνται ἀπὸ τὸ ρῖγος τοῦ τρόμου.

—Ὄχι !

Ἔξαφνα, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ πολύσαλο πλῆθος, ποὺ μὲ σφιγμένα τὰ χείλη καὶ μὲ κομμένη ἀναπνοὴ παρακολουθοῦσε αὐτὸ τὸ δρᾶμα,—μιὰ ἀντήχησε κραυγή.

Μιὰ φρικαλέα κραυγὴ γιομάτη ἀπὸ ἀγωνία καὶ ἀπὸ πόνο :

—Ὁ τρελλός !

—Θὰ σκοτωθῇ !

—Κρατῆστε τον !

—Ἄχ, φρίκη !....

Ἕνας ἄνθρωπος—ἕνα νεαρὸ καὶ σβέλτο παλληκάρι, ὅλο νεῦρο καὶ δύναμι—εἶχε ὁρμήσει...

Μέ ἀπίστευτη τόλμη, ποὺ ἄγγιζε πιὰ τὰ ὅρια τῆς παραφροσύνης ἔπεσε στὸ δρόμο τοῦ ἀλόγου, ποὺ ἐξακολουθοῦσε τυφλὸ ἀπὸ λύσσα τὴν τρεχάλα του.

Ἡ φοράδα ἐπέπεσε.

Ὅμως, δὲν τὸν συνέτριψε στὸ θυελλῶδες της πέρασμα,—δὲν τὸν συνέτριψε, ὄχι !

Μὲ τεράστιο ἅλμα—ποὺ θὰ τὸ ἐζήλευε καὶ ταυρομάχος ἱσπανιόλικης ἀρένας—ὁ παράξενος αὐτὸς τρελλὸς παραμέρισε, ἀκριβῶς τὴν ὥρα, ποὺ ἡ ἀφηνιασμένη φοράδα ὡρμοῦσε μὲ ἀκάθεκτη φόρα, γιὰ νὰ τὸν κατακερματίσῃ κάτω ἀπὸ τὶς ὁπλές της.

Τότε, σ' ἕνα χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου, μὲ θαυμαστὴ ἑτοιμότητα πνεύματος, ὁ ἄνθρωπος κατώρθωσε νὰ ἁρπάξῃ τοὺς χαλινοὺς τῆς φοράδας.

Αὐτὴ μὲ ὀργίλο κίνημα ἐπεχείρησε νὰ τὸν συντρίψῃ.

Καὶ μὲ τὴν κεκτημένη της ταχύτητα τὸν παρέσυρε ἑκατὸ βήματα μακρύτερα.

Ἀλλά, κάτω, ὅμως, ἀπὸ τὸ σιδερένιο βάρος τοῦ νέου, ἡ φοράδα ἐλύγισε.

Παρέλυσε....

Ἄλλως τε καὶ ἡ ἴδια εἶχε πιὰ κουρασθῇ ἀπὸ τὸ φρενήρη καὶ παράφορο δρόμο της.

Λίγο—λίγο, ἡ φοράδα ἐλάττωσε τὴν ταχύτητά της καὶ ἐσταμάτησε τέλος, φρουμάζοντας, βγάζοντας ὁλόκληρο σύννεφο ματωμένο ἀφροῦ ἀπὸ τοὺς μυκτῆρες της.

Οἱ θεαταὶ αὐτοῦ τοῦ συγκλονιστικοῦ ἡρωϊσμοῦ, στὴν ἀρχὴ παρακολούθησαν τὴ σκηνή, κατάπληκτοι, μὲ κρατημένη τὴν ἀναπνοή των.

Ὕστερα,—ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τὸ κτῆνος !—ἐξέσπασαν σὲ ἄγρια χειροκροτήματα, σὲ παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ...

Φωνὲς διάτορες !

Οὐρανομήκεις ἰαχές, ποὺ ἐρράβδισαν ἀκόμα καὶ ψηλά, στὸ θόλο, στὰ σύγνεφα :

—Μπράβο.

—Γειά σου !

—Εὖγε !....

Καὶ ραγδαῖα χειροκροτήματα ὑποδέχτηκαν τὴν ἡρωϊκὴ πρᾶξι τοῦ νέου.

Ὅλοι ἐρωτοῦσαν :

—Ποιὸς εἶνε ;

—Ποιός ;

—Δικός μας εἶναι ἢ ξένος ;

—Ἀθηναῖος εἶνε ἆρα γε ;

Ὅμως, ὑπῆρξαν καὶ οἱ ζηλιάρηδες, οἱ κακόγλωσσοι, οἱ φθονεροί, οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ὅλες τὶς εὐγενικὲς κινήσεις τὶς ἀποδίδουν σὲ ταπεινὰ ἐλατήρια, σὲ ὑλικὰ κίνητρα :

Οἱ μικρόψυχοι....

Αὐτοὶ ἐψιθύριζαν :

—Γιὰ τὰ λεφτὰ τὸ ἔκαμε !

—Γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὶς πεντακόσιες χιλιάδες τοῦ γέρου !

—Μωρὲ, πλεονεξία !

—Ἄχ ! Τί κάνουν τὰ λεφτά....

Καὶ μία γεροντοκόρη, ποὺ μὲ τὰ φασαμαίν της εἶχε παρακολουθήσει τὴν ἡρωϊκὴ αὐτοθυσία τοῦ ἀθλητικοῦ παλληκαριοῦ, ἐτραύλισε μὲ φθόνο :

—Γιὰ ἕνα παλτοκόριτσο, καλέ, ἐπῆγε νὰ χάσῃ τὴ ζωή του !

Μία φιλενάδα της ἐπεδοκίμασε τὰ λόγια της :

—Αἵ βέβαια !

Μολαταῦτα, ἔτρεξαν νὰ σώσουν καὶ τὸ κορίτσι καὶ τὸ σωτῆρα της, ποὺ εἶχαν κυλήσει κατὰ γῆς.

Τὸ μανιασμένο ἄλογο τοὺς εἶχε καὶ τοὺς δύο παρασύρει σ' ἀρκετὴν ἀπόστασι.

Εὐτυχῶς, τὸ ἔδαφος ἦταν ἀρκετὰ ὁμαλό.

Καὶ ἔτσι, δὲν ἔπαθαν σπουδαῖες ζημιές.

Λίγες ἐκδορὲς μόνο στὰ χέρια.

Ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴ συγκίνησί της, ἡ νεαρὴ ἱππεύτρια εἶχε λιποθυμήσει.

Ἀλλὰ συνῆλθε ἀμέσως....

Ἐρώτησε :

—Ἄχ, ποιὸς μ' ἔσωσε ;

Τῆς τὸν ἔδειξαν.

Καὶ ἔμπηξε ἀμέσως, κραυγὴ εὐχάριστης ἐκπλήξεως.

Ἐψέλλισε :

—Ἄχ, ὁ Θέμος !

Ἦτον αὐτὸς, ὁ σωτήρας της !

Ὁ Θέμος Δαρίδης, ὁ νεαρὸς μηχανικὸς, ποὺ εἶχε ζητήσει τὴ Βέττα σὲ γάμο ἀπὸ τὸν πατέρα της.

Καὶ —ὅπως θυμᾶται ὁ ἀναγνώστης !—ὁ γέρο Ραλλόγλου τὸν εἶχε πετάξει ἀπὸ τὴν πόρτα....

Ἡ Βέττα ὥρμησε.

Καὶ ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ νέου.

Τοῦ τόσφιξε μὲ τόση δύναμη ποὺ τοῦ τὸ ἐτράνταξε ἀπὸ τὸν ὦμο.

Ὁ Θέμος Δαρίδης ὠχρίασε.

Τὰ τόσο συμπαθητικὰ χαρακτηριστικά του συνεσπάσθησαν ἀπὸ τὸν πόνο.

Ἐτραύλισε :

—Ἄχ !

—Τί ἔχεις ;

—Τὸ χέρι μου....

Στὴν προσπάθειά του γιὰ νὰ τὴ σώσῃ ἀπὸ τὴ μανία τοῦ ἀφηνιασμένου ἀλόγου,—ὁ ὦμος τοῦ νέου εἶχε πάθει κάποιο ἐλαφρό, φαίνεται, ἐξάρθρωμα, ποὺ μολαταῦτα, τὸν ἐπονοῦσε πολύ.

—Συγγνώμην, Θέμο μου, σὲ πόνεσα...ἐσὺ μ' ἔσωσες κι' ἐγὼ σὲ πόνεσα....

Ὁ Δαρίδης διαμαρτυρήθηκε :

—Ὤ, δὲν εἶνε τίποτα, μὴν ἀνησυχῇς. Λίγη ἀνάπαυση χρειάζεται. Αὔριο δὲ θἄχω τίποτα.

—Ἄχ, σ' εὐγνωμονῶ, Θέμο μου, σ' εὐγνωμονῶ !

—Σώπα, λοιπόν !

«Θέμο μου!»

Τὸν ἔλεγε «Θέμο της ».

Καὶ μολοντοῦτο—ἀλλοίμονο ! — δὲν ἦτον Θέμος της καθόλου. Καὶ ἦτον πεπρωμένο νὰ μὴ γίνῃ Θέμος της, ποτέ,—ἀφοῦ τόσο σκληρὰ καὶ τόσο ἄσπλαγχνα τὸν εἶχε ἀποκρούσει ὁ πατέρας της...

Στὴ σκέψι ὅτι ἦτον μοιρόγραφτο γιὰ νὰ μὴ χαρῇ ποτὲ στὴ ζωή του τὸ ὑπέροχο καὶ ἐλαστικό, σὰν αἰλούρου κορμάκι τῆς Βέττας, ποὺ τὄβλεπε νὰ σφύζῃ καὶ νὰ σπαρταρᾷ κάτω ἀπὸ τὴν ἀνδρικὴ στολὴ τῆς ἀμαζόνας, ὁ Θέμος ἐστέναξε.

Ἕνα αὐλάκι βαθυτάτης πικρίας ἐχαράχτηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δυό του μάτια, στὸ μέτωπο.

Εἶπε ψυχρά :

—Φεύγω....

—Θέμο !

—Δέν ἔχω πιά, καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ, δεσποινὶς Ραλλόγλου ! Λοιπόν, νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς....

Καὶ ἐτόνισε αὐτὸ τό : «Δεσποινίς» σὰν νἄθελε νὰ τῆς ὑποδείξῃ ὅτι τοὺς ἐχώριζε πιὰ μιὰ μεγάλη ἀπόστασις, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄρνησι τοῦ πατέρα της, νὰ τοῦ τὴν δώσῃ, γιὰ σύζυγο....

Ἡ Βέττα—μὲ τὴν ἀφάνταστη γυναικεῖα της διαίσθησι—ἐκατάλαβε τὸ δρᾶμα, ποὺ ἐπαιζόταν μέσα στὴν εὐαίσθητη ψυχὴ τοῦ νέου, ποὺ τὴν ἐλάτρευε.

Τοῦ ἅρπαξε τὸ χέρι :

—Ἄχ, Θέμο !

—Τί ;

—Εἶσαι θυμωμένος ;

Ὁ νεαρὸς μηχανικὸς ὕψωσε τοὺς ὤμους του :

—Ἐγώ ;

—Ἐσύ ! Μὴ μοῦ τὸ κρύβῃς !

—Καθόλου ! Γιατὶ νὰ εἶμαι θυμωμένος μαζύ σου ; Δὲν ὑπάρχει λόγος. Μαζύ σου δὲν εἶμαι θυμωμένος, δεσποινὶς Βέττα. Πίστεψέ το ὅμως...

Τῆς ἔδειξε....

— Ἔρχεται ὁ κύριος πατέρας σου. Καὶ λοιπόν, φεύγω. Ὅπως ξαίρῃς, οἱ σχέσεις μας δὲν εἶνε καὶ τόσο ἐγκάρδιες...

Καὶ ὥρμησε νὰ φύγῃ.

—Θέμο !

Ἀλλ' ἦτον ἀργά.

Μέ ὀργίλη μετριοφροσύνη, ὁ νέος, ὁ σωτὴρ τῆς ὄμορφης κοπέλλας, ἐκίνησε νὰ φύγῃ.

Μάταια, ἀποπειράθηκε ἡ δύστυχη νὰ τὸν ἀκολουθοῦσε, νὰ τὸν συγκρατήσῃ.

Ὁ Θέμος εἶχε γίνει ἄφαντος.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ, ὁ γέρο Ραλλόγλου ἐκάγχασε.

Ἐρώτησε :

—Βέττα μου....

—Τί ;

—Πῶς λέγεται ὁ νέος, ποὺ σὲ ἔσωσε, τάχατες ;

—Τάχατες ; Τί θὰ πῇ τάχατες ; Μέ ἔσωσε πραγματικά. Καὶ ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ὁ νέος αὐτὸς, ὅπως λές, ἐγὼ τώρα δὲ θἄμουν ζωντανή, γιὰ νὰ μοῦ λὲς ὅτι μὲ ἔσωσε τάχατες.

—Τέλος πάντων, γιὰ πές μου, πῶς λέγεται ;

—Εἶνε.....Ἀλλὰ τὸν ξέρετε, πολὺ καλά, παπάκη...

—Εἶνε. Τέλος πάντων, ποιὸς εἶνε ; Μυστικὸ τὸ κρατᾶς τὸ ὄνομα τοῦ σωτῆρός σου ;

—Καθόλου ! εἶπα ὅτι τὸν ξέρεις! Εἶνε ὁ κ. Θέμος Δαρίδης.

—Ἆ ! Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ σὲ γύρεψε εἰς γάμον ;

—Ναί ! Παπάκη...

— Θαυμάσια. Καὶ ποῦ εἶνε, νὰ τὸν πληρώσω ;

—Νὰ τὸν πληρώσετε, παπάκη ; Πῶς θὰ τὸν πληρώσετε ;

—Θὰ τοῦ δώσω μισὸ ἑκατομμύριο δραχμές.

—Γιατί ;

—Τόσο ὑποσχέθηκα σ' αὐτὸν, ποὺ θὰ σὲ σώσῃ !

—Τόσα ;

(Ἀκολουθεῖ)

Μία Πραγματική Ἱστορία σέ Εἰκόνας

Νέον μέσον εὔκολον δια νά φαίνεσθε φρέσκη καί Νέα

1 Εἰς τὰς 6, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σκληρὰ ἡμέρα, ἔχει πρόσωπο κουρασμένο καὶ ρυτιδωμένο.

2 Εἰς τὰς 6.45′ μεταχειρίζεται αὐτὴ τὴ νέα μαγικὴ πούδρα «4 σὲ μία», ἔχουσαν ἐξαιρετικὴν λεπτότητα καὶ ὅπου κρατᾶ ὅπως ἡ βελόνες στὸν μαγνήτη.

3 Εἰς τὰς 7 φαίνεται φρέσκη καὶ νέα μὲ θαυμάσιο χρῶμα.

Ἡ ἐξαιρετικὴ λεπτότης τῆς πούδρας αὐτῆς τὴν κάμνει νὰ κρατᾶ τόσον καλὰ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας, ὥστε νὰ εἶναι ἀπολύτως ἀδιόρατος. Ἀκόμη καὶ αἱ καλλίτεραί σας φίλαι δὲν θὰ φαντασθοῦν ποτὲ ὅτι τὸ θαυμάσιο χρῶμα σας δὲν εἶναι ἀναπόσπαστον μέρος τῆς φυσικῆς σας ὡραιότητος. Ἔξω, ὑπὸ τὴν βροχὴν ἢ τὸν ἥλιον, τὰ θαλάσσια λουτρὰ καὶ τὶς παρτίδες τέννις, ἐντὸς κατὰ τὸν χορὸν, εἰς τὰς ὑπερθερμασμένας αἰθούσας χοροῦ, δύνασθε νὰ ἔχετε ὡραῖο μὰτ χρῶμα προσώπου, κτυπητῆς ὡραιότητος. Ἡ πούδρα αὐτὴ ἀντέχει εἰς δοκιμὰς ἱδρῶτος καὶ ὕδατος. Δὲν σχηματίζει ποτὲ πλάκας καὶ στίγματα.

Ζητήσατε τὴν πούδρα Tokalon. Ἐγγυώμεθα καλὰ ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

ΜΠΟΥΡΛΟΤΤΟ

ΑΓΑΠΕΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΝΑΥΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Στὸ «Κίκουϊ», ἕνα καράβι ποὺ κάνει τὴ γραμμὴ τῆς Ταϊτῆς, ἐπιβιβάζονται τέσσαρες νέοι ναῦται. Ὁ ὕπαρχος Ρότζερς, μεταξύ των, ἀναγνωρίζει τὸν Σόρτυ, ποὺ ἀγαπᾶ τὴν ἀνεψιὰ τοῦ πλοιάρχου Κέννετ, τὴν ὤμορφη Βίβιαν, ποὺ τὴν ἀγαπᾶ καὶ αὐτός. Οἱ δύο ἄνδρες ἔρχονται στὰ λόγια καὶ ὁ Ρότζερς διατάσσει νὰ τὸν κλείσουν στὸ ἀμπάρι ἕως τὸ πρωῒ ποὺ θὰ ὁρίσῃ τὴν ποινή του. Μανιασμένος ὁ ὕπαρχος κατὰ τοῦ Σόρτυ, συναντᾷ τὸν πλοίαρχον τὸ πρωΐ, ποὺ εἶνε καὶ νουνός του, καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ εἰπῇ ἂν θὰ τοῦ δώσῃ τὴν Βίβιαν. —Θ' ἀποφασισῃ αὐτή, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ γέρωναυτικός.— Τοῦ χρόνου;—ρωτᾷ μὲ σκαιὸ ὕφος ὁ Ρότζερς. Καὶ μαζὺ μ' αὐτὸ τοῦ ἀναφέρει ὅτι πρέπει νὰ μαστιγωθῇ ὁ Σόρτυ —πρὸς παραδειγματισμόν. Ὁ Κάπταιν-Κέννετ δὲν συμφωνεῖ καὶ παρ' ὀλίγο νὰ συμπλακοῦν, ὅτε ἐμφανίζεται ἡ Βίβιαν ποὺ ρωτᾶ τὸ λόγο τῆς λογομαχίας των. Ὁ Ρότζερς τῆς λέγει: —Ὁ πλοίαρχος θέλει νὰ μὲ ταπεινώσῃ, γιατὶ δὲν ἐγκρίνει μιὰ ποινὴ ποὺ ἐπέβαλα σ' ἕνα ναύτη.

2ΟΝ

Ὁ καπετάνιος ἔκανε νὰ μιλήσῃ μὰ ἡ νέα τὸν διέκοψε :

— Θὰ σᾶς συμβιβάσω ἐγώ, γιατὶ δὲ θέλω σ' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι ποὺ ἦλθα μαζί σας νὰ σᾶς φέρω γρουσουζιὰ καὶ διχόνοιες. Ὁ Ρότζερς θὰ ζητήσῃ συγγνώμην γιὰ τὴ συμπεριφορά του καὶ ὁ πλοίαρχος θὰ ἐγκρίνῃ τὴν ποινὴ ποὺ ἐπέβαλε ὁ ὕπαρχός του.

— Εἶμαι πρόθυμος, φώναξε ὁ Ρότζερς.

Ὁ καπετὰν - Κέννετ χαμογέλασε πικρὰ καὶ ρώτησε τὴ Βίβιαν :

— Ἐπιμένεις στοὺς ὅρους ποὺ ἔβαλες, Βίβιαν;

— Ναί, θεῖε. Ἂν μ' ἀγαπᾶς δέξου τους.

— Δὲν ἐσυνήθισα ποτὲ νὰ δέχωμαι ἐπεμβάσεις στὴ δουλειά μου, ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸ ποὺ προτείνεις εἶναι βαρύτερη ποινὴ γιὰ τὸν Ρότζερς δέχομαι.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ὕπαρχο, πρόσθεσε μ' ἕνα τόνο εἰρωνίας στὴ φωνή του :

— Ρότζερς, δὲν φοβᾶσαι μήπως τὸ πεῖσμα σου σὲ βλάψῃ;

— Ὄχι, καπετάνιε, ἀπάντησε αὐτός. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ δέχεσαι καὶ λυποῦμαι πολὺ ποὺ πρὶν σοῦ φέρθηκα τόσο ἄσχημα.

— Πολὺ καλά. Ἂν λυπηθῇς ἀργότερα πιὸ πολύ, δὲν θὰ φταίω ἐγώ...

* * *

Ὅλο τὸ πλήρωμα εἶχε μαζευτῆ στὸ κατάστρωμα γιὰ νὰ παρευρεθῇ στὴ μαστίγωσι τοῦ Σόρτυ. Ὁ λοστρόμος εἶχε πληροφορήσῃ τὸν ὕπαρχο πὼς ὁ νέος ναύτης δὲν εἶχε ἀκόμη συνέλθη καλὰ ἀπὸ τὸ χτύπημα τοῦ κεφαλιοῦ του, μὰ ὁ Ρότζερς ἐπέμενε νὰ τὸν φέρουν ἀπάνω γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ποινή :

— Δὲ μπορεῖ ὁ καθένας νὰ τὰ βάζῃ μαζί μου ἐδῶ μέσα, βρυχήθηκε.

Δυὸ ναῦτες ὡδήγησαν τὸν Σόρτυ πάνω στὸ κατάστρωμα. Ἦταν χλωμὸς καὶ κουρασμένος, μὰ τὸ βλέμμα του ἔδειχνε ζωηρότητα καὶ εἰλικρίνεια. Πλησίασε τὸ Ρότζερς καὶ τοῦ εἶπε :

— Κύριε ὕπαρχε, χθὲς τὸ βράδυ ἤμουν ἐλεεινὰ μεθυσμένος, δὲν ἤξερα τί ἔκανα. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην...

— Χάσου ἀπὸ μπρός μου παλιόσκυλο, φώναξε ὁ ὕπαρχος. Μ' αὐτὰ τὰ κολπάκια νομίζεις πὼς μπορεῖς ν' ἀποφύγῃς τὴν τιμωρία ποὺ σοῦ ἀξίζει; Τώρα θὰ δῇς!

— Δὲ φταίω ἐγώ, σεῖς μὲ προσβάλατε, ἐπέμεινε ὁ Σόρτυ.

— Σκασμός! οὔρλιασε ὁ ὕπαρχος. Καὶ μὲ σφιγμένη τὴ γροθιά του ἔδωσε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ στόμα τοῦ Σόρτυ, ποὺ τοῦ κρατοῦσαν γερὰ τὰ χέρια οἱ δυὸ ναῦτες. Τὸ αἷμα, ποὺ ἄρχισε νὰ στάζῃ ἀπ' τὰ χείλη τοῦ Σόρτυ ἔκαμε τὰ μάτια τοῦ Ρότζερς νὰ λάμψουν ἀπὸ μιὰ ἄγρια ἱκανοποίησι.

Σὲ λίγο ὁ νέος εἶχε γυμνωθῇ ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπάνω κι' εἶχε δεθῇ σὲ μιὰ ὄρθια σχεδία. Ἕνας μεγαλόσωμος μαῦρος ναύτης, ἡμίγυμνος κι' αὐτός, ὕψωσε τότε ἕνα μακρὺ δερμάτινο μαστίγιο μὲ πολλὲς λεπτὲς γλῶσσες καὶ τὸ κατάφερε μὲ ὁρμὴ πάνω στὴ γυμνὴ πλάτη τοῦ Σόρτυ. Ὕστερα πάλι καὶ πάλι...

Μὰ σὲ λίγο μιὰ κραυγὴ τρόμου ἀκούστηκε καὶ ὅλοι στράφηκαν πρὸς τὴν καμπίνα τοῦ πλοιάρχου, ἀπ' ὅπου μόλις εἶχε βγεῖ ἡ Βίβιαν. Ἡ νέα ἔτρεξε γρήγορα καὶ στάθηκε μὲ ὕφος ἀπειλητικὸ καὶ ἀγέρωχο μπρὸς στὸ Ρότζερς.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ποινὴ ποὺ ἐννοοῦσες ;

— Ναί, ἀπάντησε αὐτὸς ξερά.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀπάνθρωπο! Σταματῆστε! Πρὸς Θεοῦ, Ρότζερς, σταμάτησε !

— Δὲν ξέρεις ἐσύ, Βίβιαν, ἔκαμε ὁ ὕπαρχος μὲ ὕφος προστατευτικό. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μόνον ἔτσι μποροῦν νὰ σωφρονισθοῦν. Ἀλλ' ἂν μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι ὅτι αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ ἀναγνωρίσῃς γιὰ χάρι, εἶμαι πρόθυμος νὰ ἀναστείλω τὴν ποινή.

— Ναί, Ρότζερς, ναί, σὲ παρακαλῶ. Σταμάτησε γιὰ χάρι δική μου.

— Ὄχι! ὄχι! Δὲν τὴν δέχομαι αὐτὴ τὴ χάρι! φώναξε τότε ὁ Σόρτυ, γυρίζοντας τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ρότζερς, καὶ κεραυνοβολῶντας τον μὲ βλέμματα μίσους. Δὲν δέχομαι χάρες ἀπὸ αὐτόν!...

Γύρισαν ὅλοι καὶ τὸν κύτταξαν κατάπληκτοι. Ἡ Βίβιαν πιὸ ἔκπληκτη ἀπὸ ὅλους. Ἀλλὰ μόλις τὸν πρόσεξε καλὰ καὶ γνώρισε τὸ πρόσωπό του τὸ καταματωμένο, τὰ μάτια της διεστάλησαν ἀπὸ φρίκη κι' ἔτρεξε κοντά του.

— Σόρτυ! Σόρτυ! φώναξε ἡ νέα μὲ σπαραγμό. Πῶς ἐσὺ ἐδῶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ θέσι;

Ὁ ὕπαρχος πλησίασε ἐπίσης, δαγκώνοντας μὲ λύσσα τὰ χείλη του, ἐνῷ ὁ Σόρτυ ἀπάντησε μὲ ὕφος ἔντονο στὴ Βίβιαν :

— Εἶναι ταπεινωτικὸ γιὰ μένα αὐτὸ ποὺ κάνεις, Βίβιαν! Δὲν θέλω χάρι ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! Ἄφησέ τον νὰ κάνῃ ὅ,τι μπορεῖ! Ἐμπρός! Ἐμπρός! Χτυπᾶτε!

— Ὄχι! Μὴ πρὸς Θεοῦ !

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ Ρότζερς τότε, ἔξαλλος ἀπὸ ὀργή. Τραβήξου, Βίβιαν.

Μὰ ἡ νέα ἅπλωσε τὰ χέρια της καὶ σκέπασε μὲ τὴν πλάτη της τὴ γυμνὴ ράχι τοῦ Σόρτυ, ἀτενίζοντας μὲ βλέμα φοβερὸ τὸν ὕπαρχο.

— Τραβῆξτε την ἀπὸ κεῖ ! διέταξε ὁ Ρότζερς τοὺς ναῦτες! Τὰ καράβια δὲν τὰ κυβερνοῦν γυναῖκες !

— Μὰ οὔτε καὶ θηρία σὰν καὶ σένα! φώναξε ἡ Βίβιαν.

— Ἐμπρός, πάρτε την ἀπὸ κεῖ, οὔρλιασε ὁ Ρότζερς στοὺς ναῦτες, ποὺ μέναν ἀκίνητοι. Ἐγὼ διατάσσω! Ἐγὼ εἶμαι ὁ ὕπαρχος !

Ἡ Βίβιαν ὥρμησε καὶ στάθηκε μπρὸς στὸ Ρότζερς ἀπειλητικὴ καὶ τοῦ φώναξε :

— Εἶσαι ἕνα κτῆνος!

— Βίβιαν ! ἔκαμε αὐτός, συγκρατῶντας μὲ δυσκολία τὸν ἑαυτό του.

— Ἂν τολμᾷς, ἄγγιξέ με, δειλέ ! Ἐσὺ συνήθισες νὰ δέρνῃς δεμένους ἀνθρώπους ! Δεῖρε, ἂν μπορῇς, καὶ μιὰ γυναῖκα !

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὴν αὐστηρὴ μορφὴ τοῦ Καπετὰν - Κέννετ, ποὺ εἶχε πλησιάσει.

Εὐτυχισμένοι, χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται τὸν κίνδυνο, κύτταζαν τὴ θάλασσα καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀγάπη τους.

— Σοῦ τὦχα πεῖ, Ρότζερς, ἔκαμε ὁ πλοίαρχος ἤρεμα.

— Κύριε πλοίαρχε, εἶπε ὁ ὕπαρχος, διαμαρτύρομαι γιατὶ ἐπιτρέπετε σ' ἕνα πρόσωπο ξένο πρὸς τὸ πλοῖο, νὰ ἐπεμβαίνῃ στὴν ὑπηρεσία μου καὶ νὰ ἀναιρῇ τὶς διαταγές μου.

— Ἡ διαμαρτυρία σου θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, Ρότζερς.

— Ἀπαιτῶ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ποινή !

— Ἤσουν ἕτοιμος νὰ τὴν χαρίσῃς !

— Ναί, ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι τέρας ἀγνωμοσύνης!

— Δὲν θὰ τὴν χάριζες γι' αὐτόν !

— Ἡ Βίβιαν ἔδειξε πὼς τὸ ἐνδιαφέρον της δὲν ἦταν ἀνθρωπιστικό, ἦταν κάτι παραπάνω.... Μ' ἔκαμε νὰ μισήσω ἀκόμα πιὸ πολὺ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ καταλαβαίνω πὼς εἶναι ἡ αἰτία...

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ προχωρήσῃς.

— Διατάξτε ὅμως νὰ μαστιγώσουν αὐτόν, ποὺ μισῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο.

— Οἱ ποινὲς δὲν ἐθεσπίσθησαν γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦν προσωπικὰ μίση !

— Τότε.... τότε ὑποβάλλω τὴν παραίτησί μου.

— Ὄχι ἐν πλῷ. Δὲν τὴν δέχομαι

— Κύριε πλοίαρχε, ἐπιμένω..

— Ὕπαρχε! Πήγαινε στὴν βάρδια σου !

Ὁ Ρότζερς ἔκαμε κάτι νὰ πῇ, μὰ ἀναλογίστηκε τὴ θέσι του καὶ συγκρατήθηκε. Σφίγγοντας τὶς γροθιὲς καὶ τὰ χείλη του ἀπὸ λύσσα, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ προχώρησε μὲ ἀργὰ βήματα πρὸς τὴ γέφυρα...

* * *

— Πῶς βρέθηκες μέσα στὸ πλοῖο, Σόρτυ; ρωτοῦσε ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἡ Βίβιαν τὸ νέο, ἐνῷ τοῦ ἔδενε τὶς πληγὲς ποὺ εἶχε προξενήσει τὸ μαστίγιο στὸ σῶμα του.

— Ἤξερα πὼς θὰ ταξίδευες, Βίβιαν, καὶ ἔπρεπε νὰ σὲ προστατέψω...

— Νὰ μὲ προστατέψῃς;

— Ναί... Δίχως νὰ θέλω, εἶχα πληροφορηθῆ γιὰ τὰ σχέδια τοῦ Ρότζερς.

— Τί σχέδια ; Μὲ τρομάζεις, Σόρτυ.

— Μὴν ἀνησυχεῖς. Ὅσο εἶμαι ἐγὼ ζωντανός...

Οἱ πόνοι ἀνάγκασαν τὸν νέο νὰ κόψῃ τὴν φράσι του. Ἔκανε ἕνα μορφασμό, πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀνάσα κι' ἐξακολούθησε :

— Ἔπειτα κι' οἱ ἄλλοι δυὸ ποὺ ἦρθαν μαζί μου, ὁ Χάρρυ Μπράουν καὶ ὁ μαῦρος Μὰκ Κῆναν εἶναι συνάδελφοί μου, μποξὲρ καὶ ἀποφασισμένοι νὰ μὲ βοηθήσουν.

— Μὰ τί πρόκειται νὰ γίνῃ ;

— Ὁ Ρότζερς τώρα τελευταῖα, εἶχε, φαίνεται, καταλάβει ἀπὸ κάτι μισόλογα τοῦ θείου σου, ὅτι δὲν ἤθελες πιὰ νὰ τὸν παντρευθῇς καὶ βάλθηκε νὰ σὲ κάνῃ δική του ὁπωσδήποτε.

— Τὸ κτῆνος !

— Ἐπειδὴ ἤξερε πὼς σὲ κάποιο ἀπ' αὐτὰ τὰ ταξίδια θἀρχόσουν μαζί, ἐφρόντισε νὰ πάρῃ δικούς του ἀνθρώπους μέσα στὸ πλοῖο, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸ ρίξῃ ἔξω σὲ κάποιο νησὶ καὶ νὰ σὲ πάρῃ μὲ μιὰ βάρκα νὰ φύγῃ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, ἀπάνω στὸ μεθύσι του, τὰ εἶπε ὅλα στὸ Χάρρυ. Προχθὲς ἔμπασε πέντε ἀπὸ τὴ σπεῖρα του ὁ Ρότζερς γιὰ πλήρωμα στὸ πλοῖο, καὶ χθὲς τὴ νύχτα περίμενε τοὺς ἄλλους τρεῖς. Ὁ Χάρρυ ὅμως τοὺς κάλεσε αὐτοὺς τοὺς τρεῖς γιὰ ἕνα κέρασμα καὶ πίναμε ὡς τὰ μεσάνυχτα. Ὕστερα τοὺς βγάλαμε ἔξω σ' ἕνα ἀπόμερο μέρος τοῦ πόρτου, τοὺς ρίξαμε νὸκ - ἄουτ, τοὺς δέσαμε καὶ τοὺς κρύψαμε κάτω ἀπὸ κάτι σάκκους μέσα σὲ μιὰ ἀποθήκη. Πήραμε τὴν ἐντολὴ τοῦ «Οἴκου τοῦ Ναύτη» ποὺ εἶχαν μαζί τους καὶ ἔτσι μπαρκάραμε ἐμεῖς.... Δὲν ξέρω ἂν μὲ γνώρισε ὁ Ρότζερς, ἀλλὰ μόλις μὲ εἶδε ἔγινε θηρίο...

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸ θεῖο μου, Σόρτυ.

— Ἂν νομίζῃς ὅτι πρέπει... Ὁπωσδήποτε δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μάθῃ τίποτε ὁ Ρότζερς, οὔτε νὰ ὑποπτευθῇ κἄν...

— Ἔνοια σου. Ἀγαπημένε μου Σόρτυ, πόσα βάσανα περνᾶς γιὰ μένα!...

— Τὸ ὄνειρό μου, ἀπὸ τὰ παιδικά μας χρόνια, ἦταν νὰ σὲ δῶ εὐτυχισμένη. Ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ θεῖος σου ἐπέμενε νὰ σὲ παντρέψῃ μὲ ναυτικό, μάτωσε ἡ καρδιά μου. Μὰ δὲ θέλησα νὰ μπῶ ἐμπόδιο στὴ ζωή σου. Ἔφυγα, ἔγινα πυγμάχος. Σ' ἕνα μὰτς ἀντίκρυσα τὸν Ρότζερς νὰ κάθεται στὴν πλατεῖα μὲ ἀνθρώπους ποὺ ἤξερα γιὰ ἐμπόρους λευκῆς σαρκός. Τοὺς παρηκολούθησα... Ἔμαθα πὼς εἶχε μπλέξει μ' αὐτὸ τὸ σκυλολόϊ, πὼς μεθοῦσε, ὠργίαζε, εἶχε πέσει σ' ἕνα ἠθικὸ βάραθρο... Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ σ' ἀφήσω νὰ παντρευτῇς ἕνα τέτοιο ἄνθρωπο... Ἦλθα καὶ σὲ βρῆκα... Ἡ παληά μας ἀγάπη ζωντάνεψε μέσα μας...

— Ἀγαπημένε μου Σόρτυ...

* * *

Τὸ ἴδιο βράδυ, μέσα στὴ σκοτεινὴ καμπίνα τοῦ Ρότζερς ἦταν μαζεμένοι καὶ συζητοῦσαν κρυφὰ οἱ πέντε ἄνθρωποί του.

Σὲ λίγο ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μὲ μιὰ θηριώδη ἔκφρασι στὸ πρόσωπο ὁ ὕπαρχος.

Ὅλοι τὸν περικύκλωσαν ἀνυπόμονοι. Ἕνας ἔκανε ν' ἀνάψῃ τὴ λάμπα.

— Μή! τὸν ἐμπόδισε ὁ Ρότζερς. Ὄχι φῶς, θὰ προδοθοῦμε.

Καὶ ἀφοῦ τοὺς κύτταξε ὅλους, σὰν νἄθελε γιὰ τελευταία φορὰ νὰ διαπιστώσῃ στὸ βλέμμα τους τὴν ἀφοσίωσί τους, ἐξακολούθησε :

— Ἀκοῦστε. Ὅπως ἦρθαν τὰ πράματα, δὲν πρέπει νὰ περιμένωμε. Νησὶ θὰ συναντήσωμε ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες. Πρέπει νὰ βουλιάξωμε τὸ καράβι ἀπόψε. Σύμφωνοι ;

— Σύμφωνοι ! Ἀπάντησαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή.

— Σεῖς οἱ δυό, τὰ μεσάνυχτα ποὺ θὰ τελειώσῃ ἡ βάρδια σας, καὶ θὰ πᾶτε στὴν πλώρη, θὰ ἀνάψετε τὸ βαρέλι μὲ τὸ πετρέλαιο, ποὺ εἶναι στὴν ἀποθήκη. Θὰ τὴν ἔχω ἐπίτηδες ἀνοιχτή. Θἀρθῆτε ἀμέσως ἐδῶ...

— Σύμφωνοι.

— Θὰ κόψωμε τότε τὰ σκοινιὰ ἀπ' τὶς βάρκες καὶ...

— Ἂν μᾶς προφθάσῃ τὸ πλήρωμα ; Εἶναι ὅλοι ἀφοσιωμένοι στὸν καπετάνιο...

— Ἔξη ἄνθρωποι ἀποφασισμένοι μποροῦν εὔκολα νὰ κάψουν σὰν ποντικοὺς ἕνα πλήρωμα ἀνύποπτο. Γι' αὐτὸ λέω νὰ γίνῃ ἀπόψε, γιατὶ ὑποπτεύομαι πολλὰ πράγματα. Ὁ Σόρτυ, ποὺ εἶναι δῶ μέσα, πρέπει νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ τοὺς πρώτους... Προσέχετε τί σᾶς λέω ; Ὕστερα θὰ...

Ὁ Ρότζερς ἐξακολουθοῦσε μέσα στὴν καμπίνα του νὰ δίνῃ τὶς καταχθόνιες ὁδηγίες του, ἐνῷ ἀπάνω στὴ γέφυρα ὁ Σόρτυ μὲ τὴ Βίβιαν ἦταν παραδομένοι σὲ γλυκοὺς ρεμβασμούς, ἀπολαμβάνοντας τὴν γαλήνια ὀμορφιὰ τῆς θαλάσσας, ποὺ τὴν ἀσήμωνε τὸ ὁλόγιομο φεγγάρι...

Πιὸ πέρα ὁ Καπετὰν - Κέννετ τοὺς κρυφοκύτταζε, χαμογελῶντας μὲ καλωσύνη.

— Ἔ, παιδιά, τοὺς φώναξε σὲ λίγο, δὲν νομίζετε πὼς εἶναι ὥρα γιὰ ὕπνο ;

— Οὔ, καϋμένε θεῖε, ἀπάντησε ἡ Βίβιαν, μπορεῖ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ μὲ τέτοιο φεγγάρι ;

— Μπορεῖ ὅταν ...δὲν εἶναι ἐρωτευμένος, ἔκαμε ὁ γέρο ναυτικός. Ἔπειτα ὁ φίλος σου εἶναι πληγωμένος. Πρέπει νὰ ἡσυχάσῃ.

— Αὐτὲς οἱ πληγὲς δὲν λογαριάζονται, εἶπε ὁ Σόρτυ γελῶντας.

ΛΟΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Συνεχίζεται καὶ θὰ διαρκέση ἐπὶ πολὺ δυστυχῶς ἀκόμη

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα συνεπληρώθη ἔτος ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῆς ἀρχηγίας ὅλων τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Φράνκο καὶ μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν ὠργανώθησαν ἑορταὶ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν κατεχομένης Ἱσπανίας. Κατὰ τὴν γενομένην εἰς Σαλαμάνκαν ἑορτὴν ὡμίλησεν ὁ στρατηγὸς Φράνκο, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν προέβη εἰς τὴν δήλωσιν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸς κανεὶς συμβιβασμός, οὔτε ἀνακωχὴ καὶ ὅτι ὁ πόλεμος θὰ συνεχισθῆ ἀμίλικτος μέχρι τῆς ὁριστικῆς νίκης.

Ἀλλ' ὁ τερματισμὸς τοῦ πολέμου διὰ τῆς νίκης τοῦ ἑνὸς τῶν δύο ἀντιπάλων ἀναβάλλεται καὶ ὁ ἀλληλοσπαραγμὸς τῶν Ἱσπανῶν θὰ συνεχισθῆ τοὐλάχιστον ἐπὶ μῆνας πολλοὺς ἀκόμη.

Τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις θὰ ἐπηρεάση σημαντικῶς ἡ διεθνὴς κίνησις διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἐθελοντῶν, ἡ ὁποία πραγματοποιουμένη εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐπιφέρη ριζικὴν μεταβολὴν εἰς τὴν μορφὴν τοῦ πολέμου καὶ νὰ ἐπιταχύνη τὸν τερματισμόν.

Ἐν τῷ μεταξὺ μάχαι συνεχίζονται σφοδραὶ εἰς τὰ διάφορα μέτωπα, τὸ κυριώτερον δὲ χαρακτηριστικὸν τῶν ἐπιχειρήσεων εἶναι ἡ προέλασις τῶν ἐπαναστατῶν εἰς τὸ μέτωπον τῶν Ἀστουριῶν, ὅπου παρὰ τὴν λυσσώδη ἄμυναν τῶν μεταλλορύχων, τὰ στρατεύματα τοῦ Φράνκο προελαύνουν βραδύτατα μέν, ἀλλὰ συνεχῶς. Οἱ ἀμυνόμενοι ἐπωφελούμενοι τοῦ ἐξαιρετικῶς ὀρεινοῦ ἐδάφους των, τοῦ ὁποίου γνωρίζουν ὅλας τὰς λεπτομερείας καὶ τοῦ ὁποίου ἑκάστην πτυχὴν καὶ ἑκάστην σπηλιὰν ἔχουν μεταβάλη εἰς φωλεὰν πολυβόλων, ἀγωνίζονται σκληρῶς, ἀλλὰ ματαίως νὰ σταματήσουν τὴν ἐπαναστατικὴν προέλασιν. Οἱ Ἀστούριοι μεταλλωρύχοι γνῶσται τῆς τέχνης τῆς ἀνορύξεως ὑπονόμων ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἔχουν ἀνασκάψει παντοῦ φρέατα ὅπου ἔχουν ἐγκαταστήσει πολυβόλα, εἰς διάφορα δὲ σημεῖα, ὅπως εἰς τὴν Ριμπαντασέλια ἔπεσαν μέχρις ἑνός, διὰ νὰ καλύψουν τὴν ὑποχώρησιν τοῦ κυρίου σώματος. Ἀλλὰ παρὰ τὴν ἀπεγνωσμένην ἀντίστασίν των, δὲν κατορθώνουν ν' ἀναχαιτίσουν τὴν προέλασιν τῶν ἐπαναστατῶν καὶ δύναται νὰ θεωρῆται βέβαιον, ὅτι τὸ τελευταῖον αὐτὸ σημεῖον ἀντιστάσεως, τῶν κυβερνητικῶν τοῦ Βορείου μετώπου, θὰ ἐκκαθαρισθῆ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον συντόμως, ἐκτὸς ἂν ἐπέλθη ταχέως σφοδρὸς χειμών, ὁ ὁποῖος θὰ ἀναγκάση τοὺς ἐπιτιθεμένους ν' ἀνακόψουν τὰς ἐπιχειρήσεις, αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν ἀφαντάστως ὀρεινὴν αὐτὴν περιοχὴν καθίστανται ἀδύνατοι μὲ τὴν κακοκαιρίαν.

Σημαντικαὶ ἐπιχειρήσεις διεξάγονται ἐπίσης εἰς τὸν τομέα τῆς Ἄνω Ἀραγῶνος, βορείως τῆς Χάκας, ὅπου οἱ Καταλωνοὶ προσπαθοῦν νὰ προκαλέσουν ἀντιπερισπασμὸν μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀναγκάσουν τοὺς ἐπαναστάτας ν' ἀποσύρουν δυνάμεις ἐκ τοῦ μετώπου τῶν Ἀστουριῶν. Ἡ μάχη διεξήγετο κατὰ τὸ τέλος τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος εἰς τὸ εἰκοστὸν δεύτερον χιλιόμετρον τῆς ἀπὸ Χάκα ἕως Ἔλ Γκράντο ὁδοῦ, τὸ δὲ μέτωπον ἐπεκταθὲν εἰς βάθος περιέλαβε τὰ χωρία Λαϊὲς Λάτρα, Σὰν Βιθέντα, Σερούα. Ἐπίσης οἱ ἐπαναστάται ἀντεπιτίθενται συνεχῶς εἰς τὸν τομέα τῆς Θουέρα πρὸς ἀνάκτησιν σημαντικῶν τινῶν θέσεων.

Συντομώτατα αἱ ἐπιχειρήσεις τῆς Ἀραγῶνος, θὰ προσλάβουν πρωτεύουσαν σημασίαν, διότι αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς Σαλαμάνκας πληροφοροῦνται ὅτι ὁ στρατηγὸς Πόθα ἑτοιμάζεται νὰ ρίψη εἰς τὴν μάχη Καταλωνικὰς δυνάμεις κατὰ πολὺ ὑπερτέρας τῶν ἤδη μαχομένων. Μετὰ τὴν λῆψιν τῶν πληροφοριῶν αὐτῶν, οἱ ἐπαναστάται ἀποστέλουν ἐνισχύσεις εἰς τὸ μέτωπον τοῦτο, ἰσχυρὰ δὲ τμήματα τῶν «Μαύρων βελῶν» μετέχουν ἤδη τῶν μαχῶν.

Αἱ ἐπιχειρήσεις εἰς τὸ νότιον μέτωπον τῆς Ἀνδαλουσίας ἐχαλαρώθησαν μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν κυβερνητικῶν νὰ προσβάλουν τὸ Μπανταχόθ, τελικὸν ἀντικειμενικὸν σκοπόν των. Μικροτέρας σημασίας συγκρούσεις ἐγένοντο εἰς τὸ μέτωπον τῆς Μαδρίτης ὅπου καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι προέβησαν εἰς μικροεπιθέσεις διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς των.

Σημαντικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς πορείας τῶν ἐπιχειρήσεων θὰ ἔχη ἡ ἀρξαμένη διεθνὴς κίνησις διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἐθελοντῶν. Ὁ στρατηγὸς Φράνκο εἰς δηλώσεις του εἶπεν ὅτι, δέχεται τὴν ἀπομάκρυνσίν των ὑπὸ τὸν ὅρον ν' ἀπομακρυνθοῦν καὶ οἱ συμπολεμοῦντες μετὰ τῶν κυβερνητικῶν ξένοι καὶ μάλιστα ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἐπαναστατῶν ἀξιωματικῶν, ὁ δὲ στρατηγὸς Κέϊπο ντὲ Λιάνο διέψευσεν ὅτι οἱ εἰς τὰς τά-

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

Ὁ Ἔρρολ Φλύν, ὁ ὁποῖος εἶχε τραυματισθῆ πρὸ τῆς Μαδρίτης, εὑρίσκεται ἤδη στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου γυρίζει μίαν ταινίαν, μὲ ὑπόθεσιν, παρμένην ἀπὸ τὸν ἐμφύλιον Ἱσπανικὸν πόλεμον.

ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Ἄλλοτε γαλήνη, τώρα αἷμα καὶ φωτιὰ

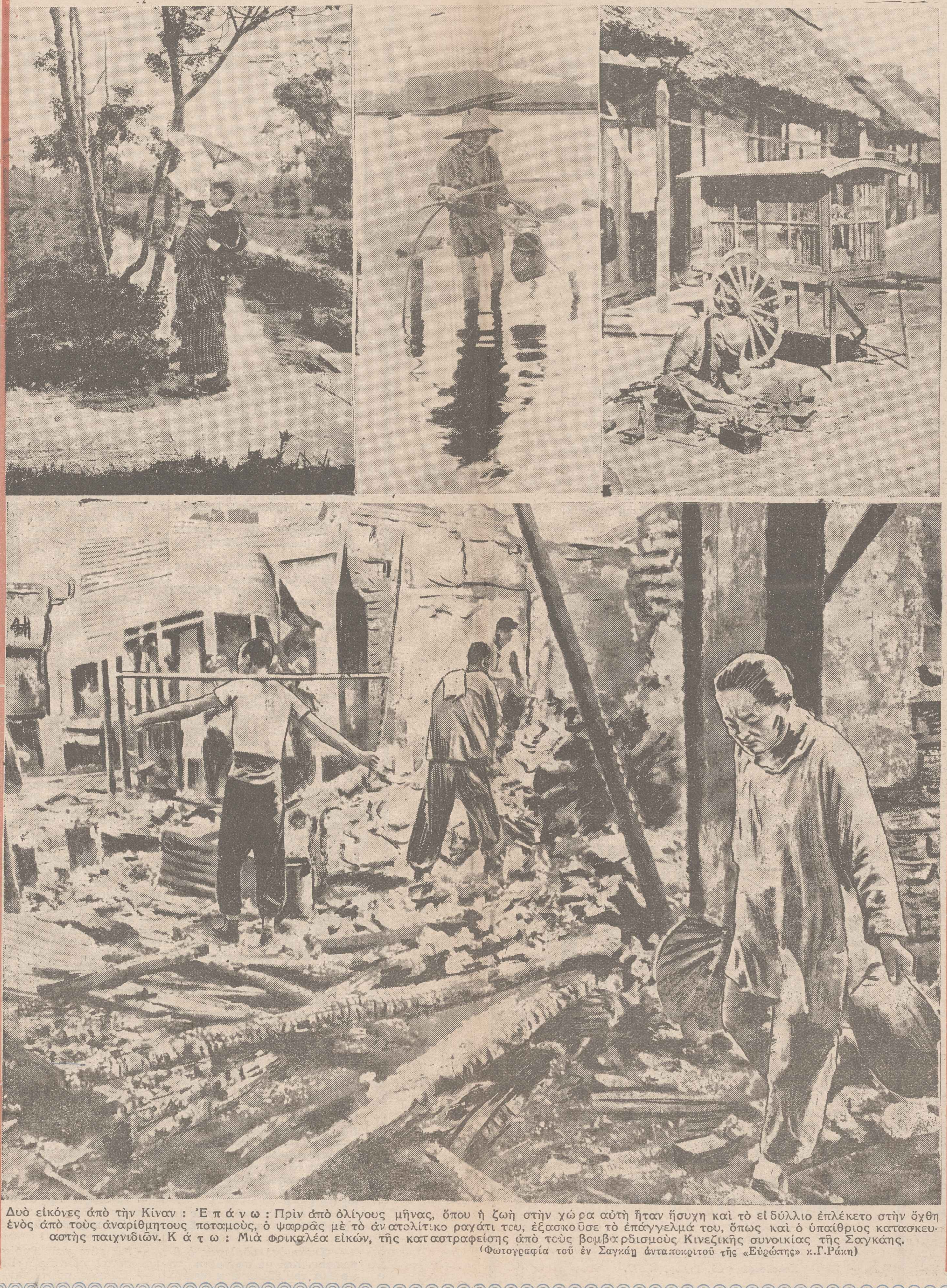

Δυὸ εἰκόνες ἀπὸ τὴν Κίναν : Ἐπάνω : Πρὶν ἀπὸ ὀλίγους μῆνας, ὅπου ἡ ζωὴ στὴν χώρα αὐτὴ ἦταν ἥσυχη καὶ τὸ εἰδύλλιο ἐπλέκετο στὴν ὄχθη ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἀναρίθμητους ποταμούς, ὁ ψαρρᾶς μὲ τὸ ἀνατολίτικο ραχάτι του, ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμά του, ὅπως καὶ ὁ ὑπαίθριος κατασκευαστὴς παιχνιδιῶν. Κάτω : Μιὰ φρικαλέα εἰκών, τῆς καταστραφείσης ἀπὸ τοὺς βομβαρδισμοὺς Κινεζικῆς συνοικίας τῆς Σαγκάης.

(Φωτογραφία τοῦ ἐν Σαγκάη ἀνταποκριτοῦ τῆς «Εὐρώπης» κ.Γ.Ράκη)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΑΕΡΟΣΕΡΒΙΤΟΡΕΣ

Ἡ ἀρραβωνιαστικὲς τοῦ ἐπιτελείου τῶν κοριτσιῶν τοῦ ἀέρος

Οἱ Ἀμέρικαν Αἴρ Λάϊνς—κολοσσιαία ἀεροπορικὴ ἑταιρεία— ἔλαβαν ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐντολὴν νὰ πλησιάσουν τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο πρὸς τὴν Νέαν Ὑόρκην διὰ νὰ ἐλαττώσουν τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ Εἰρηνικοῦ καὶ Ἀτλαντικοῦ εἰς τὸ ὕψος τῶν δύο πόλεων.

Οἱ διευθυνταὶ τῆς ἑταιρείας ἐσκέφθησαν πολὺ καὶ κατόπιν ἔπιασαν δουλειά. Κατεσκεύασαν ἀεροπλάνα ποὺ κάνουν τριακόσια χιλιόμετρα τὴν ὥραν, προσέλαβαν τοὺς καλλιτέρους Ἀμερικανοὺς πιλότους καὶ ὠργάνωσαν κολοσσιαίαν διαφήμισιν.

Τὸ ἀποτέλεσμα : εἶναι ὅτι ἂν ὁ Ἅγιος Φραγκῖσκος ἐξακολουθεῖ ν' ἀπέχη 4.500 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Ν. Ὑόρκη, ὁ Εἰρηνικὸς ἀπέχει μόνον δέκα ἐννέα ὧρες ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικόν.

Ἀναφέρω τὸ δρομολόγιον :

Τὸ ἀεροπλάνον ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην στὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα, σταθμεύει στὸ Νασβὶλ, στὸ Ντάλλας, τὸ Ἔλ Πασέο (πέντε λεπτὰ σὲ κάθε πόλιν) καὶ φθάνει στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο στὶς ἑπτὰ τὸ πρωΐ.

Ὑπολογίσατε καλά : ἐμετρήσαμε δέκα τέσσαρες ὧρες στὶς ὁποῖες πρέπει νὰ ὑπολογίζετε τὶς πέντε ὧρες ποὺ ἔχουν διαφορὰ τὰ ρολόγια μεταξὺ Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ βράδυ τῆς ἀφίξεώς του, τὸ ἀεροπλάνο κάνει μεταβολὴ καὶ φθάνει στὸ ἀεροδρόμιον τῆς Νέας Ὑόρκης, δέκα ἐννέα ὧρες μετὰ τὴν ἀπογείωσίν του ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκῖσκον.

Οἱ Ἀμέρικαν Αἴρ Λάϊνς ἐξετέλεσαν τὴν ἀποστολὴν ποὺ τοὺς ἀνέθεσε ἡ κυβέρνησις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Καὶ μάλιστα σὰν Ἀμερικανοί, λάτρεις ὅλων τῶν ἀνέσεων, προσπαθῆσαν νὰ κάμουν τὴν πελατείαν των νὰ ξεχάση ὅτι ταξειδεύει.

Γι' αὐτό, μετεμόρφωσαν τὰ ἀεροπλάνα των σὲ ξενοδοχεῖα. Ξενοδοχεῖα μὲ ὅλας τὰς ἀνέσεις : κομφόρ, ραδιόφωνο, ἠλεκτρικὰς ξυριστικὰς μηχανάς, μπρὶτζ, τὰμπλ ντ' ὄτ.

Νέα Ὑόρκη, εἶναι ἡ ὥρα τοῦ τσαγιοῦ καὶ τοῦ διαβάσματος τῶν ἀπογευματινῶν ἐφημερίδων. Νασβὶλ, εἶναι τὸ δεῖπνον καὶ ἡ προετοιμασία τοῦ ὕπνου.

Καὶ κατόπιν τίποτε ἄλλο μέχρι τοῦ μπρέκφαστ ποὺ σερβίρεται δέκα λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἀεροπλάνο κάνει τριακόσια χιλιόμετρα τὴν ὥρα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ ξέρει κανείς.

Τέλος, οἱ Ἀμέρικαν Αἴρ Λάϊνς προχώρησαν περισσότερον : ἀνεκάλυψαν τὶς «ἀεροσερβιτορες».

* * *

Ἡ Πόλλυ ἦταν ἡ πρώτη σ' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Εἰς τὸ Σικάγο, ὅπου ἐγεννήθη, μιὰ ἐφημερὶς ἐδημοσίευσε τὴν μικρὰν ἀγγελίαν τῶν Ἀμέρικαν Αἴρ Λάϊνς : «Ζητεῖται νέα μορφωμένη, τελεία ἀπὸ ἀπόψεως οἰκιακῆς οἰκονομίας, ὡραία, περιποιητική, τελείως ὑγιής, διὰ νὰ ἀναλάβη καθήκοντα σερβιτόρας ἐπὶ ἀεροπλάνου Εἰρηνικοῦ — Ἀτλαντικοῦ».

Ἡ Πόλλυ εὑρέθη ἀπέναντι ὀκτὼ ἄλλων ὑποψηφίων τὰς ὁποίας ἐνίκησεν. Ἡ Πόλλυ ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραία.

Καὶ ἐξεκίνησε ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην διὰ τὸ πρῶτον ταξεῖδι της πρὸς τὴν Δύσιν.

Διανομὴ ἐφημερίδων, σερβίρισμα τοῦ τσαγιοῦ, σερβίρισμα τοῦ δείπνου, συνομιλία τυχαία εἰς ὕψος δύο χιλιομέτρων, ἐπάνω ἀπὸ χωράφια μὲ σιτάρι. Ἡ Πόλλυ ἔφθασε μέχρι τοῦ νὰ παραλαμβάνη ἐπιβάτας ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν της.

Ἴσως νὰ ἔκαμε καὶ κἄτι περισσότερο, γιατὶ τὸ ταξεῖδι τῆς ἐπιστροφῆς τὸ ἔκαμε ὡς ἐπιβάτις, διότι μόλις ἔφθασε στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο παντρεύθηκε τὸ μεγαλοβιομήχανο τῆς καμπίνας τέσσερα.

Κανεὶς στὰς Ἡν. Πολιτείας δὲν ἀγνοοῦσε τὴν περιπέτειά της καὶ ἡ ἑπομένη ἀγγελία τῶν Ἀμέρικαν Αἴρ Λάϊνς ἔφερε περισσότερες ἀπὸ δέκα χιλιάδες ὑποψηφίους.

Ἀπὸ τὴν Πόλλυ στὴ Μαίρη, ἀπὸ τὴ Μάρτζωρη στὴν Νάνσυ, ἀπὸ τὴ Μάτζη στὴν Κώνστανς, ἀπὸ τὴ Τζὴν στὴν Τζὸν, ἀπὸ τὴ Σούζη στὴν Μπέττυ, τὰ κορίτσια τοῦ ἀέρος διεδέχθησαν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο κατὰ ἑκατοντάδας.

Ὁ ρόλος των στὰ νυκτερινὰ ἀεροπλάνα τῆς γραμμῆς Εἰρηνικοῦ — Ἀτλαντικοῦ εἶναι τώρα καθορισμένος λεπτομερῶς. Πρὶν πιάσουν δουλειὰ πρέπει νὰ ἔχουν ὁλόκληρη σειρὰ διπλωμάτων : νοσοκόμου, παιδαγωγοῦ, μαγειρίσσης, καμαριέρας, τετάρτης στὸ μπρὶτζ, ὀλίγον χειρουργοὶ καὶ πρὸ παντὸς...νὰ ξέρουν νὰ κρατήσουν εὐχάριστην συντροφιὰ στὸν ἐπιβάτη.

* * *

Ὅπως ἡ Πόλλυ, ἔτσι καὶ οἱ πενῆντα πρῶτες «ἀεροσερβιτόρες» ποὺ τὴν διεδέχθησαν παντρεύθηκαν τὴν πρώτην ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων των. Ἀριθμοὶ ποὺ ἀποδεικνύουν γιατὶ τώρα οἱ Ἀμέρικαν Αἴρ Λάϊνς δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ δημοσιεύουν ἀγγελίας ὅταν θέλουν νέαν σερβιτόραν, ἀλλὰ ἀρκοῦνται νὰ ψάξουν στὴν τύχη μέσα στὶς χιλιάδες αἰτήσεις ποὺ ἔχουν στὰ ἀρχεῖα των.

Γάλλος δημοσιογράφος ποὺ ἔκαμε τελευταία αὐτὴν τὴν διαδρομὴν εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνομιλήση μὲ τὴν Ἔλλεν, ποὺ ὑπηρετεῖ ὡς «ἀεροσερβιτόρα».

Ἡ Ἔλλεν—γράφει ὁ Γάλλος δημοσιογράφος—ποὺ ἔχει ἤδη πεῖραν δύο μηνῶν, θὰ εἶναι ἡ προσεχὴς μνηστὴ ἀπὸ τὸ ἐπιτελεῖον τῶν «κοριτσιῶν τοῦ ἀέρος». Μὲ ἐπλησίασε πάνω ἀπὸ τὸ Φὸρτ — Οὐόρθ, νοτίως τοῦ Τέξας μοῦ προσέφερε καραμέλλες, καραμέλλες ποὺ ὅπως ἔλεγε, εὐκολύνουν τὸν ὕπνο καὶ συγχρόνως ἔπιασε κουβέντα μαζύ μου.

Ἔτσι ἡ Ἔλλεν ἔμαθε πῶς δὲν ἀνῆκα στὴν συνομοταξία τῶν δισεκατομμυριούχων, οὔτε τῶν ἑκατομμυριούχων, οὔτε τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀποφασίζουν ἔτσι εὔκολα νὰ συνδέσουν τὴν τύχην των μὲ τὴν τύχην τῆς κυρίας ποὺ χαμογελᾶ ἀπὸ τὴν κοκέττα 4.

Ἡ Ἔλλεν ὅμως μαθαίνοντας θλιβερὰ πράγματα διὰ τὴν προσωπικήν μου κατάστασιν, δὲν μὲ ἐγκατέλειψε ἀποτόμως, δὲν μοῦ ξαναπῆρε τὶς καραμέλλες, δὲν ἔχασε τὸ χαμόγελό της, ἀλλὰ ἐτελείωσε σιγὰ - σιγὰ μὲ τέχνην τὴν συνομιλίαν. Μοῦ εὐχήθηκε καλὴν νύκτα μὲ τὴν ἴδιαν εὐγένειαν ἀκριβῶς καὶ τὴν ἴδιαν λεπτότητα σὰν νὰ ἤμουν ὁ κ. Χένρυ Φόρντ.

Καὶ κατόπιν πῆγε νὰ νανουρίση τὸν γείτονά μου, ἕνα μεγαλοτραπεζίτην, τὸν ὁποῖον ὁ θόρυβος τοῦ μοτὲρ ἐμπόδιζε νὰ κοιμηθῆ».

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΝΟΥΒΕΛΑ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ "ΕΥΡΩΠΗ"

ΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΟΙΞΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ὁ Ξάνθος, παιδὶ ἑνὸς δικαστικοῦ ἀποτραβηγμένου στὴν ἐπαρχία, ξαναφεύγει γιὰ τὴν Ἀθήνα, ὅπου εἶναι τὸ σόϊ τοῦ πατέρα του. Ἡ μητέρα του, ποὺ δὲν χωνεύει τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀνδρός της γιατὶ εἶναι πολὺ «ἐλεύθεροι» καὶ ἰδίως τὶς γυναῖκες ποὺ «λὲν πολλὰ γι' αὐτή» τὸν συμβουλεύει νὰ μὴν τοὺς βλέπη κάν. Ἀλλ' αὐτός ποὺ τοῦ ἄρεσε ἡ Πιπίτσα, μιὰ ξαδέλφη του παντρεμένη, μόλις ἔφθασε στὴν Ἀθήνα πάει σπίτι της καὶ τὴν ἄλλη βραδυά, ὅπως τοῦ ὥρισε, συναντῶνται στὸν κῆπο. Ἐκεῖ ὁ Ξάνθος ἀρχίζει νὰ τῆς λέῃ πὼς ὑπέφερε πολλὰ στὴ ζωή του: —Κ' ἐγώ, ἀπαντᾷ ἡ Πιπίτσα. —Ἐσὺ ὅμως, ξαναλέει ὁ Ξάνθος, ὄχι ὅσα ἐγώ.— Γιατί; τὸν διέκοψε αὐτή.

5ον

—Ἄστα αὐτὰ τὰ παληά, Ξάνθο μου, ἄστα! Πᾶνε, πέρασαν! Τοῦτο μόνο σοῦ λέω: Ὅτι κεῖνο ἔπρεπε νὰ γίνῃ! Ἄφησέ τα τώρα.

Χωρὶς γέλιο ἢ χαμόγελο, τοῦ τἆπε καὶ μὲ μιὰ κίνησι τοὐχεριοῦ της. Τὰ πρῶτα ἦταν μὲ κούρασι βγαλμένα.

— Τ' ἀφίνω, Πιπίτσα μου, ναί, ναί. δὲ θὰ τὰ θυμηθῶ, θὰ κυττάξω τὸ τώρα...

Αὐτὴ γέλασε :

— Γιὰ νὰ δοῦμε, θὰ διορθωθῇς!...

— Τί; Ἔγινε! Μόνο τὸ παρόν...

Θυμήθηκε ὅμως κάτι ἄλλο:

— Θυμᾶσαι...

Ἤθελε νὰ τῆς θυμήσῃ ποῦ διόρθωνε τὰ τετράδιά της, ἀλλὰ τάφησε.

— Κάτι πῆγες νὰ πῇς, τοῦ εἶπε κείνη μὲ χαμόγελο γλυκό, καὶ τάφησες. Τί νὰ θυμηθῶ;

— Ναί, κάτι, συγγνώμη!...

— Ἔλα, πές το! Ἄς τὸ δεχτοῦμε κι' αὐτό!

—Μὰ δὲν εἶναι τίποτα!... Ποῦ σᾶς διόρθωνα τὰ τετράδια...

— Ὤ, ναί. Καὶ μοὐγραφες καὶ τὶς ἐκθέσεις;... Τί καλὸς ποὺ ἤσουνα!...

— Ἄ, νὰ τώρα ἐσεῖς...

— Ναί, ἐσεῖς, κύριε, ἐσεῖς!...

Μὰ δὲν ξέρω, σὰ νὰ κάνῃ ψύχρα ἀπόψε, δὲ σοῦ φαίνεται. Ἐγὼ κρυώνω... ναί...

— Μά, ἔκανε αὐτός, δὲν κάνει.

Καὶ πῆγε νὰ τῆς πῇ νὰ πάρῃ κάποιο ρουχο, ἀλλὰ ἄκουσε τότε κεῖνο ποὺ βρισκόταν μέσα του, καὶ ποὺ σιωποῦσε τόση ὥρα, νὰ τοῦ λέῃ βιαστικά:

— Βρὲ βλάκα, σοῦ λέει νὰ πᾶς νὰ τὴν σκεπάσῃς μὲ τὰ χέλια σου, βλάκα! ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὴ φιλοσοφία σου!

Κι' αὐτὸς σὰ νὰ ξύπνησε, πηγαίνοντας κοντά της :

— Ἔλα, Πιπίτσα μου, ἐγὼ θὰ σοῦ γίνω ρουχο, σκέπασμα...

Αὐτὴ τὸ περίμενε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

— Μὰ ἀργοῦσες, ἀργοῦσες γιὰ νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ Ξάνθο μου! Καὶ τὸ πιστεύεις; Ἔκανα νὰ σὲ βαρεθῶ!...

Τὰ δέντρα, τὰ φύλλα, κινήθηκαν ἀπὸ πνοὴ δροσερὴ καὶ σὰν νὰ ξύπνησαν ἀπὸ βαθὺ ὕπνο, ἀκούστηκαν νὰ φλυαροῦν. Καὶ μιὰ βουὴ ἔτρεξε μέσα στὸν κῆπο, σὰ νὰ ἔτρεχε κάποιος σάτυρος σαλπίζοντας ἐρωτικὸ ξύπνημα...

Μὰ καὶ στὸν ὕπνο του σὲ πέλαγος ἡδονῆς εἶχε βυθισθῇ καὶ πάλαιε. Καὶ ὅταν ἄρχιζε νὰ σβύνῃ ἢ νὰ πλησιάζῃ νὰ σβύσῃ, ξύπνησε.

Ἦταν ἀλήθεια; Μὰ ἦταν ὄνειρο; Μὰ ὄνειρο θἆταν! Καὶ ἦταν κάποτε τόσο ζωηρὰ τὰ ὀνειρά του, τὰ χρώματά τους τόσο δυνατά, ποὺ μποροῦσαν νὰ παλέψουν νικηφόρα μὲ ὅ,τι λέγεται πραγματικότητα.

Τὸ κεφάλι του ἦταν βαρύ, βαρύ, ὁ νοῦς του θαμπὸς σὰ συννεφιασμένη μέρα...

Εἶχε πιῇ ἔπειτα, ἔπειτα ὅταν ἔφυγε. Θέλησε νὰ ἑορτάσῃ τὴν εὐτυχία του καὶ μαζὶ νὰ ρίξῃ κάποιο θάμπωμα στὴν ἀκτινοβολία της.

Καὶ εἶχε ἀρχίσει στὸ σπίτι ὁ θόρυβος, εἶχε ἐπιστρέψει ἡ ὑπηρεσία καὶ ἀκουγόταν ὁ θόρυβός της.

Κι' ἔφυγε σὰν κλέφτης, γλύστρησε ἔξω...

Καὶ τὄχε σκεφτῇ αὐτό, εἶχε πῆ:

— Σὰν κλέφτης ἔφυγα, σὰν κλέφτης σωστός... Μὴ δὲν ἔκλεψα κάποιου τὴν τιμή;...

Θύμωσε ὅμως ἢ βίασε τὸν ἑαυτό του νὰ θυμώσῃ :

— Αὐτὸς εἶχε ἁρπάξει τὴν εὐτυχία μου, κι' ἐγὼ τοῦ τὴν πῆρα πίσω! Τί ἐπειδὴ εἶχε λεφτά!...

Κι' ἄκουσε κι' ἐκεῖνο ποὺ κατοικοῦσε μέσα στὸ σῶμα του, ἀλλ' εἶχε σχεδὸν πάντα ἄλλες γνῶμες νὰ τοῦ λέῃ :

— Δὲ βαρυέσαι, βρὲ κουτέ: σκότωσες ἕναν κοργιὸ καὶ κάθεσαι καὶ τὸν κλαῖς ;

Καὶ τὸ αἰσθάνθηκε αὐτὸ σὰ νὰ πανηγύριζε μέσα του.

Καὶ τοὔχε πῆ ἐκείνη :

— Γιὰ πάντα ἔ;... Γιὰ πάντα μαζύ, ἑνωμένοι;

— Μὰ τὸ ρωτᾷς, τὸ ρωτᾷς; τῆς ἀπάντησε αὐτός.

Καὶ τὸν κρατοῦσε μισόγυμνη, εἶχε ρίξει γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του τὰ γυμνά της χέρια, τὰ μπράτσα της καὶ τὸν ἔσφιγγε...

Τοὔχε δώσει καὶ κλειδιὰ γιὰ νὰ μπαίνῃ τὴ νύχτα.

Εἶχε λησμονήσει ὅλα, ὅλα! Τί ἂν βρισκόταν στὴν Ἀθήνα. Μὰ βρισκόταν; Ὅλους, ὅλα, τὰ πάντα σὰ μέσα ἀπὸ μιὰ ὀμίχλη τάβλεπε θαμπά, ξεθωριασμένα καὶ μόνο ἐκείνη, ἐκείνη ἔβλεπε, ὅπου βρισκόταν νὰ λάμπῃ. Καὶ ὅ,τι παρουσιαζόταν στὸ νοῦ του, θἄτανε λόγια της, ὅ,τι τοὔλεγε. Αὐτὸς δὲν εἶχε τίποτα πιὰ νὰ πῇ.

Καὶ κεῖνο ποὺ βρισκόταν μέσα του, σὰν ἄλλος ἄνθρωπος, πανηγύριζε, κι' αὐτὸ ἀφινε φωνὲς λαγνείας, λόγια μανιακὰ κάποτε καὶ τὸν ἔσπρωχνε νὰ πηγαίνῃ πιὸ νωρὶς γιὰ νάχουνε καιρὸ περισσότερο....

— Ἤσουν ὠμός, ὠμός, τοῦ ἔλεγε τὴ δεύτερη βραδυὰ ἡ Πιπίτσα. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ παραδεχτῇς! Μόνο γλυκὰ μάτια καί: Σ' ἀγαπῶ! Πεθαίνω!... Καὶ νὰ περιμένω ἡ κακομοίρα ἕνα ἀγκάλιασμα, φίλημα... μπά, ποῦ τέτοιο πρᾶγμα! Ἄχ, Θεέ μου, τί ὠμὸς ἤσουν, τί ὠμός. Μὲ εἶχες σκάσει! Κι' ἔπειτα, ἅμα παντρεύτηκα, μοῦ χάθηκε τὸ ταιμένο!...

Αὐτὸς χαμογελοῦσε :

— Καὶ ἀκόμα εἶμαι ὠμός, πῶς σοῦ φαίνομαι; τὴ ρώτησε.

— Ἄ, τώρα εἶσαι παραψημένος!

* * *

Ἔλαβε ἐπιστολὲς ἀπ' τὴ μάννα του καὶ ἀπ' τὸ νονό του. Ὁ πατέρας του τοῦ ἔστειλε μόνο ἕνα δελτάριο καὶ τὸν ρωτοῦσε ἂν ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶχε πῆ.

Ὁ Ξάνθος τοὺς εἶχε στείλει λίγα λόγια μόνον, τὸ πρωὶ ποὺ εἶχε πάει ἡ Ἐλίζα στὸ ξενοδοχεῖο.

Ἡ μάννα του τοῦ ἔγραφε ἕνα σωρό. Ἀλλὰ καὶ τώρα τοῦ ἔλεγε τὰ ἴδια ἐκεῖνα ποὺ τοῦ κοπανοῦσε ὅταν ἦταν ἐκεῖ κοντά της. Σὰ νὰ κρατοῦσε, σκέφτηκε ὁ Ξάνθος, ἕνα ὀργανέτο κι' ἔπαιζε ὅλο τὸ ἴδιο κομμάτι.

Ὁ νονός του τὸν συμβούλευε σὰ νἆταν μικρὸ παιδὶ καὶ τοὔλεγε πολλά.

Εἶχε θυμηθῇ καὶ τὶς φιλοσοφίες καὶ τοὔγραφε νὰ πηγαίνῃ ὅσο μπορεῖ μακρυά τους. Νὰ κυττάζει μόνο τὴ δουλειά του καὶ καμμιὰ νύφη ποὺ θἄχῃ τὸν παρά!... Νὰ τρώῃ, νὰ πίνῃ καὶ νὰ μὴ δίνῃ πεντάρα γιὰ τὸ τίποτα! Ἔτσι κάνουν ὅσοι ξέρουν νὰ ζήσουν! τοὔγραφε στὸ τέλος.

— Κι' ἔτσι εἶναι, εἶπε ὁ Ξάνθος τώρα, πάσχεις, πάσχεις, ταράζεσαι γιὰ νὰ ζητᾷς κάτι νὰ βρῇς! Ὁ ἄλλος δὲν ζητᾷ τίποτα! Τρώει, πίνει εὐχαριστιέται τὴ λίγη ζωὴ ποὺ θὰ περάσῃ στὴ γῆ. Ἐσὺ πάσχεις, τυραννιέσαι, γιὰ νὰ βρῇς τὴ λύσι τοῦ μεγάλου προβλήματος!

Κι' ἔτσι φθάνετε καὶ οἱ δυὸ στὸ τέλος. Τίποτα σὲ σένα, τίποτα καὶ σ' αὐτόν. Ὁ πιὸ ὠφελημένος ὅμως εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲ βασάνισε τὸ νοῦ του νὰ βρῇ κάτι. Μὰ κι' ἂν τὄβρισκε; Ποιὸ ἦταν τὸ ὄφελος ;

Ἀπὸ φόβο μὴ τὸν πετύχῃ ἡ Ἐλίζα, εἶχε πῆ στὸν κὺρ Μιχάλη τὸν ξενοδόχο, νὰ λέῃ ὅταν τὸν ζητοῦσαν γυναῖκες λίγο μεστωμένες πὼς εἶχε φύγει, δὲν ἦταν ἐπάνω.

Καὶ μιὰ μέρα ποὺ ἔλειπε ἀληθινά, τοῦ παρουσίασε ὁ κὺρ Μιχάλης ἕνα σωρὸ κάρτες, ποὺ εἶχαν ἀφήσει κάτι γυναῖκες καλοντυμένες.

Καὶ διάβασε ὁ Ξάνθος: Ἐλίζα, Παναγιώτα, Εὐθυμία, Κυριακή.

Ἡ Ἐλίζα εἶχε πάει μὲ τὶς τρεῖς ἀδελφές της καὶ τὸν ζητοῦσαν. Καὶ ἦταν αὐτὲς παντρεμένες μὲ παιδιά, ἀλλά...

Κι' αὐτὲς ἔλεγαν πολλὰ στὴ μάννα του, ὄχι ὅμως ὅσα ἡ Ἐλίζα. Αὐτὴ πάλι εἶχε πάει κι' ἄλλες δυὸ φορὲς ζητῶντας τὸν Ξάνθο. Ὁ κὺρ Μιχάλης τὴν εἶχε σταμπάρει, τὸ μάτι του συνηθισμένο ἀπὸ μορφές, δὲν ἔκανε λάθος. Καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐκείνη ἡ κυρία ποὺ εἶχε ἔρθει καὶ μιλούσατε ὥρα στὸ σαλόνι...

Εἶδε καὶ τὸν Πολοκούρη. Αὐτὸς πάλι τοῦ παρουσιάστηκε ξαφνικὰ τὸ ἀπόγευμα πρὶν ὁ ἥλιος δύσει σὰ νἄξερε ὅτι τότε μπορεῖ νὰ τὸν βρῇ.

Εὐχάριστος, καλός, ἀστεῖος. Τοῦ παραπονέθηκε ὅμως πὼς δὲν ἐπῆγε νὰ τοὺς δῇ, νὰ φᾶνε μαζύ.

Τοῦ μίλησε ἔπειτα αὐτὸς γιὰ τὸν ἄντρα τῆς Πιπίτσας. Τὸν κατηγόρησε.

Τοῦ Ξάνθου ὅμως τοῦ φάνηκε σὰν νὰ πῆγε ἐπὶ τούτῳ νὰ τὸν βρῇ γι' αὐτό, γιὰ νὰ τοῦ τὰ πῇ.

Καὶ τοῦ εἶπε πὼς ὁ χοντροπλούσιος ἀδιαφοροῦσε τέλεια γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ μόλις τὴν ἔβλεπε. Στὸ σπίτι του πήγαινε πάντα τὰ ξημερώματα. Κι' ἔμενε ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη στὰ διάφορα καμπαρὲ μὲ φίλους, φίλες.

Κι' ἔπεφτε, ἅμα πήγαινε, στὸν ὕπνο. Ὁ γραμματικός του καὶ δυὸ ἄλλοι μικρότεροι ὑπάλληλοι φρόντιζαν γιὰ τὴν περιουσία του. Αὐτὸς δὲν ἔκανε παρὰ αὐτό: Νὰ γλεντᾷ καὶ νὰ κοιμᾶται!...

Θὰ κοιμῶταν ἕως τὸ μεσημέρι στὸ δωμάτιό του, ποὺ τὄχε πάει στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλοῦν. Καὶ ὅταν σηκωνόταν, θάδιαζε τὶς τσέπες του ποὔταν γεμάτες φυστίκια, στὸ τραπέζι τὸ μεγάλο, κι' ἔπειτα θὰ καθόταν νὰ φάῃ.

Σ' ὅλο ὅμως τὸ διάστημα τοῦ γεύματος, θὰ χασμουριῶταν δυνατά. Κι' ἔπειτα, ὅταν τελείωνε τὸ γεῦμα, θὰ ἔπεφτε πάλι στὸν ὕπνο, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ὅταν ὁ ἥλιος ἔδυε. Θὰ σηκωνόταν τότε, θὰ συγυριζόταν καὶ θὰ ἔφευγε γιὰ νὰ γυρίσῃ τὰ ξημερώματα.

Αὐτὸ εὐχαρίστησε τὸν Ξάνθο. Ἡ ἀδιαφορία τοῦ συζύγου τοῦ ἔβγαλε καὶ μιὰ ἐνόχλησι ποὺ τὸν πείραζε δυνατά. Καὶ στὸ νοῦ του ἦρθαν καὶ κάτι λόγια της :

— Σὺ εἶσαι ὁ ἀντρούλης μου, σὺ ὁ δικός μου...

* * *

Αὐτὰ καὶ ἄλλα σκεπτόταν, εἶχε στὸ νοῦ του τὸ πρωί, τῆς ἄλλης ἡμέρας, γυρίζοντας στὸ δωμάτιό του, ὅταν ἄκουσε τὴν πόρτα του νὰ χτυπᾷ ἐλαφρά.

— Ἐμπρός, ἐμπρός! ἔκανε καὶ στάθηκε.

Ἦταν ὁ κὺρ Μιχάλης ὁ ξενοδόχος.

Αὐτὸς καθὼς ἔμπαινε κουνοῦσε τὰ χείλια του, τὴ μύτη του, ποὺ τοῦ θύμισε τὰ κουνέλια.

Τὸν καλημέρισε κι' ἔπειτα τοῦ εἶπε :

—Κύριε Ξάνθο, πρέπει νὰ γνωρίζετε, πὼς ὁ κύριος Σταυράκης ἔχει πέντε μέρες νὰ φανῇ!... Ναί, ναί, δὲν ἔρχεται οὔτε νὰ κοιμηθῇ! Χάθηκε! Τί νὰ τοῦ συνέβηκε;

Ὁ Ξάνθος εἶχε ἀνησυχήσει.

— Μὰ πῶς, ἔκανε, πῶς αὐτό; Μήπως πῆγε στὸν θειό του καὶ τὸν κράτησε....

— Μπᾶ, τοῦ εἶπε ὁ κὺρ Μιχάλης, ἔπρεπε νὰ φανῇ!... Κι' ἔπειτα πῶς;... Ἡ βαλίτσα του εἶναι δῶ! Ναί, ἔχει πληρώσει... Κι' ἔπειτα δὲ θὰ τὄλεγε σὲ σᾶς... Ἐδῶ κάτι τοῦ συνέβηκε...

— Ἔ, διάολε... Γιὰ πᾶμε στὸ δωμάτιό του....

Βγῆκαν στὸ διάδρομο. Ὁ Ξάνθος εἶδε τὸν ἑαυτό του νὰ παίρνῃ ὕφος ἀνακριτή.

Μπῆκαν στὸ δωμάτιο τοῦ Σταυράκη. Ἡ βαλίτσα του ἐκεῖ. Βιβλία σ' ἕνα τραπεζάκι...

Ὁ Ξάνθος πλησίασε, κύτταξε τὰ βιβλία. Πῆρε ἔπειτα μιὰ φυλλάδα ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ τραπέζι, μὲ μιὰ βαμμένη ὠμορφιὰ ἀπ' ἔξω καὶ τὴν ξεφύλλισε.

— Μὰ τί κυττᾶτε; ρώτησε ὁ κὺρ Μιχάλης.

— Ξέρω κι' ἐγώ; τοῦ ἀπάντησε. Καμμιὰ φορὰ ὅμως...

Ἡ ματιά του καθὼς ἔλεγε αὐτά, πῆγε σ' ἕνα χαρτὶ ποὺ ἔβγαινε λίγο ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἕνα χοντρὸ βιβλίο.

Ἄφησε τὴ φυλλάδα καὶ τραβῶντας τὸ χοντρὸ βιβλίο πῆρε τὸ χαρτί.

Ἦταν ἀπὸ κουτὶ τσιγάρων. Καὶ εἶχε κάτι γραμμένο πάνω του. Μιὰ διεύθυνσι: Τερέζα Ἀκρίδη, ὁδός....

Ἔφερε τὸ δάχτυλο στὰ χείλια καὶ τὸ δάγκασε.

— Μὰ τ' εἶναι, τί λέει; ρώτησε ὁ κὺρ Μιχάλης καὶ πλησίασε.

— Τίποτα. Ἄστο!... Κάτι ἄλλο, τοῦ ἀπάντησε αὐτὸς ὑψώνοντας τὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε τὸ χαρτί.

Κι' ἔπειτα :

— Θὰ ψάξω, κὺρ Μιχάλη μου, Θὰ πάω πρῶτα ἀπ' τὸ θειό του, ὕστερα σὲ κάτι ἄλλους γνωστούς... Μπορεῖ νὰ τὸν πῆραν σὲ κάποια ἐκδρομή, ποὺ ὠργανώθηκε ἔτσι στὴ στιγμή! Κι' ἔπειτα θὰ πάω στὴν ἀστυνομία! Τώρα νά, θ' ἀρχίσω!...

* * *

— Νἆναι κάτι βρωμερὸ ἢ ἔγκλημα; Ἢ καὶ τὰ δύο μαζύ; Μπορεῖ ὅμως νἆναι καὶ κεῖνο ποὺ εἶπα. Μήπως τοῦ συνέβηκε δυστύχημα;... Μὰ εἶχε τὴν κάστα του, τώρα τὶς εἶχε τυπώσει μὲ τὸ ξενοδοχεῖο, εἶχε, εἶχε....

Αὐτὰ σκεπτόταν ὁ Ξάνθος ὅταν ἔμεινε μόνος. Ἀλλ' ὅσο κι' ἂν πήγαινε ὁ νοῦς του σὲ ἔγκλημα, σὲ δυστύχημα, πάλι γύριζε στὴν Τερέζα...

Ἀπ' τὸ θειὸ τοῦ Σταυράκη δὲ θὰ πήγαινε. Ἦταν ἀδύνατον ὁ μπακάλης ποὺ εἶχε ὅλο κορίτσια νὰ βάλῃ μέσ' στὸ σπίτι κεῖνο τὸ ἀγριεμμένο ἀγόρι. Θὰ πήγαινε στὴν Ἐλίζα...

Ἐδίστασε ὅμως. Θἄρχιζε πάλι ἐκείνη τὶς ἐρωτικές της λάγνες ἐπιθέσεις. Καὶ παράπονα ποὺ δὲν τὴν ἐπισκέφθηκε....

Ἄκουσε ὅμως ἐκεῖνο μέσα του νὰ τοῦ λέῃ :

— Πήγαινε, πήγαινε, βρὲ κουτέ! Κι' ἔπειτα γιὰ μιὰ φορά! Θἆναι ὡραία! Μήπως κι' ἐκείνη δὲν γνώρισε ἄλλον ἄντρα; Γνώρισε καὶ σὺ ἄλλη γυναῖκα! Καὶ μάλιστα τώρα ποὺ εἶναι στὴ δεύτερη νεότητα,, στὴ δεύτερη ἄνοιξη!... Κι' ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τῆς μένεις τῆς Πιπίτσας πιστὸς γιὰ πάντα! Γιατί αὐτὴ νὰ γνωρίσῃ καὶ ἄλλον ἄντρα καὶ σὺ νὰ μὴ γνωρίσῃς γιὰ μιὰ φορά, ἄλλη γυναῖκα;

(Ἀκολουθεῖ)

KENIK

KÖNIG

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

ΥΓΡΑ ΚΡΕΜΑ

ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ἐξαλείφει τελείως τὰ μπιμπίκια, τὶς πανάδες κλπ. κλπ. Ἡ ὑποδοχὴ ἧς ἔτυχεν ἐν Εὐρώπῃ ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν. Παντοῦ, εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς χώρας, τὸ ΚΕΝΙΚ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν, ὡς τὸ μοναδικὸν μέσον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἀνθηρότητος τοῦ προσώπου. Εἰς τὸ ΚΕΝΙΚ ὀφείλουν ὅλαι αἱ πρωταγωνίστριαι τοῦ Κινηματογράφου καὶ τοῦ Θεάτρου τὴν ἀνθηρότητα καὶ τὴν φρεσκάδα τοῦ προσώπου των. Τὸ ΚΕΝΙΚ ΣΑΣ ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ ΔΙΑΡΚΗ ΝΕΟΤΗΤΑ. Δοκιμάσατέ το διὰ νὰ πεισθῆτε. Πωλεῖται εἰς τὰ καλὰ Φαρμακεῖα καὶ καταστήματα, εἰς φιαλίδια.

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ Βαλκάνια :

ΚΑΝΑΡΗΣ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Περικλέους 44—Τηλ. 31.515

Β. ΜΕΝΟΥΔΑΚΟΣ καὶ Σία

Ἀντιπροσωπεία Πειραιῶς

Κολοκοτρώνη 65. Τηλέφ. 41.577.

Στό λιμάνι τῆς Μασσαλίας

Εἶναι παρατηρημένο, πὼς ὁ ταξειδιώτης ποὺ πατεῖ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ πόδι του στὴ Μασσαλία, αἰσθάνεται ἕναν ἀνεξήγητο φόβο μόλις νυχτώσει. Νομίζει ὅτι τὸν περιτριγυρίζουν ἕνα σωρὸ ὕποπτα ἄτομα, νομίζει ὅτι παρακολουθεῖται, καὶ ὅτι ἕνα βῆμα ἂν κάνῃ πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχία, στὸ ἄκρον τοῦ μεγάλου καὶ στενοῦ αὐτοῦ δρόμου, τὸν περιμένει ὁ κακοποιὸς γιὰ νὰ τὸν παρασύρῃ μ' ἕνα σατανικὸ κόλπο καὶ νὰ τοῦ πάρῃ ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει πάνω του. Καὶ γενικῶς τὸ αἴσθημα τοῦ φόβου τὸ δοκιμάζει ὁ ταξειδιώτης στὰ μεγάλα λιμάνια, γιατὶ νομίζει πὼς πέφτει μέσα σὲ μιὰ καταχθόνια κόλασι, στὴν κόλασι τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ σκότους.

Μ' αὐτὲς τὶς ἐντυπώσεις, ἀφοῦ ξεκουρασθήκαμε λίγο στὸ ξενοδοχεῖο, βγήκαμε ἔπειτα γιὰ τὸ νυκτερινὸ γῦρο, γιὰ τὴν δημοσιογραφικὴν ἀποστολή μας, γιὰ τὴν ὁποία πραγματοποιήσαμε τὸ ταξίδι αὐτό. Δὲν εἴχαμε προχωρήσει πολὺ ἀπὸ τὴ Δημαρχία, ὅταν μιὰ δροσερὴ κοριτσίστικη φωνή, μᾶς κάλεσε μέσα ἀπὸ τὴν ὁλόφωτη εἴσοδο ἑνὸς ὑπογείου.

— Περάστε, κύριοι ! Ὁρίστε ! Τὸ κατάστημά μας εἶναι πολὺ περιποιητικό !

Ἀνταλλάξαμε ἕνα βλέμμα μὲ τὸ φίλο μου. Ἡ μικρούλα ποὺ μᾶς φώναξε, μᾶς πῆρε γιὰ περιηγητὰς κι' ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά της γιὰ νὰ δώσῃ περισσότερη μαργιολιὰ στὴ φωνή της.

— Ἐλᾶτε. Σᾶς βεβαιώνω πὼς δὲν θὰ πλήξετε. Δὲν θὰ χάσετε τὴ βραδυά σας.

Κατεβήκαμε.

Τὸ ὑπόγειο ἦταν ἕνα εἶδος καμπαρέ, ὅπου ἐσύχναζαν ναυτικοί. Σωστὸ διεθνὲς καμπαρέ. Μιὰ γυναῖκα τραγουδοῦσε πάνω στὴ μικρὴ σκηνή του καὶ τὸ σαξόφωνο τῆς τζὰζ στέναζε παθητικά. Δεξιά, ἀριστερά, παντοῦ, ἀκούγατε ὅλες τὶς γλῶσσες τῆς ὑφηλίου, σὰν οἱ ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν φυλῶν νὰ εἶχαν δώσει ραντεβοῦ ἐκεῖ μέσα.

Κατεφύγαμε σὲ μιὰ γωνιά, ἀπὸ ὅπου μπορούσαμε νὰ βλέπωμε ὅλη τὴ σάλλα.

Γυναῖκες μὲ ἔξωμες αἰσθῆτες, μικρές, μεγάλες, πηγαινοήρχοντο στὰ τραπέζια καὶ κύτταζαν τοὺς θαμῶνες γιὰ νὰ τὶς προσκαλέσουν γιὰ ἕνα λικέρ, γιὰ μιὰ μποτίλλια μπύρα ἢ γιὰ μιὰ σαμπάνια.

— Δὲν φωνάζουμε καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς κοντά μας; μοῦ εἶπεν ὁ σύντροφός μου. Θἄχῃ κάτι ἐνδιαφέρον νὰ πῇ.

— Χμ, ἡ περισσότερες ἀπὸ τὶς γυναῖκες αὐτὲς δὲν λένε παρὰ τὴν ἴδια στερεότυπη ἱστορία : τὸν πρῶτον ἄτυχον ἔρωτά τους, κι' ὕστερα τὸ παραστράτημα, ποὺ τὶς ἀνάγκασε νὰ πάρουν τὸν κατήφορο. Σ' ἐμένα, γιὰ τὸ ρεπορτάζ μου, χρειάζεται μιὰ πραγματικὰ περιπλανημένη, γιατὶ αὐτὴ θἄχῃ νὰ μᾶς πῇ ἐνδιαφέροντα πράγματα.

Ὁ σύντροφός μου ἀστειεύτηκε : Μὰ τότε, πρέπει νὰ πάρουμε ἕνα μέντιουμ, γιὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ.

— Ἄς κάνουμε μιὰ δοκιμή. Ἔχω μιὰν ἰδέα.

— Νὰ τὴν ἀκούσω.

— Ξέρεις ποιὰ εἶναι νεοφερμένη ἐδῶ μέσα; Ἐκείνη ποὺ μᾶς προσκάλεσε στὴν πόρτα νὰ κατέβουμε.

— Πῶς τὸ κατάλαβες;

— Δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι στραπατσαρισμένη, ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες ἐδῶ μέσα; Ἔπειτα νομίζω πὼς βιάζει τὸν ἑαυτό της γιὰ νὰ φανῇ τσαχπίνα. Δὲν μοῦ βγάζεις τὴν ἰδέα, ὅτι κάποια τραγωδία κρύβεται στὴν ψυχὴ αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ.

— Ἀρχίζεις νὰ μοῦ γίνεσαι ρωμαντικὸς καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι κατεβήκαμε ἐδῶ κάτω γιὰ νὰ κάνουμε ρεπορτὰζ γιὰ τὴ νυκτερινὴ ζωὴ τῆς Μαρσίλλιας κι' ὄχι κοινωνικὴ ἔρευνα.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς μικρῆς ποὺ κατέβαινε στὴν αἴθουσα μᾶς διέκοψε τὴν συζήτησί μας.

— Θὰ τὴν φωνάξω κοντά μας, εἶπα, καὶ περίμενα νὰ πλησιάσῃ.

Τὰ σκουλαρίκια της ἀκτινοβολοῦσαν στ' αὐτιά της ἐνῷ πλησίαζε καὶ ὁ ξυρισμένος λαιμός της σχημάτιζε μιὰ εὐθεῖα ποὺ ἔκανε προκλητικὴ τὴ γραφικὴν ἀντίθεσι τῶν μαύρων μαλλιῶν της καὶ τοῦ κάτασπρου λαιμοῦ. Τὸ λεπτὸ κανονικὸ σῶμα της, σφιγμένο στὴν ἁπλῆ μαύρη τουαλέττα της, μὲ τὰ κόκκινα σειρήτια στοὺς ὤμους καὶ στὶς μανσέτες, εἶχε κάτι τὸ δειλὸ καὶ τὸ ἀδέξιο.

— Δεσποινίς, παρντόν! Θέλετε νὰ σᾶς προσφέρουμε κάτι ;

Μᾶς ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀδιάφορη.

—Λυποῦμαι. Μὰ σὲ μᾶς ἀπαγορεύεται ἡ κονσομασιόν, εἶπε μὲ εὐγένεια.

Κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ ἀπομακρυνθῇ.

Τὴν σταμάτησα :

— Ὄχι, δὲν πρόκειται γιὰ κονσομασιόν.

Ἡ νέα χλώμιασε :

— Καλέ, μπᾶς κι' εἴσαστε ἀστυνομικός; ρώτησε σιγά, σχεδὸν μὲ σβυσμένη φωνή.

Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε ἐντονώτερα :

— Βαρεθήκαμε πιὰ μὲ δαύτους !

Κι' εἶχε μιὰ ἀγανάκτησι ἡ φωνή της....

Σκέφθηκα : Ἐδῶ χρειάζεται κάποιο κόλπο. Καὶ τὴν ρώτησα :

— Μοιάζουμε γιὰ ἀστυνομικοί, δεσποινίς ;

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της κι' εἶπε :

— Ξαίρω κι' ἐγώ... Αὐτοὶ ξεφυτρώνουν σὰν μανιτάρια. Στὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, δὲν ἔκαμα καὶ τίποτε γιὰ νὰ τοὺς φοβᾶμαι. Μὰ τί τὰ θέλεις; Καλλίτερα εἶναι νὰ μὴν μπλέξῃ κανεὶς μὲ δαύτους ! Ψέμματα;

— Τέλος πάντων, ἐλᾶτε νὰ πάρωμε ἕνα ποτηράκι κουαντρώ. Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς μαλλώσῃ ὁ διευθυντής;

— Καλὲ τί λέτε; Δὲν τὸν βλέπετε ποὺ κυττάζει σὰν ὄγιὰ πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο; Νὰ ναοήτε, ἀφῆστε με, γιατὶ τελείωσεν ἡ βάρδια μου. Γιατὶ βιάζομαι πάρα πολύ. Ὁ καϋμένος ὁ θεῖος μου εἶν' ἄρρωστος. Καὶ πρέπει ἀπόψε νὰ τοῦ ρίξω βεντοῦζες.

Αὐτὸς ὁ θεῖος μοῦ ἐφάνηκε ὕποπτος.

Μὰ ἐφάνηκα νὰ τὴν συμπονῶ :

— Ἔχετε δίκηο, δεσποινίς, ὁ καϋμένος ὁ θεῖος σας θὰ σᾶς περιμένει.

Ἐκείνη πειράχτηκε. Σὰν νὰ κατάλαβε τὴ σκέψι μου καὶ στὸ μουτράκι της σημειώθηκε μιὰ ἄσχημη γκριμάτσα. Κι' ὅπως ἦταν θυμωμένη —παράξενο— κάθησε στὸ τραπέζι μας ρίχνοντας ματιὲς κλεφτὰ στὸν μπάγκο.

— Τ' ὄνομά σας; ρώτησα μ' εὐγένεια, γιὰ ν' ἀποφύγω πρὸς στιγμὴν τὴν συζήτησι γιὰ τὸ «θεῖο».

— Ντόρα !

— Εἶσθε ἀπὸ τὴ Μασσαλία;

— Ὄχι, ἀπὸ τὴν Νορμανδία.

— Καὶ ὁ θεῖος σας;

Κόμπιασε. Ἡ ἐρώτησίς μου τὴν ἐνώχλησε καὶ πάλι. Ἡ στιγμὴ ἦταν κατάλληλη γιὰ τὸ κόλπο. Δὲν τὴν ἄφησα νὰ ἀπαντήσῃ.

— Θέλαμε νὰ σᾶς δοῦμε ἔξω, δεσποινὶς Ντόρα, μποροῦμε ; Πρόκειται γιὰ μιὰ σπουδαία δουλειά. Καὶ πρόσθεσα σιγά : Θὰ κερδίσετε καὶ σεῖς ἀρκετά.

— Θὰ κερδίσω χρήματα ; ρώτησε καὶ τὰ μάτια της ἄνοιξαν διάπλατα.

Ἡ Ντόρα σκέφθηκε λίγες στιγμές. Ἔπειτα ψιθύρισε :

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι καμμιὰ ματσαράγκα;

— Τί λέτε, δεσποινίς; Σᾶς φαινόμαστε γιὰ ὕποπτοι τύποι ;

Σκέφθηκε λίγο. Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασί της :

— Σύμφωνοι. Πηγαίνετε καὶ περιμένετέ με ἀντίκρυ στὴν κρεμερί. Σὲ λίγα λεπτὰ τελειώνει ἡ βάρδια μου. Θὰ πάω νὰ ντυθῶ μιὰ στιγμὴ κι' ἔφθασα.

* * *

Πληρώσαμε καὶ βγήκαμε ἔξω. Σὲ λίγο μᾶς συναντοῦσε ἡ Ντόρα. Μὲ τὸ κόκκινο λοξοφορεμένο μπερεδάκι της τὸ σταχτὶ πανωφόρι της, μὲ τὴ φθηνὴ γκρίζα γούνα, ἔμοιαζε σὰν ἐργάτρια σὲ μοδιστράδικο. Νὰ ποὺ δὲν γελάσθηκα. Τὸ κορίτσι αὐτὸ δὲν ἔμοιαζε γιὰ ἀρτίστα.

— Τέτοια ὥρα σχολνᾶτε ἀπὸ τὸ καμπαρέ; τὴν ρώτησα.

— Ἄ, ὄχι. Θὰ ξανάρθω πάλι τὰ μεσάνυκτα. Εἴμαστε μὲ τὶς ὧρες. Τώρα εἶναι ἡ σειρὰ τῆς Ντενίζ. Μὰ πέστε μου, τί θέλετε;

Κύτταξα τὸ ρολόϊ μου. Ἦταν δέκα καὶ εἴκοσι. Μπήκαμε μέσα στὴν κρεμερὶ καὶ πιάσαμε μιὰ γωνιά. Ἐκεῖ μπορούσαμε νὰ κουβεντιάσουμε ἥσυχα.

— Σὰν νὰ παραγίνατε μοῦ φαίνεται κι' οἱ δυό σας, μοῦ εἶπεν ἡ Ντόρα καὶ κύτταξε καὶ μένα καὶ τὸν συνοδό μου στὰ μάτια. Πόση κούρασι δὲν εἶχε τὸ βλέμμα της αὐτό ! Γρήγορα ὅμως θυμήθηκε ὅτι ἦλθε ἐκεῖ γιὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα, καὶ ρώτησεν εὔθυμα :

— Ἐλᾶτε, λοιπόν, πέστε μου τί μὲ θέλετε;

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσι της, ὅταν ἔξαφνα ἔμεινεν ἀποσβολωμένη στὴν καρέκλα της.

Τί συνέβαινεν ;

— Τραβῆχτε τὴν καρέκλα σας πιὸ δῶ, εἶπε στὸν σύντροφό μου μὲ χαμηλὴ φωνή. Τραβῆχτε την γρήγορα, δὲν θέλω νὰ μὲ ἰδῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτός!

Κυττάξαμε ἔξω.

Ἕνας τύπος ἐξευγενισμένου ἀπάχη περνοῦσε, μὲ ἀργὰ βήματα, προσπαθῶντας νὰ πάρῃ ἀδιάφορο ὕφος, ἐνῷ συγχρόνως κάρφωνε τὸ βλέμμα του στὴν εἴσοδο τοῦ καμπαρέ.

Αὐθόρμητα τότε, μοῦ ἀνέβηκε στὰ χείλη ἡ λέξις :

— Ὁ θεῖος !

— Πῶς τὸν ξέρετε; ἀπόρησεν ἡ Ντόρα, ἐνῷ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρύβῃ τὸ πρόσωπό της πίσω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ συντρόφου μου.

Ὁμολογῶ, ὅτι χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω εἶχα μεταχειρισθῆ ἕνα ἀστυνομικὸ κόλπο. Ἀλλ' ἀφοῦ ἄρχισα, ἔπρεπε νὰ τελειώσω.

— Ξαίρω ὅτι τὸ ἄτομον αὐτὸ δὲν εἶναι θεῖος σου, τῆς εἶπα. Τὸ ξαίρω καλά.

Αὐτὸ ἔλυσε τὸν γλωσσοδέτη της. Καὶ μὲ τὸν πόνο ζωγραφισμένον στὸ πρόσωπό της καὶ μὲ τὴν βραχνὴ σὰν μακρυνὴ ἠχὼ φωνή της, μᾶς διηγήθηκε τὸ δρᾶμα της.

Ἡ Ντόρα εἶχε ἔλθει νὰ μπῇ ὑπηρέτρια στὴ Μασσαλία. Ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριό της μ' ἕνα συστατικὸ γράμμα γιὰ ἕνα καλὸ σπίτι. Στὸ χωριὸ ἄφινε κρεββατωμένη τὴ μητέρα της καὶ τὸ παράλυτο ἀδελφάκι της, ποὺ ψευτοζοῦσαν ἀπὸ τὴ σύνταξι τοῦ σκοτωμένου στὸ Βερντὲν πατέρα της.

— Πήγαινε παιδί μου ἐκεῖ, τῆς εἶχε πεῖ ἀποχαιρετῶντας την ἡ μητέρα της. Εἶναι καλὴ οἰκογένεια αὐτὴ καὶ θὰ σοῦ δώσῃ καλὸ μισθό. Πήγαινε καὶ περιμένω γρήγορα τὰ νέα σου. Θὰ μάθῃς καὶ σὺ κάτι παραπάνω ἀπ' ὅ,τι ξέρεις ἐδῶ καὶ ἴσως βρεθῇ κανένα τίμιο παλληκάρι καὶ σὲ πάρει. Ἄντε μὲ τὴν εὐχή μου, παιδάκι μου, γιατὶ ἐδῶ στὸ χωριὸ δὲν εἶναι προκοπή» .

Ἔτσι ἡ Ντόρα ἔφθασε στὴν Μασσαλία. Στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ ὅμως τὴν περίμενεν ὁ σατανικὸς ἄνθρωπος ὑπὸ μορφὴν προστάτου.

Τὴν διπλάρωσε μόλις εἶδε τὸ δειλὸ καὶ ἀναποφάσιστο ὕφος της καὶ τὴν ρώτησε ποῦ πήγαινε. Ἡ καταστροφὴ ἦταν βεβαία.

FELIX. CARR.

Ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα

Ἀπόψε τὰ μεσάνυκτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. Τὸν δόκτορα Γκλάσγουωρθ τῆς Νέας Ὑόρκης ξυπνᾷ κατὰ τὶς 11 ἀπὸ τὸν ὕπνο του ἕνα τηλεφώνημα, ποὺ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ἡ γηραιὰ φίλη του κ. Γκάρτνερ «θὰ πεθάνῃ τὰ μεσάνυκτα». Κατάπληκτος ὁ γιατρὸς εἰδοποιεῖ τὴν ἀστυνομία καὶ ὕστερα κατεβαίνει στὸ δρόμο καὶ παίρνει τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο ποὺ συναντᾷ. Δυστυχῶς ὅ,τι τοῦ ἐτηλεφωνήθη γίνεται. Ἐνῷ ἡ κ. Γκάρτνερ εἶναι καλά, στὶς δώδεκα ἀκριβῶς, ὕστερα ἀπὸ μιὰ λεμονάδα ποὺ ἤπιε, πέθανε. Ὅλοι ὑποψιάζονται τὸν πιστὸ ὑπηρέτη της, τὸν Πήτερ, ποὺ τῆς ἔδωσε τὴν λεμονάδα, λίγα λεπτὰ πρίν. Ἀλλὰ ἐνῷ ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται, ὁ ἐπιθεωρητὴς Νταίηβις ἔχει τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ δολοφόνος εἶναι ἄλλος. Ὅτι εἶναι κρυμμένος στὸ σπίτι κ' ἔρριξε, χωρὶς ὁ Πήτερ νὰ τὸν δῇ, κάποιο δηλητήριο στὴ λεμονάδα. Ἐν τῷ μεταξὺ συνεχίζονται αἱ ἔρευναι καὶ ἀνακαλύπτεται ἕνα σύρμα τηλεφώνου ποὺ κατέληγε στὴν ταράτσα. Ἡ Ἔβελιν, ἡ ἀνεψιὰ τῆς νεκρῆς, παθαίνει στὸ διάστημα αὐτὸ μιὰ τρομερὴ κρίσι καὶ δείχνει σὲ κάποιο σημεῖο τοῦ δωματίου της, φωνάζοντας «ἐκεῖ-ἐκεῖ». Μὰ ἀπ' ἐκεῖ βγαίνει ὁ «Κοριός», ἕνας ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ, σχεδὸν τρελλὸς καὶ φεύγει σὰν κυνηγημένος. Ὁ Νταίηβις δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ τίποτε τὸ θετικό. Θέτει ὑπὸ ἐπιτήρησι τὸ γιατρὸ καὶ συνομιλῶντας μὲ τὴν Ἔβελιν, ποὺ ἔχει συνέλθει, μαθαίνει ὅτι εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Τζαίημς Ρίνσον καὶ ὅτι ὁ ἀδελφός της πῆγε στὴ Βραζιλία γιὰ μιὰ περιουσιακὴ διαφορὰ τῆς θείας της, μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ μνηστῆρος της. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ νέα κινδυνεύει καὶ τὴν θέτει ὑπὸ ἀστυνομικὴ ἐπίβλεψι. Μὰ ἐνῷ τὴν μεταφέρει σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ χάσουν τὰ ἴχνη της οἱ δολοφόνοι, ἀπάγεται ἀπὸ τὸν «Πράσινο Δράκο». Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ἔντυ Γκρήν, βοηθὸς τοῦ Νταίηβις μπαίνει στὸ γραφεῖο του λέγοντας: Ἰνσπέκτωρ, ἔφερα τὸν Τζαίημς Ρίνσον.

7ΟΝ

Ὁ ἐπιθεωρητὴς σηκώθηκε χαρούμενος ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

—Μπράβο, Ἔντυ, εἶπε. Εἶχα πάντα ἐμπιστοσύνη στὴν ἱκανότητά σου. Φέρε τον ἀμέσως ἐδῶ.

Ὁ ντετέκτιβ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ σὲ λίγο ἐπέστρεψε συνοδεύοντας τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς Ἔβελιν Γκόρπυ.

Ὁ Νταίηβις τὸν ὑποδέχθηκε μ' ἕνα εὐγενικὸ χαμόγελο.

—Εὐτυχὴς ποὺ κάνω τὴ γνωριμία σας, κύριε Ρίνσον, τοῦ εἶπε, δίνοντάς του τὸ χέρι.

Ὁ νέος, ὠχρὸς καὶ ταραγμένος, κύτταζε τὸν Νταίηβις μ' ἕνα βλέμμα εἰρωνικὸ καὶ εἶπε:

—Ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι εἰλικρινέστερος ἀπὸ σᾶς, κύριε Νταίηβις, καὶ σᾶς λέω ἀπολύτως καθαρὰ πὼς δὲν μ' ἐνθουσιάζει καθόλου ἡ δική σας γνωριμία.

—Ἄ, μπράβο, φώναξε ὁ Νταίηβις, αὐτὸ μ' ἀρέσει. Ἂν θελήσετε νὰ εἶσθε ὥς τὸ τέλος ἔτσι εἰλικρινής, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τελειώσωμε γλήγορα καὶ δὲν θὰ σᾶς κουράσω πολύ.

—Τί θέλετε; ρώτησε ξερὰ ὁ Ρίνσον, ὁ ὁποῖος ἀνέκτησε ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ψυχραιμία του.

—Ἐν πρώτοις, καθῆστε, κύριε Ρίνσον. Ἔχετε τὴ καλωσύνη νὰ δεχθῆτε ἕνα ἄϊσ-κρήμσοντα; Ἢ προτιμᾶτε ἕνα βερμούτ;

—Τίποτε. Στὸ ψητό, κύριε Νταίηβις. Ἐστείλατε τοὺς ἀνθρώπους σας καὶ μὲ κυνηγοῦσαν ὅλη μέρα σήμερα σὰ νἆμουν κανένας κοινὸς ἐγκληματίας.

— Θεὸς φυλάξοι! Κανεὶς δὲν εἶπε τέτοιο πρᾶγμα γιὰ σᾶς. Ἁπλῶς ἤθελα νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σας σὲ κάποιο ζήτημα ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ καὶ ποὺ ἐνδιαφέρει καὶ σᾶς, ὅπως πιστεύω...

— Δὲν ἔχω ἰδέαν γιὰ τί μοῦ μιλᾶτε.

— Διάβολε! Βουΐζει ἀπὸ χθὲς ἡ Νέα Ὑόρκη ὁλόκληρη γιὰ τὴ μυστηριώδη δολοφονία τῆς καϋμένης τῆς κυρίας Γκάρτνερ. Καὶ σεῖς λέτε πῶς δὲν ἔχετε ἰδέαν;

— Δὲν ξέρω τί σχέσι μπορῶ νάχω γὼ μ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Σᾶς τὸ λέω ἀπὸ τὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ μὴ κουράζεσθε, κύριε Νταίηβις: δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ δολοφόνος τῆς μίσες Γκάρτνερ.

— Δὲν σᾶς ἀπήγγειλα τέτοια κατηγορία, κύριε Ρίνσον. Καὶ ἂν θελήσετε νὰ εἶσθε περισσότερο ἤρεμος, θὰ πεισθῆτε γιὰ τὶς καλὲς προθέσεις ποὺ ἔχω ἀπέναντί σας.

— Δὲν εἶμαι κανένα παιδάκι κύριε Νταίηβις, γιὰ νὰ τὸ ξεγελᾶτε μὲ κομπλιμέντα. Καὶ σᾶς ρωτῶ: μὲ ποιὸ δικαίωμα μὲ συλλάβατε καὶ μὲ ποιὲς ἐνδείξεις μὲ ὑποβάλλετε σὲ ἀνάκρισι;

— Μμ, βλέπω ὅτι εἶσθε καλὰ προετοιμασμένος, ἔκανε ὁ Ναίηβις, σουφρώνοντας τὰ χείλη του.

Ὁ Τζέϊμς Ρίνσον ἔρριξε ἕνα γλήγορο βλέμμα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου, ἴσως ἀπὸ νευρικότητα, ἴσως ἀπὸ τὴν πρόθεσι νὰ κάνῃ μιὰ γλήγορη ἐπισκόπησι. Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸ ἀντελήφθη καὶ εἶπε χαμογελῶντας:

— Νὰ σᾶς βοηθήσω, κύριε Ρίνσον. Αὐτὰ τὰ δυὸ παράθυρα βλέπουν στὸ δρόμο, ἀλλὰ τὸ πήδημα εἶναι ἐπικίνδυνο. Ἐκείνη ἡ πόρτα συγκοινωνεῖ μὲ τὸ πλαϊνὸ δωμάτιο καὶ μόλις τὴν ἀνοίξετε θ' ἀντικρύσετε τρεῖς ἀστυνομικοὺς μὲ προτεταμένα ρεβόλβερ. Ἡ διπλανὴ ὁδηγεῖ στὸ διάδρομο καὶ ἡ ἄλλη τοῦ βάθους, ξέρετε ποῦ;... στὸ κρατητήριο.

— Γιατί μοῦ τὰ λέτε ὅλ' αὐτά; ρώτησε θυμωμένα ὁ νέος.

— Γιὰ νὰ καταλάβετε ποῦ βρίσκεσθε, ἀπήντησε αὐστηρὰ ὁ Νταίηβις.

— Ξέρω πολὺ καλὰ ποῦ βρίσκομαι.

— Τότε ἀπαντᾶτε, χωρὶς ὑπεκφυγὲς καὶ θυμούς, στὶς ἐρωτήσεις μου.

Ὁ Ρίνσον ἔσφιξε νευρικὰ μὲ τὰ δάχτυλά του τὸ καπέλλο του, κύτταξε τὸν ἀστυνομικὸ μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο σκληρότητα καί, στὸ τέλος, εἶπε, σηκώνοντας τοὺς ὤμους μὲ τὰ ὕφος ἀνθρώπου, ποὺ ὑποτάσσεται ἀναγκαστικὰ στὸ μοιραῖο:

— Ἔστω. Τί θέλετε;

— Ποῦ περάσατε χθὲς τὴν βραδυά σας;

— Στὸν κινηματογράφο.

— Μόνος ἢ μὲ συντροφιά;

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ μάθετε;

— Ἀπολύτως.

— Μὲ τὴ συντροφιὰ τῆς φίλης μου.

— Τ' ὄνομά της, ἂν δὲν εἶμαι ἀδιάκριτος;

— Εἶσθε ἀδιάκριτος.

— Ναί, τὸ ξέρω καὶ τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι ἐπιμένω στὴν ἀδιακρισία μου. Τ' ὄνομα τῆς φίλης σας;

— Ἔβελιν Γκόρπυ.

— Ὡραῖα. Ποῦ τὴ συναντήσατε τὴ φίλη σας;

— Στοῦ Κίμπελς.

— Πολὺ σωστά. Μετὰ τὸν κινηματογράφο, ποῦ πήγατε;

— Τὴ συνώδευσα στὸ σπίτι της κ' ὕστερα πῆγα κι' ἐγὼ στὸ δικό μου, στὴ Τζαμέϊκα.

— Τί ὥρα φθάσατε στὸ σπίτι σας;

— Τὶς δωδεκάμισυ.

— Κοιμηθήκατε κεῖ;

— Ναί.

— Περίεργο. Οἱ πληροφορίες μου, ποὺ εἶναι ἀπολύτως ἀκριβεῖς, βεβαιώνουν ὅτι δὲν πήγατε καθόλου στὸ σπίτι σας χθὲς τὴ νύκτα.

Ὁ Τζέϊμς Ρίνσον κύτταξε κατάπληκτος τὸν ἀστυνομικό. Ὕστερα χαμήλωσε τὸ βλέμμα καί, κοκκινίζοντας ἐλαφρά, εἶπε:

— Δὲ θἄθελα νὰ τὸ μάθετε αὐτό... ἀλλά... ἐπὶ τέλους... Πράγματι, δὲν πῆγα στὸ σπίτι μου.

— Καμμιὰ περιπέτεια, ἔ;

— Ἀκριβῶς. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ...

— Ὤ, τί λέτε! Ἐγὼ τρελλαίνομαι γιὰ περιπέτειες. Λοιπόν. Τίποτε «τσαγκὰ παιδιὰ» στὴ μέση,...

— Μμ... ὄχι ἀκριβῶς.

— Τρυφερὸ μπλέξιμο; Γυναίκα, ποτὸ καὶ καμμιά... πρέζα;

— Δὲν εἶμαι τοξικομανής, κύριε!

— Εἶμαι βέβαιος. Ἀλλ' αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ «μπλέξῃ» κανείς. Ὁπωσδήποτε, ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ μένα, καὶ κυρίως γιὰ σᾶς, νὰ μάθω ποῦ περάσατε χθὲς τὴ βραδυά σας...

— Τὸ «ποῦ» εἶν' ἀδύνατο νὰ σᾶς τὸ πῶ, γιατὶ δὲν τὸ ξέρω. Τὸ «πῶς», ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ τὸ μάθετε. Καὶ αὐτό, ποὺ θ' ἀκούσετε, θἆναι ἡ μόνη ἀλήθεια.

— Εἶμαι ὅλος αὐτιά.

— Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς φίλης μου, σκέφθηκα νὰ περάσω μέσα ἀπὸ τὸ Σέντραλ Πάρκ γιὰ νὰ πάρω λίγο φρέσκο ἀέρα καὶ κατόπιν νὰ πάρω τὸν ὑπόγειο γιὰ τὴ Τζαμέϊκα. Ξαφνικά, μόλις ἔκανα λίγα βήματα μέσα στὸ πάρκο, ἄκουσα φωνὲς σὲ κάποια σκοτεινὴ πάροδο. Στάθηκα νὰ προσέξω καὶ τότε ἔφθασε καθαρὰ στ' αὐτιά μου ἡ κραυγή: «Βοήθεια!».

— Διάβολε!

— Ἔτρεξα πρὸς τὰ κεῖ. Μπρὸς σ' ἕνα αὐτοκίνητο, μιὰ νέα γυναίκα ἀγωνιζόταν νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς ἀνδρός, ὁ ὁποῖος φαίνεται πὼς εἶχε σκοπὸ νὰ τὴ φιμώσῃ, γιατὶ κρατοῦσε ἕνα μαντῆλι στὰ χέρια του. Μ' ἕνα γερὸ χτύπημα ξάπλωσα κάτω ἀναίσθητο τὸν κακοποιό. Κύτταξα γύρω μήπως δῶ κανέναν ἀστυφύλακα νὰ τὸν παραδώσω. Δὲν ὑπῆρχε κανείς. Ἡ νέα, ἀφοῦ συνῆλθε ἀπὸ τὴν τρομάρα της, μοῦ διηγήθη ὅτι περνοῦσε μὲ τὸ αὐτοκίνητό της μέσα ἀπὸ τὸ πάρκο, ὅτε ἀντελήφθη ἕναν ἄνθρωπο ξαπλωμένο στὴ μέση τοῦ δρόμου. Τὸν πέρασε γιὰ μεθυσμένο καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἁμάξι γιὰ νὰ τοῦ πῇ νὰ τραβηχθῇ στὴν ἄκρη νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὸ δρόμο. Μὰ μόλις ἐπλησίασε, ἐκεῖνος τινάχθηκε ὄρθιος καὶ τῆς ἐπετέθη.

— Τὴν καϋμένη!

— Ἡ νέα μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴ συνοδεύσω στὸ σπίτι της γιατὶ ἦταν πολὺ ταραγμένη. Μπῆκα μαζί της στὸ ἁμάξι. Ξεκινήσαμε. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς «γκὲρλς» τοῦ Τσιγκφιλντ. Ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται τὴ ζωή της. Ἔστριβε συνεχῶς γωνίες ἀριστερώτερα τῆς 8ης λεωφόρου καὶ στὸ τέλος σταμάτησε σ' ἕνα δρόμο ποὺ δὲν εἶχα προφθάσει νὰ δῶ τὸν ἀριθμό του. Μὲ παρεκάλεσε νὰ δεχθῶ ἕνα ποτὸ στὸ διαμέρισμά της. Ἀρνήθηκα. Ἐπέμεινε τόσο πολύ, ποὺ ἀναγκάσθηκα νὰ ἀνεβῶ μαζί της στὸ ἀπάρτμεντ καὶ νὰ πάρω ἕνα βερμούτ.

— Ὡραῖα. Ὕστερα... γιατί δὲ φύγατε;

— Εἶχε πάθει ἕνα εἶδος ὑστερικοῦ φόβου. Ἐνόμιζε πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θἄμπαινε κάποιος στὸ δωμάτιο μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Ἐκύτταζε διαρκῶς τρομαγμένη τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες καὶ μὲ ἱκέτευε νὰ μὴ φύγω ὥς ποὺ νὰ ξημερώσῃ. Ἔμεινα πράγματι σ' ἕνα σαλονάκι δίπλα στὸ δωμάτιό της καὶ ξάπλωσα πάνω σ' ἕνα καναπέ. Δὲν ξέρω ἀκριβῶς πότε μὲ πῆρε ὁ ὕπνος. Ὅταν ξύπνησα, δὲν ἤμουν πιὰ στὸ σπίτι ἐκεῖνο. Βρέθηκα μέσα σ' ἕνα «ἰδιαίτερο» κάποιου κέντρου στὰ Οὐὲστ-Ἔντ.

— Ἐκεῖ ποὺ σᾶς συνέλαβαν;

— Ἀκριβῶς.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Νταίηβις σηκώθηκε μπρὸς στὸ γραφεῖο του, ἔρριξε ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα στὸ Ρίνσον καὶ εἶπε, δίνοντας στὴ φωνή του ἕνα τόνο προσποιητοῦ θαυμασμοῦ:

— Σπουδαῖο ἔργο!...

— Ἔργο;! ἀπόρησε ὁ νέος. Τί ἔργο;

— Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία, ποὺ διηγηθήκατε, δὲν εἶναι ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου, ποὺ εἴδατε χθὲς τὸ βράδυ στὸν κινηματογράφο;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τζέημς Ρίνσον ἔγινε κατακόκκινο ἀπὸ θυμό.

— Δὲν σᾶς τὸ ἐπιτρέπω νὰ μὲ εἰρωνεύεσθε! φώναξε.

— Ὤ, ὄχι δά, ἔκαμε γελῶντας ὁ Νταίηβις. Ἐσεῖς γιατί μὲ εἰρωνεύεσθε, ἀραδιάζοντάς μου ἐδῶ τόσα περιπετειώδη «μούβιτον-νιούς»;

— Σᾶς εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια! ἐπέμεινε ζωηρὰ ὁ νέος.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν κύτταξε αὐστηρὰ καὶ παρετήρησε:

— Ἔστω. Πέστε μου ὅμως καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν ἀλήθεια: τὸ γεγονὸς ὅτι σ' ἄλλο μέρος κοιμηθήκατε καὶ σ' ἄλλο ξυπνήσατε, δὲν σᾶς ἔκαμε ἐντύπωσι;

— Βεβαίως. Ὅταν συνῆλθα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ κέντρο, ἔμεινα κατάπληκτος. Κατάλαβα ὅμως τί συνέβη, ὅταν θέλησα νὰ βγάλω τὸ μαντῆλι ἀπὸ τὴν τσέπη μου. Ἔπεσε μπρός μου ἕνα χαρτί. Τὸ πῆρα καὶ διάβασα ἐπάνω τὰ ἑξῆς: «Οὔτε λέξι σὲ κανένα γιὰ τὴ χθεσινή σας περιπέτεια, ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωή σας. Πράσινος Δράκος».

— Μμ!!... Σπουδαία ἱστορία! Ποῦ εἶν' ἐκεῖνο τὸ σημείωμα;

— Τὸ ἔσχισα.

— Γιατί δὲν τρέξατε ἀμέσως νὰ τὸ φέρετε στὴν Ἀστυνομία καὶ νὰ ζητήσετε προστασία;

— Γιατὶ ξέρω πὼς ἡ Ἀστυνομία εἶν' ἀνίκανη νὰ μὲ προστατεύσῃ...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Νταίηβις δάγκωσε ἀπὸ θυμὸ τὰ χείλη του, ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸ νέο καὶ ὕστερα εἶπε:

— Κύριε Ρίνσον, ἂς ἀφήσωμε τ' ἀστεῖα. Ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω μερικὰ δυσάρεστα νέα. Ἀγαπᾶτε τὴν ἀρραβωνιαστική σας, τὴν μὶς Ἔβελιν Γκόρπυ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, τὴν ἀγαπῶ τρελλά.

— Τότε θὰ λυπηθῆτε πολύ, ἂν μάθετε ὅτι ἡ μὶς Γκόρπυ ἀπήχθη σήμερα τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ κάποιον ἐγκληματία πολὺ ἐπικίνδυνο!

Ὁ νέος ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος κυττῶντας μὲ ὀρθάνυχτα μάτια τὸν ἀστυνομικό, ὁ ὁποῖος ἐξακολούθησε:

— Ἔχω κάθε λόγο νὰ πισεύω, πὼς ὁ ἀπαγωγεὺς εἶναι ὁ Πράσινος Δράκος.

— Γιὰ σταθῆτε! φώναξε ὁ Ρίνσον, ξεσπῶντας τώρα ἀσυγκράτητα. Οἱ ἄνθρωποί σας ποὺ μὲ συνέλαβαν, ὅταν τοὺς ρώτησα γιὰ τὴν Ἔβελιν, μὲ βεβαίωσαν πὼς εἶναι ὑπὸ τὴν προστασίαν σας! Ὥστε ὁ Πράσινος Δράκος τὴν ἅρπαξε μέσα ἀπ' τὰ χέρια σας; Σπουδαία ἀσφάλεια, μὰ τὴν ἀλήθεια! Καὶ ὕστερα ἔχετε τὴν ἀξίωσι νὰ ζητάῃ ἀπὸ σᾶς προστασία ὁ κόσμος...

Ὁ Νταίηβις, ἀπόλυτα ἤρεμος καὶ σὰ νὰ μὴ τὸν ἔθιξαν καθόλου αὐτὰ ποὺ εἶπε ὁ Τζέημς, ἐξακολούθησε:

— Πιστεύω ἐπίσης, παλληκάρι μου, ὅτι ὁ Πράσινος Δράκος εἶναι κάποιος ἀπὸ τὸ στενὸ περιβάλλον τῆς μὶς Ἔβελιν Γκόρπυ. Καὶ γι' αὐτὸ θέλησα νὰ ἐξακριβώσω ποιὸς ἀπ' ὅλους δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἕνα σοβαρὸ καὶ ἀξιόπιστο «ἄλλοθι». Σεῖς ἐξαφανισθήκατε χθὲς τὸ βράδυ καὶ ξαναβρεθήκατε σήμερα ἀργά. Δὲ μπορεῖτε δὲ ν' ἀποδείξετε ποῦ ἤσαστε ὅταν δολοφονήθηκε ἡ μίσες Γκάρτνερ, οὔτε ὅταν ἔγινε ἡ ἀπαγωγὴ τῆς μὶς Γκόρπυ. Ἔχω ἄρα κάθε δικαίωμα νὰ σᾶς ὑποπτεύωμαι, δεδομένου μάλιστα ὅτι σεῖς εἴχατε συμφέρον νὰ λείψουν ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἡ κυρία Γκάρτνερ καὶ οἱ κληρονόμοι της...

— Φθάνει! φώναξε ὁ Τζαίημς Ρίνσον ἔξω φρενῶν! Κατηγορεῖτε χωρὶς νὰ ἔχετε ἀποδείξεις! Θέλετε νὰ μπλέξετε στὰ δίχτυα τῆς Δικαιοσύνης ἕναν ἀθῶο μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ συγκαλύψετε τὶς γκάφες σας καὶ τὴν ἀνεπάρκειά σας!

— Ἂν εἶσθε ἀθῶος, εἶναι εὔκολο νὰ τὸ ἀποδείξετε.

— Σᾶς εἶπα ποῦ πέρασα χθὲς τὴ βραδυά μου.

— Κι' ἐγὼ σᾶς εἶπα, ὅτι ὅσα διηγηθήκατε εἶναι καλὰ μόνο γιὰ σενάριο κινηματογραφικοῦ ἔργου. Ἀλλά, γιὰ νὰ σᾶς πείσω, ὅτι ἐνδιαφέρομαι εἰλικρινὰ γιὰ νὰ βρῶ τὸν πραγματικὸ ἔνοχο, θὰ σᾶς δώσω γὼ ὁ ἴδιος τὸ μέσον νὰ μοῦ ἀποδείξετε, τώρα ἀμέσως, ὅτι δὲν εἶσθε σεῖς ὁ Πράσινος Δράκος.

Ὁ Τζέημς Ρίνσον κύτταξε τὸν ἀστυνομικὸ σιωπηλὸς μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀδημονία, ποὺ ἦταν σὰ νάλεγε: «Ἐμπρός, κάνε γλήγορα!».

— Ὁ Πράσινος Δράκος, ἐξακολούθησε ὁ Νταίηβις, ἔχει στιγματισμένα τὰ δυό του μπράτσα. Ἂν τὰ δικά σας μπράτσα δὲν εἶναι στιγματισμένα, δὲν εἶσθε ὁ Πράσινος Δράκος. Τί ἁπλούστερο; Ἔχετε τὴν καλωσύνη...

— Ἀμέσως! ἔκαμε ὁ Ρίνσον, προτοῦ ὁ ἐπιθεωρητὴς τελειώσῃ τὴ φράσι του. Καὶ μ' ἕνα γρήγορο κίνημα ἔβγαλε τὸ σακκάκι του κι' ἔκανε νὰ ξεκουμπώσῃ τὰ μανικέτια του γιὰ νὰ γυμνώσῃ τὰ μπράτσα του.

Ταχὺς σὰν ἀστραπὴ τότε ὁ Νταίηβις, ὅπως εἶχε σηκωθῆ καὶ στεκόταν πλάϊ του, ἅρπαξε ἀλληλοδιαδόχως τὰ χέρια τοῦ Ρίνσον ἀπὸ τοὺς καρποὺς καὶ κύτταξε μ' ἕνα γλήγορο βλέμμα τὰ κουμπιὰ τῶν μανικετιῶν του. Σφίγγοντας δὲ τελικὰ τὸ δεξὶ χέρι τοῦ νέου, μ' ἕνα γέλιο δυνατό, γεμᾶτο σαρκασμό, καὶ πρὶν ἐκεῖνος προφθάσῃ νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι ἀμύνης, τοῦ ἔκλεισε τοὺς καρποὺς μέσα σ' ἕνα ζευγάρι χειροπέδες...

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ σηκώσετε τὰ μανίκια σας, εἶπε. Ἄλλως τε δὲν ἔχει δῆ κανεὶς τὰ μπράτσα τοῦ Πράσινου Δράκου, γιὰ νὰ ξέρωμε ἂν εἶναι στιγματισμένα ἢ ὄχι. Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα νὰ δῶ τὸ εἶδα...

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸ στὸν ἄλλο νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν τρομερή του κατάπληξι, ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐξακολούθησε:

— Κύριε Ρίνσον, δὲν ξέρω ἀκόμα θετικὰ ἂν εἶσθε σεῖς ὁ Πράσινος Δράκος, ὁπωσδήποτε ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι σεῖς κάνατε τὴν ἀπαγωγὴ τῆς μὶς Ἔβελιν Γκόρπυ... Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διαμαρτυρηθῆτε... Νά, κυττάξτε αὐτὸ τὸ μονόγραμμα. Βρέθηκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ἀπὸ τὰ ὁποῖο κάποιος ἅρπαξε τὴ φίλη σας. Φέρει τ' ἀρχικὰ «Τ. Ρ.», δηλαδὴ Τζέημς Ρίνσον καὶ... λείπει ἀπὸ τὸ κουμπὶ τοῦ δεξιοῦ σας μανικιοῦ. Γιὰ δέστε πῶς ἐφαρμόζει! Ἀκριβέστατα! Εἶναι ὅμοιο καὶ ἀπαράλλακτο μὲ τὸ μονόγραμμα τοῦ ἀριστεροῦ κουμπιοῦ... Ἔχετε δίκιο νὰ ἐκπλήττεσθε... Μόλις τώρα ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι σᾶς εἶχε πέσει τὸ μονόγραμμα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε... Λέτε νὰ μοῦ χρειάζωνται ἄλλες ἀποδείξεις;

— Εἶνε μιὰ αἰσχρὴ πλεκτάνη! βρυχήθηκε ὁ νέος.

Ὁ Νταίηβις χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ φάνηκε στὴν πόρτα ὁ Ἔντυ Γκρήν.

— Λοιπόν, Ἔντυ, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς γελῶντας εὐχαριστημένος, ὁ κύριος εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μονογράμματος, ποὺ βρήκαμε. Περιποιήσου τον ὅπως τοῦ ἀξίζει, σὲ παρακαλῶ...

⁂

Θἆταν δέκα ἡ ὥρα ὅταν ὁ Ἰνσπέκτορ Νταίηβις κατέβηκε στὸ ρεστωράν, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ «τσιμπήσῃ» κάτι. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ «τσίμπημα» κράτησε μιὰ ὥρα ὁλόκληρη γιατὶ ἡ ἐπιτυχία του μὲ τὴ σύλληψι τοῦ Τζέημς Ρίνσον φαίνεται πὼς τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὴν ὄρεξι.

Ἐκάπνιζε πιὰ μακαρίως τὸ ποῦρο του, ὅταν ἐπλησίασε ὁ βοηθὸς τοῦ γκαρσονιοῦ γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ πιάτα.

— Νὰ μὴ βασκαθῆτε, κύριε Νταίηβις, ἔκαμε ὁ βοηθὸς μ' ἕνα ἀσυνήθιστο θάρρος. Ἀπόψε φάγατε σὰ λύκος!...

Κι' ἐγέλασε ἕνα σιγανό, ἠλίθιο γέλιο...

Ὁ Νταίηβις πρόσεξε τὸ βοηθὸ καὶ μὲ ζωηρὴ ἔκπληξι ἀνεγνώρισε τὸν «Κοριό»...

— Σσσσ! ἔκαμ' ἐκεῖνος. Προσοχή! Μᾶς παρακολουθεῖ ὁ Πράσινος Δράκος. Μὴ κυττάξετε γύρω, γιατὶ ὁπωσδήποτε δὲν θὰ τὸν ἀναγνωρίσετε...

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ

ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μιὰ σπαρταριστὴ ἔρευνα τοῦ ἐκλεκτοῦ Πειραιώτου συναδέλφου κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ποὺ θυμίζει Πειραιᾶ τῶν παληῶν ὡραίων ἡμερῶν.

Ἐνδιαφέρει ὄχι μόνον τοὺς Πειραιῶτες, ἀλλὰ καὶ κάθε ἀναγνώστη ποὺ θέλει νὰ περάσῃ λίγες, μὰ πάρα πολὺ λίγες, εὐχάριστες στιγμές.

ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΟΙ «ΑΘΛΙΟΙ τοῦ Πειραιῶς» δὲν εἶναι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς τραγικοὺς καὶ κωμικοὺς τύπους ποὺ περιεπλανήθησαν στὸ πρῶτο ἑλληνικὸ λιμάνι κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταπενταετίαν καὶ οἱ ὁποῖοι μᾶς ἔκαναν νὰ γελάσουμε, νὰ δυσφορήσουμε καὶ νὰ δακρύσουμε.

Εἶναι δὲ ἀναντίρρητο ὅτι στὸν Πειραιᾶ καταστάλάζουν κάθε λογῆς ἄνθρωποι, ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ ἐπαρχιακὰ τμήματα τῆς χώρας μας ἀλλὰ καὶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Τὸ ἔχουμε πῆ ἄλλως τε καὶ ἄλλη φορὰ πὼς στὴν προκυμαία τοῦ ἐπινείου συναντῶνται ὅλες οἱ φυλὲς τοῦ Ἰσραήλ. Ποιοὺς θέλετε καὶ δὲν βρίσκετε... Ὅλος ὁ ντουνιᾶς ἀντιπροσωπεύεται μέσα στὰ καράβια, τὰ ἑλληνικὰ καὶ τὰ ξένα ποὺ ἀδιάκοπα πηγαινοέρχονται.

Μέσα λοιπὸν σ' ὅλον αὐτὸν τὸν διεθνῆ κόσμο ἀλλὰ καὶ τὸν πανελλήνιο, βρεθήκανε πολλοὶ παραστρατημένοι καὶ πολλοὶ περιπλανώμενοι. Γιὰ τοὺς πρώτους πρὸ ἀρκετῶν μηνῶν εἴχαμε κάμει μιὰ λεπτομερέστατη ἔρευνα. Ἀπέμεναν πλέον οἱ περιπλανώμενοι κωμικοὶ καὶ τραγικοὶ τύποι τοῦ Πειραιῶς, οἱ πιὸ δηλαδὴ ἐνδιαφέροντες κακότυχοι ἄνθρωποι.

Γιὰ νὰ μαζέψουμε ὅλο τὸ δημοσιογραφικὸ ὑλικὸ χρειάστηκε πολὺς καιρός. Δὲν εἶναι μήτε ἕνας μήτε δύο οἱ Ἄθλιοι τοῦ Πειραιῶς. Εἶναι μιὰ στρατιὰ ὁλόκληρη ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1900 καὶ ἐντεῦθεν ἀπησχόλησαν τοὺς Πειραιώτας μὲ τὰ καμώματά των καὶ μὲ τὴν περιπετειώδη ζωήν των. Στὰ κεφάλαια τῆς πρωτοτύπης ἔρευνάς μας θὰ παρελάσουν ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι καὶ κορίτσια, ὁ καθένας τους μὲ τὴν ξέχωρη καὶ ἰδιόρρυθμη ἱστορία του. Ὅλες οἱ λόξες, οἱ μιζέριες καὶ οἱ τρέλλες τῆς ζωῆς θὰ ἐμφανισθοῦν μέσα σὲ σπαρταριστὰ ἀνέκδοτα, μέσα σὲ παράδοξα καὶ περίεργα γεγονότα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ὁ Πειραιεὺς κατὰ τὶς τρεῖς τελευταῖες δεκάδες τῶν ἐτῶν ἐγνώρισε τοὺς περισσοτέρους παλαβοὺς καὶ ἀνισορρόπους ἀπὸ κάθε ἄλλη πόλι. Κι' ὅλοι τους αὐτοί, ὅσοι δηλαδὴ κρίνονται ἀκίνδυνοι γιὰ τὴ δημοσία ἀσφάλεια, ἔχουν μιὰ ζωὴ περιβόλι. Μὲ τὸ μακρὺ καὶ τὸ κοντό του ὁ καθένας τους. Ἡ μιὰ τρέλλα μὲ τὴν ἄλλη δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι καὶ κατὰ συνέπειαν καμμιὰ ταυτότητα. Νὰ γιατὶ ὅλοι οἱ Ἄθλιοι τοῦ Πειραιῶς εἶναι ἐνδιαφέροντες τύποι, οἱ ὁποῖοι δὲν εὐθύμησαν μόνον τοὺς Πειραιῶτες. Πολλοὶ τοὺς σκόρπισαν τὴν μελαγχολίαν μὲ τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς τους καὶ ἄλλοι μὲ τὰ πείσματα καὶ τὰ καμώματά τους τοὺς ἔκαναν νὰ δυσφορήσουν καὶ ν' ἀγανακτήσουν.

* * *

Αὐτὲς τὶς γραμμὲς ἐθεωρήσαμεν ὑποχρέωσίν μας νὰ προτάξουμε τῆς ἐρεύνης μας γιὰ νὰ δικαιολογήσουμε τὴν δημιουργίαν τῶν «Ἀθλίων τοῦ Πειραιῶς». Πρὸ παντὸς παρέχουμε τὴν διαβεβαίωσι πὼς θ' ἀπηχήσουμε τὴν πραγματικὴ ζωὴ τῶν τύπων τοῦ Πειραιῶς χωρὶς μεταλλαγὲς καὶ χωρὶς παραδοξολογίες. Ὅπως ἦσαν καὶ ὅπως τοὺς ἀξίζει...

Α΄.

ΚΑΤΙΓΚΩ Η... ΣΑΡΑΝΤΑΦΟΥΣΤΑΝΟΥ

Τὴν Κατίγκω τὴν θυμᾶμαι στὸν Πειραιᾶ πρὸ εἰκοσιπενταετίας. Βασάνισα τὸ μυαλό μου καὶ ἔφερα στὴ σκέψι μου σὰν σκιὰ μιὰ ψηλὴ γυναῖκα, μελαχροινή, ἀναμαλλιάρα καὶ φουσκωμένη σὰν τὸν ἀστακό. Ἕνα πρωῒ τότε, μαθητὴς ἑνὸς Λυκείου, σὰν διάβαινα τὴν Λεωφόρον Ἀθηνᾶς (Γεωργίου Α΄) μὲ τὴ σάκκα στὸ χέρι, εἶδα μπροστὰ στὸν Τιτάνειο κῆπο πολλὰ παιδάκια νὰ εἶναι μαζεμένα ἀκριβῶς στὴ γωνιὰ τοῦ κήπου, ποὺ βρίσκεται στὴν διασταύρωσι τῆς λεωφόρου ποὺ προαναφέραμε μὲ τὴν ὁδὸν Φίλωνος καὶ νὰ φωνάζουν:

— Γιούχα!

— Γιούχα.

— Νὰ χαθῇς, Κατίγκω...

— Μωρὴ Σαρανταφουστανοῦ!

Πλησίασα μὲ μεγάλη περιέργεια καὶ εἶδα μιὰ γυναῖκα ψηλή, μελαχροινὴ καὶ γιομάτη, ὅπως προανέφερα, νὰ μαζεύῃ ἀπὸ τὸ χῶμα δυὸ-τρία φουστάνια, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ ἐτίναζεν ἕνα-ἕνα, τά... φοροῦσε κατόπιν. Ἡ Κατίγκω, ὅπως ἔμαθα, τὴν καλοκαιρινὴ ἐκείνην ἐποχὴν κοιμότανε στὸν κῆπο, πλάϊ στὴ χαβούζα. Τὰ παιδιὰ τὴν ἀνακάλυψαν νὰ κοιμᾶται κουκουλωμένη μὲ φουστάνια διαφόρων χρωμάτων, μεγεθῶν καὶ ποιοτήτων καὶ ἄρχισαν τὴν πρόγκα... Διεπίστωσαν ὅτι φόραγε μέσα στὸ νταλακαλόκαιρο δεκάδες φουστανιῶν, μέρος τῶν ὁποίων ἔβγαζε κατὰ τὰς νύκτας διὰ νὰ σκεπάσῃ τὸ σῶμα της καὶ τῆς προσῆψαν τὸ παρατσοῦκλι.

— Κατίγκω Σαρανταφουστανοῦ!

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ πρόσεξα πολὺ τὴν Σαρανταφουστανοῦ. Ὁμολογῶ ὅτι τὸ πρωῒ ἔφευγα μισὴ ὥρα νωρίτερα ἀπὸ τὸ σπίτι μου γιὰ νὰ καθυστερήσω ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸν Τιτάνειο παρακολουθῶντας τὴν «καζούρα», τὴν ὁποίαν ἔκαναν οἱ συνομήλικοί μου στὴν κατάφορτην ἀπὸ φουστάνια Κατίγκω.

Θυμοῦμαι ὅτι πολλοὶ μαθηταὶ τῆς ἐφώναζαν καὶ τὴν ἐλιθαβολοῦσαν γιὰ νὰ τὴν ἐξαγριώσουν. Ἡ Κατίγκω ὅμως διεκρίνετο γιὰ τὴν ψυχραιμία της καὶ γιὰ τὴν ὑπομονήν της. «Φράγκο δὲν ἔδινε», κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν γιὰ ὅ,τι τῆς ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅ,τι ἐδέχετο. Ἀδιάφορη ἐδέχετο τὴν ἐπίθεσιν τοῦ πλήθους. Σηκωνότανε ἀπὸ τὸν ρωμαντικὸν ὕπνον της ποὺ ἔκανε κάτω ἀπὸ ἕνα φοίνικα, ἀπηλλάσσετο τοῦ πλήθους τῶν φουστανιῶν τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευαν ὡς σκεπάσματα καὶ κατόπιν μὲ τὸ πάσσο της τὰ φόραγεν ἕνα-ἕνα. Ἐμεῖς ἀπ' ἔξω ἐπεδιδόμεθα στὸ μέτρημα τῶν φουστανιῶν:

— Ἕνα!

— Δύο!

— Τέσσερα!

— Ἕξη!

— Ἐννέα!

— Δώδεκα!

Μάλιστα δώδεκα! Τὸ θυμοῦμαι καλὰ πὼς ἐμετρήσαμεν τόσα ἕνα πρωϊνὸ καὶ δημιουργήθηκε μεταξύ μας γιὰ τὸ καταπληκτικὸ γεγονὸς πανζουρλισμός. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξηγούμεθα. Δώδεκα φουστάνια εἶχεν ἀποβάλλει. Τώρα λογαριάστε πόσα ἄλλα φοροῦσεν ἀφοῦ ὁ ὄγκος της δὲν εἶχε καθόλου μειωθῆ ὅταν τῆς ἔλειπαν τὰ δώδεκα φουστάνια. Κατὰ συνέπειαν τὸ παρατσοῦκλι της δὲν ἀφίστατο καθόλου τῆς πραγματικότητος.

Κάποιαν ἄλλην ἡμέραν τὰ παιδιὰ ὑπῆρξαν τολμηρότερα. Μερικοὶ ἐπήδησαν ἀπὸ τὰ κάγκελλα. — γιατὶ ἐκείνη τὴν ὥρα οἱ πόρτες τοῦ κήπου ἦσαν κλειστὲς — καὶ πλησίασαν τὴν κοιμωμένην καὶ κουκουλωμένην Κατίγκω ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἐτράβηξαν τὰ φουστάνια ποὺ σκεπαζότανε. Ἡ Κατίγκω σηκώθηκεν ὄρθια καὶ μὲ τὴν βαθειά, τὴν πηγαδίσια φωνή της τοὺς εἶπε:

— Ἄϊντε βρὲ παληόπαιδα. Σᾶς χρειάζεται ἕνα καλὸ ξύλο ποὺ πειράζεται μιά... κοπέλλα.

Οἱ πιτσιρῖκοι ξεκαρδιστήκανε στὰ γέλια κι' ἄρχισαν τὶς φωνές:

— Ὄξω κάργια!

— Ἐσὺ εἶσαι σὰν τὴν γιαγιά μας!

— Καπνικαρέα...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἡ Κατίγκω βρέθηκε σκεπασμένη μ' ἕνα μόνο φουστάνι, τὸ ὁποῖον φοροῦσε καὶ τὸ εἶχε ἀνασηκώσει ὥστε νὰ σκεπάζωνται οἱ ὦμοι της μέχρι τῆς κεφαλῆς. Ὅταν ξύπνησε καὶ μᾶς εἶδε σὲ ἀμηχανία, γέλασε πονηρὰ καὶ μᾶς εἶπεν:

— Ἔχουν γνῶσιν οἱ φύλακες. Γιατὶ δὲν ἤρθατε νὰ μοῦ κλέψετε τὸ φουστάνι;

Καναδυὸ χρόνια ἀργότερα μάθαμε πολλὰ πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Κατίγκως, ἡ ὁποία ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ τὴ λόξα νὰ φορτώνῃ τὸ κορμί της μὲ νέα διαρκῶς φουστάνια.

Τὴν ἡμέρα ἡ Κατίγκω περιεφέρετο μέσα στὴν ἀγορὰ καὶ στὰ περὶ αὐτὴν μαγειρεῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ ἐσιτίζετο. Λίγο ἀπὸ τὸ ἕνα, λίγο ἀπὸ τὸ ἄλλο, γιόμιζε τὸ στομάχι της καὶ χόρταινε. Σημειώσετε ὅτι κοπάναγε κρασὶ μπόλικο, χωρὶς νὰ δείχνῃ σημεῖα μέθης. Στὸν Τιτάνειο κῆπο τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνας κατέφευγε κατὰ τὰ μεσάνυκτα. Παραμένει ὅμως μυστήριο πῶς ἔπειτα ἀπὸ τὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν φουστανιῶν ποὺ φόραγε, κατώρθωνε καὶ διεσκέλιζε τὰ κιγκλιδώματα κατὰ τὰς νύκτας καὶ βρισκότανε μέσα στὸν κῆπο. Ἐλέγετο ὅτι κατὰ τὴν ἀναρρίχησίν της τὴν ἐβοήθουν οἱ... θαυμασταί της καὶ οἱ ἐρασταί της. Μὴν ἐκπλαγῆτε καθόλου γιὰ τὴν ὕπαρξίν των. Εἶναι γεγονὸς ὅτι εἶχε φίλους. Γιὰ τὴν Κατίγκω ἐλέγοντο πολλὰ καὶ διάφορα. Αὐτὰ βέβαια δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν θέσιν στὴν παροῦσαν ἀφήγησιν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει. Κατὰ τὸν χειμῶνα ἡ Κατίγκω κατέφευγεν στὶς γύρω τοῦ Πειραιῶς σπηλιὲς καὶ ἐκεῖ ἔκανε παρέα μὲ ἀλήτας. Κυρίως προτιμοῦσε τὴν παρὰ τὸ Μνῆμα τοῦ Γάλλου στὸ Νέον Φάληρον σπηλιάν. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἔλειπαν βέβαια οἱ ρωμάντσες καὶ τὰ ὑπαίθρια εἰδύλλια τοῦ Τιτανείου. Τὸ κρύο καὶ ἡ βροχὴ τὴν ἀνάγκαζαν, παρὰ τὰ σαράντα φουστάνια τοῦ θρύλου της νὰ ἀναζητῇ καταφύγια. Ἦτανε ἀπαραίτητη ἡ στέγη καὶ μάλιστα διασφαλισμένη ἀπὸ τὶς ἀστυνομικὲς ἐφόδους καὶ τὶς ἐπιδρομές.

Ἂν θυμοῦμαι καλά, ἦτανε Γενάρης μῆνας. Τὸ ξεροβόρι περόνιζε τὰ κόκκαλα. Ἦτανε δειλινὸ καὶ ὅλοι ὅσοι βρισκόμαστε στὸ δρόμο τρέχαμε σὰν τὰ ἐλάφια. Αἴφνης ἐκεῖ στὴν διασταύρωσι τῆς λεωφόρου Σωκράτους μὲ τὴν ὁδὸ Τσαμαδοῦ, εἴδαμε ἕνα τσοῦρμο παιδιὰ νὰ περικυκλώνουν ἕνα χωροφύλακα. Τρέξαμε ξωπίσω τους καὶ εἴδαμε τὸν χωροφύλακα νὰ συνοδεύῃ τὴν Σαρανταφουστανοῦ ἡ ὁποία ἔκλαιγε καὶ ὠδύρετο, σὲ κάθε δὲ ἀπελπιστικὴ φράσι της τραβοῦσε τὰ μαῦρα, μακρυὰ καὶ ἀκάθαρτα μαλλιά της. Τὴν ἀκούσαμε νὰ λέγῃ:

— Μεγάλη συμφορὰ μὲ βρῆκε. Καταστρέφομαι. Ἂν τὸ μάθουν σπίτι μου θὰ μέ... σκοτώσουν οἱ δικοί μου.

Καὶ ὕστερ' ἀπὸ αὐτὰ γιὰ μυριοστὴν ἴσως φορὰν ἀπετείνετο στὸν ψυχρὸ χωροφύλακα γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ καὶ νὰ τὸν ἱκετεύσῃ. Παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ παρακάλια της ὁ χωροφύλακας τὴν ὡδήγησε στὴν ἐγγὺς τῶν κήπων τῆς Τερψιθέας Ὑποδιοίκησιν τῆς Χωροφυλακῆς.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα τὴν χάσαμε γιὰ ἀρκετὸν καιρό. Δὲν ἐξηκριβώσαμεν ἐν τῷ μεταξὺ ἂν ἡ ἐξαφάνισίς της ὠφείλετο σὲ καμμιὰ καταδίκη της ἢ λόγῳ τοῦ χειμῶνος. Πάντως περὶ αὐτῆν ἐδημιουργήθησαν πλεῖστοι θρύλοι, ἱστορίες καὶ παραμύθια. Ὁ καθένας ἔλεγε τὸ μακρὺ καὶ τὸ κοντό του.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐξηκριβώθη τότε ἦτο ὅτι ἡ Κατίγκω προτιμοῦσε τὴν σπηλιὰν τοῦ Μνήματος τοῦ Γάλλου στὸ Νέο Φάληρο. Σ' αὐτὴν «ἐκούρνιαζαν» καὶ διάφοροι χασικλῆδες καὶ νταῆδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Λέγεται ὅτι ἡ Κατίγκω ἀποτελοῦσεν «ἀτράνταχτην παρτίδαν» τῶν κακοποιῶν. Ἐπίσης ἄκουσα πολλοὺς νὰ λένε ὅτι τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα κατὰ τὰς νυκτερινὰς ἐφόδους των ὄχι λίγες φορὲς τὴν βρῆκαν μέσα στὶς σπηλιὲς νὰ εἶναι ριγμένη στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἐραστῶν της. Δὲν εἶναι ἐξ ἄλλου ἐξηκριβωμένον καὶ δὲν μποροῦμε ν' ἀποφανθοῦμε ἂν ἡ Κατίγκω μέσα στὶς καταπακτὲς ἔκανεν ἀβαρία τῶν φουστανιῶν της. Εἴχαμε ἀκούσει πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς κακοποιοὺς ποὺ τὴν ἐπλησίαζε διεκήρυσσε πὼς στὸ τόλμημά του προέβαινε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ζεσταθῇ ἀπὸ τὸ ρουχομάνι της. Ὁ ἰσχυρισμός του αὐτὸς ἦτο φυσικὸν νὰ εἶναι συζητήσιμος. Μέσα σὲ μιὰ θεόγυμνη σπηλιὰ μιὰ γυναῖκα μὲ σαράντα φουστάνια δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι μιὰ σόμπα μὲ ἰσχυροτάτην θερμοκρασίαν. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ καρδιὰ τῆς Κατίγκως ἦτανε ἀντιθέτως μιά... χαλασμένη φουφοῦ. Ἀλλοιῶς δὲν δικαιολογεῖται ἡ σωρεία τῶν φίλων της. Ὅποιος πρῶτος τὴν ἀνεκάλυπτε τὰ βράδυα ἐξησφάλιζε τὴν ὁλονύκτιον θαλπωρὴν στὴν σπηλιάν. Ἂς σημειωθῇ ἀκόμη ὅτι ἡ Κατίγκω ἔπινε χασὶς καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν παραισθήσεών της τραγουδοῦσε καὶ χειρονομοῦσεν. Ἀπέφευγεν ὅμως ἐπιμελῶς τέτοιες δημόσιες ἐμφανίσεις.

Περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς προελεύσεώς της τίποτε δὲν ἐλέγετο. Σὰν «οὐρανοκατέβατη» τὴν ἐδέχθησαν οἱ Πειραιῶτες. Κανεὶς δὲν ἐνδιεφέρθη νὰ μάθῃ τότε ἀπὸ ποῦ κρατοῦσεν ἡ σκούφια της. Καὶ ἀσφαλῶς ποτὲ δὲν θὰ ρωτήθηκε ποιὰ μάννα τὴν γέννησε, ποιὸς τόπος τὴν ἐξέθρεψε, ποιὲς κακοτυχίες τῆς ζωῆς της τὴν ἔφεραν στὸ οἰκτρὸ κατάντημα νὰ γίνῃ ἀπὸ τὸ πλῆθος «τοῦ μπάτσου καὶ τοῦ κλώτσου» καὶ γιὰ διασκέδασί του νὰ προπηλακίζεται. Ἡ παρουσία της μᾶλλον τοὺς ἐνδιέφερε. Τὸ πῶς περιῆλθε στὴν δραματικὴν αὐτὴν κατάστασιν δὲν ἐνδιέφερε κανένα καὶ ὄχι δι' ἄλλον λόγον, παρὰ γιατὶ ἴσως νὰ προκαλοῦσε τὴν μελαγχολίαν ἡ ἀποκάλυψις τῆς τραγικῆς ζωῆς της. Ὁ κόσμος μόνον νὰ γελᾷ ἤθελε. Καὶ γέλασε μέχρι τέλους, γιατὶ ἡ Κατίγκω ἕναν ἄλλον χειμῶνα βρέθηκε μόνη χωρὶς φίλο, σὲ μιὰ σπηλιὰ τῆς Κρεμμυδαροῦς πεθαμένη ἀπὸ τὸ κρύο. Τὰ σαράντα φουστάνια δὲν κατώρθωσαν μέχρι τέλους νὰ διαφυλάξουν ἀπὸ τὴν ψῦξιν τὸ ταλαιπωρημένο κορμί της.

Β΄.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ, Ο ΟΠΗΔΟΝ Ή.... ΡΟΠΑΛΑ ΟΛΟ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ!

Ρόπαλα ὅλο τὸ χρόνο ὑπῆρχαν πρὸ εἰκοσιπενταετίας. Στὴν ἐποχὴ τῆς Σαρανταφουστανοῦς ζοῦσε καὶ ὁ ἥρως τοῦ παρόντος κεφαλαίου τῆς ἔρευνάς μας ὁ Ἀνδρέας, ὁ Ὄπηδον. Ὅταν τὸν ἐγνωρίσαμεν στοὺς Πειραϊκοὺς δρόμους ἦτανε γεροντάκι ἑβδομῆντα περίπου ἐτῶν. Ἡ ἡλικία του ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ εἶναι πάντα εὐκίνητος καὶ κεφάτος. Ἰαχαὶ ἠκούοντο ἀπὸ τὰ πλήθη ποὺ συγκεντρωνόντουσαν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Ὄπηδον.

— Ὁ Ἀνδρέας.

— Ὁ Ἀνδρέας.

— Ὄ-Ὄ-Ὄπηδον!

Δυὸ-τρεῖς δεκάρες ἐρρίπτοντο στὸ πλακόστρωτο καὶ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ἤχου των, ὡς αὐτόματον ὁ Ἀνδρέας ὁ Ὄπηδον ἄρχιζε νὰ χοροπηδάῃ. Οἱ συγκεντρωμένοι κτυποῦσαν ὅλοι ρυθμικὰ τὶς παλάμες των καὶ ὁ Ἀνδρέας χοροπηδοῦσε προτρεπόμενος νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τοῦ λέγανε:

— Ἄϊντε Ἀντρέα.

— Μπράβο Ἀντρέα

— Εἶσαι θηρίο!

— Κουράγιο...

— Ὄ-Ὄ-Ὄπηδον.

— Ὄπηδον!

Ὁ Ἀνδρέας ἦτο πραγματικὸ ἀνδρείκελο ἢ καλλίτερα μηχανικὸς ἄνθρωπος. Μόλις ἄκουγε λεπτὰ νὰ πέφτουν στὰ πόδια του, ἀνασκιρτοῦσεν ἀπὸ τὴν χαρά, ἔρριχνε μιὰ ματιὰ στὸ πλακόστρωτο καὶ διεπίστωνε τὴν ὕπαρξι τούτων καὶ κατόπιν γύρω ἀπὸ τὶς πενταροδεκάρες χοροπηδοῦσε. Μὰ ἦτανε καὶ πονηρός... Ἡ διάρκεια τῶν πήδων ἦτανε ἀνάλογη μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν πενταροδεκάρων.

— Ὅλα κι' ὅλα, ἔλεγε. Ἐγὼ δὲν πιάνομαι κορόϊδο. Τόσα λεπτὰ δίνετε, τόσους πήδους παίρνετε...

Χοροπηδοῦσε λοιπὸν ὁ Ἀνδρέας ὅλον τὸν καιρὸ καὶ χωρὶς καμμιὰ διακοπή. Τὶς ἀποκρηὲς τοῦ φωροῦσαν καὶ ἕνα νυκτικὸ ἄσπρο καὶ γινότανε μασκαρᾶς, ἔτσι ποὺ νὰ κινῇ τὴν ζηλοτυπία τῶν ὠργανωμένων ροπαλατζήδων καὶ τοῦ γαϊτανακιοῦ...

Θυμᾶμαι μάλιστα ποὺ ἐσημειώθη καὶ μιὰ μοιραία σύγκρουσις. Ὁ Ἀνδρέας ἔτρεχε δῶθε-κεῖθε, χωρὶς διάκρισι καὶ προτίμησι χώρων. Ἀπὸ ὅπου καὶ νὰ περνοῦσε ἐδημιουργεῖτο αὐθορμήτως συγκέντρωσις. Ἔτυχε λοιπὸν νὰ περνάῃ τότε ἀπὸ τὴν πλατεῖαν Θεμιστοκλέους, ὅπου σήμερα τὰ κτίρια τῆς Ἐθνικῆς καὶ τῆς Ἐκδοτικῆς Τραπέζης. Ἐκεῖ ἔπαιζαν οἱ ροπαλατζῆδες. Ἡ μαρίδα ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ ἀκροατήριον μόλις ἀντελήφθη τὸν Ὄπηδον ἐγκατέλειψε τὰ ρόπαλα καὶ ἐσχημάτισε θορυβώδη διαδήλωσιν πίσω ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα, στὰ πόδια τοῦ ὁποίου ἔπεφταν καὶ ἀρκετὲς δεκάρες.

Ὁ Ἀνδρέας ἄρχισε νὰ πηδάῃ τότε.

Οἱ ροπαλατζῆδες πρὸ τῆς διαρροῆς τοῦ ἀκροατηρίου των ἐσταμάτησαν τὸ παίξιμό τους. Ὁ παλήατσος, ἕνας ἀσχημομούσης, κατάμαυρος ἀπὸ τὸν κουζινίσιο φοῦμο, ἔξαλλος ἐτράπη πρὸς τὸν Ὄπηδον, Τὸ τί ἐπηκολούθησε δὲν περιγράφεται. Ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ἐρρίφθη ἐπάνω στὸν παλήατσο καὶ ἀφοῦ ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὰ χέρια του τὸν Ὄπηδον, ἐφιλοδώρησε βαρύτατα τὸν παλήατσον, τοῦ ὁποίου ἔσχισε τὰ ντόμινα καὶ τοῦ ἀφήρεσε τὴν περρούκα. Ὁ Ἀνδρέας χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇ ἐκ τῆς ἐπιθέσεως, ἀκούσας κάποιο ἄλλο δεκαράκι νὰ ἠχῇ στὰ πόδια του συνέχισε τὸν χορὸν μὲ ζωηροτάτας ἐπιδοκιμασίας τοῦ πλήθους.

— Σένα θέλουμε!

— Ὄπ-Ὄπ-Ὄπηδον.

Καὶ ὁ Ἀνδρέας μὲ τὰ ἀσπρόξανθα μαλλιὰ καὶ μὲ τὸ λιγνὸ καὶ μέτριο κορμὶ χόρευε. Οἱ ροπαλατζῆδες ὑπὸ τὴν ἀγρίαν πρόγκαν τοῦ κόσμου καὶ ἰδίως τῶν πιτσιρίκων, ἐγκατέλειψαν τὴν πλατεῖαν Θεμιστοκλέους γιὰ νὰ καταφύγουν στοῦ Τζελέπη.

Ἕνα βράδυ μιὰ παρέα γλεντζέδων Πειραιωτῶν βρῆκε τὸν Ὄπηδον χοροπηδοῦντα στὴν ἀκτὴν Μιαούλη γύρω ἀπὸ πενταροδεκάρες ποὺ τοῦ εἶχαν ρίξει μερικοὶ ὑπάλληλοι τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων. Μόλις τὸν ἀφῆκαν αὐτοὶ καὶ ὁ Ἀνδρέας ἔκανε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸν Τιτάνειο κῆπο, κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα ἐσκόρπισεν ἕνα φυσέκι δύο δραχμῶν πεντάρες. Ὁ Ὄπηδον ποὺ ἤκουσε ὁλόκληρη τὴ συναυλία τῶν μεταλλικῶν ἤχων ρίχθηκε μὲ μιᾶς στὸ πλακόστρωτο καὶ τρελλάθηκε ἀπὸ τὴν χαράν του. Ὁ πρῶτος πῆδος του ἦτανε τόσο ψηλὸς ποὺ μὲ τὸ κεφάλι του ἔσπασε ἕνα ἠλεκτρικὸ λαμπιόνι ποὺ κρεμότανε μπροστὰ σὲ μιὰ βιτρίνα ἐμπορικοῦ καταστήματος. Σὰν ἀρκούδα χόρευεν ὁ ἀφιλότιμος. Ἡ παρέα τῶν νέων τὸν παρέσυρε σὲ λίγο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καμπαρὲ τῆς Τρούμπας. Μόλις μπῆκε μέσα προεκάλεσε πανζουρλισμόν. Οἱ πενταροδεκάρες ἄρχισαν νὰ πέφτουν

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 20 ΣΕΛΙΔΑ]

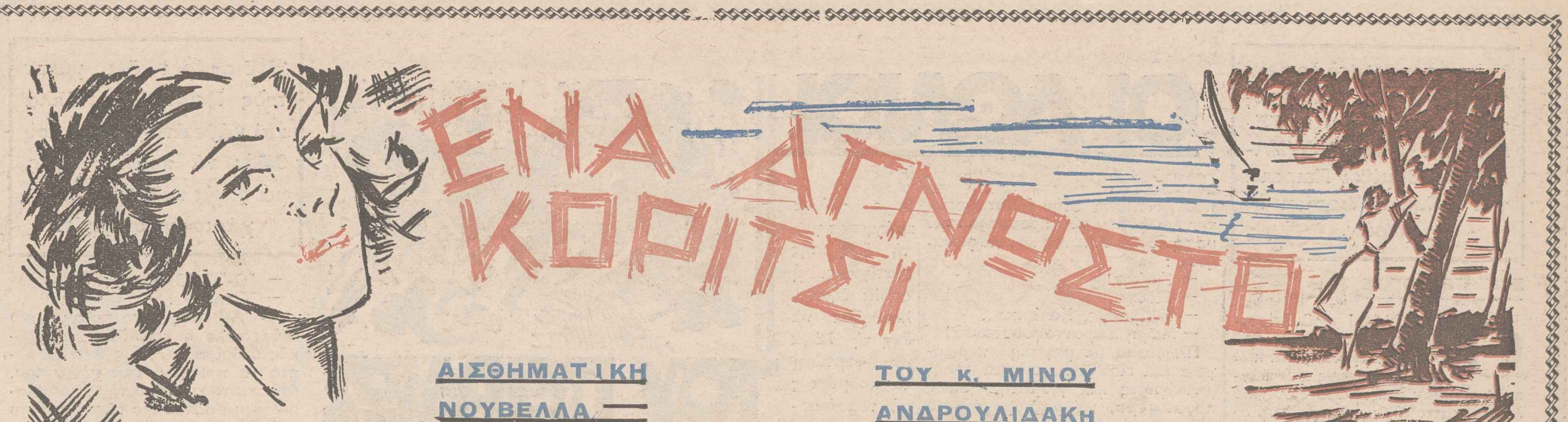

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΤΟΥ κ. ΜΙΝΟΥ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —Ὁ Λίνος Ρενανης, ἀρχισυντάκτης μιᾶς ἐφημερίδος, μέσα στὰ πολλὰ γράμματα ποὺ παίρνει κάθε ἡμέρα ξεχωρίζει ἕνα σὲ ρὸζ φάκελο, ποὺ τοῦ ἀποσπᾷ τὴν προσοχή. Τὸ ἀνοίγει καὶ τὸ διαβάζει προσεκτικά. Κάποια τοῦ ζητάει νὰ γράφῃ στὴ φιλολογικὴ σελίδα τῆς ἐφημερίδος του. Καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα—πόσα τέτοια νάχε λάβει χωρὶς νὰ τὰ προσέξῃ;—τὸν ἀναστατώνει. Τὸ διαβάζει, τὸ ξαναδιαβάζει, σκέπτεται ποιὰ νᾶναι ἡ ἐπιστολογράφος καὶ τὴν φαντάζεται ὤμορφη καὶ χαριτωμένη. Καὶ τὴν ἀγαπᾷ! Φεύγοντας ἀργὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖο του περνάει ἀπὸ τὸ διευθυντή του. Εἶναι φίλος του καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ θέλει νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῇ τὸ «κάζο» του. Μὰ μετανοιώνει ἀμέσως:—Εἶμαι ἄκεφος, τοῦ λέει. Ὁ διευθυντής, ὁ Βλαστός, ποὺ τὸν ἐκτιμᾷ πολὺ καὶ τὸν ἀγαπᾷ σὰν ἀδελφό του, τὸν παρακαλεῖ νὰ μὴν ἐργασθῇ τὴ βραδυὰ ἐκείνη. Μὰ ὁ Ρενάνης δὲν τὸ δέχεται:—Δὲν ἔχω τίποτε, Παῦλο, τοῦ λέει. Πίστεψέ με.

3ον

— Κι' ὅμως ἔχεις, Λίνο... Δὲν ξέρω τί, μὰ κάτι ἔχεις. Κι' ὅταν ἔχῃ ἕνας δημοσιογράφος κάτι ποὺ τὸν ἀπασχολεῖ, καλὰ θὰ κάνῃ νὰ μένῃ μὲ τὴ σκέψι του. Ἐσὺ τὸ λὲς αὐτό; Λοιπὸν, δάσκαλε ποὺ δίδασκες καὶ νόμο δὲν ἐκράτεις, δὲν μπορεῖς νὰ κάμῃς ἀλλοιώτικα... Ἄντε... Κι' ἡ ὥρα εἶνε περασμένη καὶ στὸ σπίτι θὰ σὲ περιμένουν...

Σηκώθηκε, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὴν πόρτα:

— Ἄντε στὸ καλό, παιδί μου... Καὶ περαστικά...

Ὁ Λίνος Ρενάκης—τὸ θυμόνταν καλά, σὰ νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ὥρα—δὲν ἐπέμενε.

Ἂν καὶ δὲν σκέφθηκε, μήτε στιγμή, νὰ μὴν ἐργασθῇ — ἅ, ὅλα κι' ὅλα, ἡ δουλειά, δουλειά! — ὅμως κείνη τὴ στιγμὴ σὰν νὰ τοῦ ἦρθε καλά, ποὺ ὁ Βλαστὸς τὸν παρακαλοῦσε, γι' αὐτὸ κι' ἐδέχτηκε.

— Ἀφοῦ ἐπιμένεις Παῦλο, τοῦ εἶπε, ἂς κάνω τὸ χατῆρι σου. Μὰ σύμφωνοι; Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, θὰ ξεκουρασθῇς κ' ἐσὺ μιὰ ἡμέρα...

— Γιατί ὄχι; Ἅμα ἔχω ἐσένα στὴν ἐφημερίδα, μπορῶ νὰ ξεκουράζουμαι κι' ὅλο τὸ χρόνο. Ἀνάγκη ἔχεις ἐσύ, ἀπὸ μένανε;

Δὲν τ' ἀπάντησε σ' αὐτό, ἂν κι' εὐχαριστήθηκε. Τ' ἄρεσε νὰ τ' ἀναγνωρίζουν τὴν ἐργασία του.

Κι' ἔφυγε, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Παύλου.

……

Κι' ἡ κορδέλλα τοῦ ρομάντζου του, ξετυλιγόνταν ἐμπρὸς στὰ μάτια του, ὅπως κάπνιζε τὸ μυρωδάτο σιγαρέττο του κι' ἐρροφοῦσε τὸν καφέ του — μῖγμα Ρίο Τζανέϊρο καὶ Μόκκας ποὺ τὸν ἔφτιανε γιὰ δαῦτον τὸ μεγαλείτερο καφεκοπτεῖο τῶν Ἀθηνῶν.

Κι' ἡ συνέχεια ἦταν αὐτή :

— Θυμόνταν πὼς κατέβηκε στὴν ὁδὸ Σταδίου, μὲ γοργὸ βῆμα καὶ σταμάτησε στὸ πεζοδρόμιο, περιμένοντας ἕνα ταξὶ ποὺ τοὔκαμε συνιάλο νὰ πάρῃ στροφὴ γιὰ νὰ ἀνέβῃ....

Σ' ἕνα τέταρτο ἦταν σπίτι του. Καθόνταν σὲ κάποιο τέρμα δροσόλουστο κι' εἶχε βρῆ ἕνα σπιτάκι, σωστὴ βιλλίτσα, μὲ κῆπο καὶ ὅλα τὰ κομφόρ... Ἐκεῖ περνοῦσε τὶς ὧρες του ὅταν δὲν βρισκόνταν στὴν ἐφημερίδα του καὶ στὸ γραφεῖο του, ποὺ τὸ εἶχε ἐπιμεληθῆ μὲ λεπτὸ γοῦστο, ἐργαζόνταν πολλὲς φορὲς ὅταν εἶχε κέφι, διάβαζε ἄλλοτε ἢ δεχόνταν στενοὺς φίλους του.

Ἔφθασε λοιπὸν — ἀργὰ ὅπως εἴπαμε — κι' εἶδε τὴν ἀδελφή του στὸ παράθυρο νὰ περιμένῃ.

Στ' ἀντίκρυσμά της ἔνοιωσε νὰ σβύνῃ κάθε ἄλλη σκέψι.

Τῆς φώναξε μὲ φωνὴ χαρούμενη :

— Ποπίτσα, ἄργησα λίγο... σύ;

Ἡ ἀδελφή του, ποὺ τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ λάμψι εὐχαρίστησης γιατὶ ἀνησυχοῦσε, πάντα ὅταν ἀργοῦσε — κι' ἂς ὀργοῦσε κάθε μέρα — τ' ἀπάντησε:

— Δὲν πειράζει Λίνο... Μὰ ἡ μαμὰ τηλεφώνησε καὶ εἶχες φύγει ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

— Τώρα μόλις...

— Ναί. Πρὸ δέκα λεπτῶν... Καὶ τὴν ξέρεις.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἐμπῆκε τρέχοντας. Ἀνέβηκε τὴν σκάλα σὰν παιδί, μὲ μεγάλα ἅλματα καὶ φίλησε τὴν Πόπη ποὺ τὸν περίμενε στὸ κεφαλόσκαλο. Ἡ γρηὰ μητέρα του εἶχε φτάσει κι' αὐτὴ κι' ἐπῆρε τὸ φιλί της, σκαστό, θερμό, τέτοιο, σὰν νὰ ἐρχόνταν ὁ Λίνος ἀπὸ μακρυνὸ ταξεῖδι καὶ τὸν δεχόντανε μὲ λαχτάρα.

— Μὲ συγχωρεῖς, μητερούλα, τῆς εἶπε.

Κι' ἐκείνη παραπονέθηκε :

— Ὡς πότε θὰ σὲ συχωρνάω, παιδί μου....

— Πάλι τὰ ἴδια, τὴν διέκοψε γλυκὰ ὁ Λίνος.

— Αἴ! Σὰν φτάσῃ κανεὶς στὴν ἡλικία μου, παιδί μου — τὴν ἡλικία της δὲν τὴν ἔλεγε ποτὲ — τί νὰ περιμένῃς πιά...

Ὁ Λίνος πέρασε τὸ μπράτσο του στοὺς ὤμους τῆς μητέρας του λέγοντάς της λόγια τρυφερά, τὴν ἔφερε ὡς τὴν τραπεζαρία, ὅπου ἕνα τραπέζι ἀπὸ ἀσημένια σκεύη καὶ ὁλοκάθαρο τραπεζομάνδηλο καὶ πετσέτες καὶ λουλούδια τῆς ἐποχῆς, ἄνοιγε τὴν ὄρεξι περισσότερο.

Ἔφαγαν μὲ ὄρεξι. Μίλησαν σὰν πάντα. Ὁ Λίνος μέσα στὴ θερμὴ ἀγάπη τῶν δικῶν του, λησμόνησε τὸ κεραυνοβόλο του αἴσθημα καὶ πέρασε μισὴ ὥρα εὐχάριστη.

Μὰ μόλις τραβήχτηκε στὸ γραφεῖο του, τὸ χέρι του ἄθελα πῆγε στὴν τσέπη του κι' ἐτράβηξε τὸ γραμματάκι μὲ τὸ ρὸζ χαρτί.

Τὸ διάβασε καὶ τὸ ξαναδιάβασε. Κι' ὕστερα κάθησε κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ.

Μὰ μόλις τράβηξε μερικὲς γραμμές, τσαλάκωσε τὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ καὶ τὄρριξε στὸ καλάθι.

Ἄρχισε σ' ἄλλο φύλλο.

Μὰ ἐπανελήφθη τὸ ἴδιο.

Σταμάτησε, πῆρε ἕνα σιγαρέττο, τ' ἄναψε, κάπνισε κάμποσο κι' ὕστερα ξαναπῆρε τὸ στυλό του.

Κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ.

Γιόμισε μιὰ σελίδα, δυό, τρεῖς...

Σταμάτησε. Καὶ διάβασε τὰ ὅσα ἔγραφε.

Καὶ ἔμεινε εὐχαριστημένος.

Πῆρε ἕνα φάκελλο, ἔκλεισε τὸ γράμμα καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ γράψῃ τὴ διεύθυνσι.

Μὰ πάλι σὰν κάτι νὰ θυμήθηκε, σὰν νὰ μὴν ἦτο βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ ἔγραψε, σὰν νὰ μετάνοιωσε, ἔσχισε τὸ φάκελλο κι' ἐτράβηξε τὸ γράμμα. Ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ, καὶ μόλις προχώρησε κάμποσο, σταμάτησε, τὸ τσαλάκωσε καὶ τὸ πέταξε στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων.

Κάπνισε πάλι ἕνα σιγαρέττο, περπατῶντας πάνω - κάτω στὸ εὐρύχωρο γραφεῖο.

Κατόπιν κάθησε κάτω καὶ ἔγραψε μόνο δέκα γραμμές.

Ἦταν πολὺ τυπικὸ τὸ γράμμα αὐτὸ ποὔγραφε στὴ Ρέα Μαρλῆ, μὰ τοῦ ἄρεσε.

Τὸ ξαναδιάβασε μιὰ ἀκόμη φορά :

Σκεπτόνταν το αγνωστο κορίτσι καὶ τὸ φανταζόνταν ὡραῖο, ψηλό, ξανθό, μὲ γαλανά, ὀνειροπόλα μάτια...

«Ἀγαπητὴ δεσποινίς,

Ἡ πρότασίς σας μ' εὑρίσκει σύμφωνο. Ἡ φιλολογικὴ σελὶς τῆς ἐφημερίδος μας, φυσικά, ἔχει τοὺς συνεργάτας της, τοὺς μόνιμους. Ἀλλὰ πάντοτε ὑπάρχει θέσις γιὰ καλοὺς ἔκτακτους συνεργάτες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔχω τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ σᾶς συγκαταλέξω.

Ἀναμένω λοιπὸν τὴν συνεργασία σας, ποὺ πιστεύω νὰ εἶναι ἐξαιρετική.

Μὲ πολλὴ ἐκτίμησι
Λίνος Ρενάνης»

Τὄβρε καλό, σύντομο, χωρὶς περιττολογίες καὶ ἀρκετά... σοβαρό. Ἔμεινε ἱκανοποιημένος μὲ τὸν ἑαυτό του. Τὸ πῆρε, τὸ δίπλωσε μὲ προσοχὴ καὶ τὄκλεισε στὸ φάκελλο....

Τ' ἀπόγευμα τὸ ταχυδρόμησε.

* * *

Πέρασαν μερικὲς ἡμέρες.

Ἡμέρες ἀγωνίας.

Ἡμέρες γεμᾶτες θλῖψι.

Ὁ Λίνος περίμενε.

Περίμενε τὸ γράμμα τῆς Ρέας, τὴν ἀπάντησι τοῦ «Ἀγνώστου Κοριτσιοῦ» ποὺ τὸ φανταζόταν ὁ Λίνος, ὤμορφο, ψηλό, ξανθό, μὲ μάτια γαλανά, ὀνειροπόλα...

Κι' ἡ ἀπάντησις, ἡ πρώτη ἀπάντησις, ἦρθε γρήγορα.

Ἕνα πρωΐ ὅπως ἦταν ριγμένα στὸ γραφεῖο τῆς ἐφημερίδος τὸ ταχυδρομεῖο, εἶδε πάλι τὸ ρὸζ φάκελλο νὰ ξεπροβάλῃ, μέσα στοὺς ἄλλους, σὰν νὰ τὸν καλοῦσε νὰ τὸν πάρῃ, νὰ τὸν ἀνοίξῃ καὶ νὰ τὸν διαβάσῃ γλήγορα.

Κι' αὐτὸ ἔγινε.

Τὸν πῆρε μὲ χτυποκάρδι, τὸν ἔσχισε μὲ προσοχή. Καὶ τράβηξε τὸ ρὸζ χαρτί.

Ἦταν τῆς Ρέας Μαρλῆ, τοῦ «Ἀγνώστου Κοριτσιοῦ», ὅπως τὸ εἶχε βαφτίσει... Τὰ ἴδια γράμματα, στρογγυλά, μὲ τὶς οὐρίτσες, μὲ τὶς γραμμὲς κατεβαίνοντας πρὸς τὰ κάτω.

Διάβασε :

«Ἀγαπητὲ κύριε,

Ἔλαβα τὸ γράμμα σας, ποὺ περίμενα μὲ τόση ἀνυπομονησία. Μὴ σᾶς φανῇ παράξενο αὐτό. Γιατί πραγματικὰ περίμενα τὸ γράμμα αὐτὸ μὲ ἀληθινὴ ἀνυπομονησία. Θὰ μ' ἐρωτήσετε γιατί; Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Μὰ ἔτσι εἶναι.

Τὸ πῆρα λοιπὸν τὸ γράμμα σας, τὸ διάβασα καὶ τὸ ξαναδιάβασα—κι' ἦταν τόσο μικρὸ καὶ τόσο λιγόλογο, ποὺ μοῦ φάνηκε περίεργο πῶς οἱ δέκα γραμμές του μοὔφαγαν ἕνα ὁλόκληρο πρωΐ, γιὰ νὰ τὶς μάθω ἀπ' ἔξω.

Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ πολυλογῶ. Μὰ εἶμαι ἕνα κορίτσι ἀπομακρυσμένο ἀπὸ τὸν κόσμο, ἕνα κορίτσι ποὺ ἔχω τὰ ἰδανικά μου — διάφορα ἀπὸ τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Κι' ἕως σήμερα, δὲν βρῆκα κανένα νὰ μὲ καταλαβαίνῃ. Ὅλοι μὲ θεωροῦν σὰν ἕνα παράδοξο πλάσμα, σὰν ἕνα πλάσμα ἀτίθασσο καὶ ἀνήσυχο, ποὺ κυνηγῶ χίμαιρες—χίμαιρες ποὺ δὲν θὰ πιάσω ποτέ. Κι' αὐτό, γιὰ τοὺς κυρίους αὐτούς, γιὰ τὶς νέες αὐτές, θεωρεῖται κουτό.

Μὰ ἐγὼ — τί νὰ σᾶς πῶ; — μ' ἀρέσει ἡ χίμαιρά μου καὶ θὰ τὴν κυνηγῶ, ἕως ὅτου νικήσω ἢ πέσω μαζύ της σὲ κάποιο κρημνό. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Δὲν θὰ μὲ νοιάξῃ καθόλου ἂν γκρεμοτσακιστῶ, ἀγκαλιασμένη μ' αὐτή μου τὴ χίμαιρα....

Μὰ πάλι σᾶς γράφω πράγματα ποὺ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν — ποῦ νὰ δώσετε ἐσεῖς, ἕνας τόσο μεγάλος ἄνθρωπος, σημασία σὲ κάποιο ἄγνωστο κορίτσι (ἐδῶ ὁ Λίνος σταμάτησε καὶ ἄκουσε τὴν καρδιά του νὰ κτυπάῃ δυνατὰ) σὲ κάποια ἐπαρχιωτοποῦλα, ποὺ ζῇ τόσο μακρυά, τόσο ξένη πρὸς σᾶς καὶ πρὸς ὅλο τὸν κόσμο... Σᾶς ζητῶ συγγνώμην λοιπὸν γι' αὐτὸ — γιατὶ θὰ σᾶς κούρασα ἀσφαλῶς καὶ σᾶς στέλνω τὸ κομμάτι ποὺ ἔγραψα γιὰ τὴν ἐφημερίδα σας. Ἂν σᾶς ἀρέσῃ τὸ δημοσιεύετε κι' ἐγὼ θὰ καταλάβω πὼς πρέπει νὰ σᾶς ξαναστείλω κι' ἄλλο. Γιατὶ δὲν τολμῶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ γράψετε σεῖς.

Μὲ πολλὴ ἐκτίμησι
Ρέα Μαρλῆ»

Ὅταν ἔφθασε στὴν ὑπογραφή, σταμάτησε γιὰ λίγο καὶ τὴν πρόσεξε. Ἦταν ὁλοκάθαρη καὶ — παράξενο — αὐτὴ τραβοῦσε ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω.

— Τὸ «Ἄγνωστο Κορίτσι» ἀρχίζει νὰ γίνεται γνωστό, ψιθύρισε ὁ Λίνος.

Κι' ἀμέσως θέλησε νὰ ἰδῇ τὸ κομμάτι ποὺ τοῦ εἶχε στείλει.

Τὸ πῆρε στὰ χέρια του μὰ μ' ἔκπληξί του εἶδε πὼς δὲν ἦταν πεζό. Ἦταν ἕνα τραγοῦδι.

Ἀπογοητεύτηκε.

Μὰ κυττάζοντας τὴν κορυφὴ τοῦ χειρογράφου διάβασε :

«Στὸ μεγάλο καὶ μακρυνό μου φίλο».

Αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ τὸ προσέξῃ περισσότερο.

Καὶ τὸ διάβασε τὸ τραγοῦδι αὐτὸ γρήγορα-γρήγορα, σὰν νἄθελε μέσα σ' αὐτὲς τὶς γραμμὲς νὰ ἰδῇ ἂν «τ' ἄγνωστο κορίτσι» τὸν ...ἀγαποῦσε.

Σταμάτησε σ' αὐτὴ τὴ λέξι.

Ἂν τὸν... ἀγαποῦσε;

Μὰ πῶς τὸ σκέφτηκε αὐτό; Ἂν αὐτὸς τρελλάθηκε κι' ἀγάπησε τὸ ἄγνωστο κορίτσι, αὐτὸ δὲν ἐσήμαινε πὼς κι' ἡ νέα τὸν ἀγάπησε.

Τί σήμαινε ἂν τοὔγραψε ἕνα γράμμα, ἂν τοὔγραψε μιὰ λέξι παραπάνω ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε; Κι' ἀκόμη ἂν τ' ἀφιέρωσε κι' ἕνα τραγουδάκι;

Κορίτσι ἦταν, λεύτερο στοὺς τρόπους, ὅπως φαινόνταν στὸ γράμμα του, ἀνεπτυγμένο καὶ ποὺ φιλολογοῦσε. Ἦταν φυσικὸ νὰ ἐνθουσιάζεται εὔκολα κι' ἀκόμη νὰ δείχνῃ μιὰ συγκατάβασι, μιὰ ἐλευθεριότητα πολιτισμένου ἀνθρώπου, σὲ κάποιο, ποὺ τὸν λογάριαζε ἀνώτερό του, ποὺ τὸν θεωροῦσε σὰν κάτι τὸ... ἄϋλο!

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

το ΣΙΝΕΜΑ ΚΑΙ οι ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ στήλη του σεναρίστα

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας καὶ ἰδίως ἀναγνώστριες μᾶς γράφουν ταχτικὰ ζητῶντες διάφορες πληροφορίες διὰ τὴν ζωὴν τῶν στὰρ, τὰ φίλμ εἰς τὰ ὁποῖα θὰ πρωταγωνιστήσουν, τὰς διευθύνσεις των κτλ. κτλ.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸ λοιπὸν φύλλο ἐγκαινιάζομεν μίαν στήλην μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ δημοσιεύωνται αἱ ἀπαντήσεις πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ἡ στήλη αὐτή, ἡ ὁποία μόνον σὲ ὀλίγα ξένα περιοδικὰ ὑπάρχει, ἀνετέθη εἰς εἰδικὸν συνεργάτην, σπουδάσαντα τὴν κινηματογραφικὴν τέχνην εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ὁποιανδήποτε πληροφορίαν σχετικὴ μὲ τὸ σινεμά, ἀκολουθῶντας τοὺς ἑξῆς ὅρους:

α) Αἱ ἐρωτήσεις νὰ εἶνε σαφεῖς καὶ νὰ μὴν εἶνε περισσότεραι ἀπὸ τρεῖς.

β) Νὰ ἀπευθύνετε τὰ γράμματά σας εἰς : Σεναρίστα περιοδικοῦ «Εὐρώπη», Κολωνοῦ 67 Α, γράφοντες μόνον εἰς τὴν μίαν ὄψιν τοῦ χαρτιοῦ.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὰς πρώτας ἀπαντήσεις:

Α. Χατζ. Ἐνταῦθα.

Ἡ Σόνια Χένιε εἶνε πρωταθλήτρια τοῦ πατινάζ. Εὑρίσκεται στὸ Χόλλυγουντ καὶ παίζει σὲ φίλμ τῆς «Τουέντυ Σέντσουρι Πίκσαρ». Γεννήθηκε στὸ Ὄσλο (Νορβηγία) τὴν 8 Ἀπριλίου 1913.

Καίτ. Ρούσ. Ἐνταῦθα.

Ἡ διεύθυνσι τοῦ Ρίτσαρ Κρόμβελ εἶνε:

Richard Cromwell c/o Paramaunt Studios Marathon Stret Hollywood California.

Μαίρ. Σπυρ. Θεσσαλονίκη.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἔπαιξε στὸ φίλμ «Ἡ ἀκρόπολις τῆς σιωπῆς» ποὺ προβάλλεται μ' ἐπιτυχία στὸ Παρίσι.

Πέτ. Σπαν. Ἐνταῦθα.

Τὸ τελευταῖο φίλμ τῆς Γκρέτα Γκάρμπο εἶνε ἡ «Κυρία μὲ τὰς καμελίας», μὲ συμπαίκτη τὸν Ρόμπερτ Τέϋλορ. Τὸ φίλμ αὐτό, ποὺ εἶνε τὸ καλλίτερο τῆς μεγάλης στάρ, θὰ παιχθῇ τὸν χειμῶνα ἐδῶ.

Ἰωάν. Λαμπ. Ἐνταῦθα.

Ἡ Ντανιὲλ Νταριὲ εἶνε παντρεμένη μὲ τὸν γνωστὸ Γάλλο συγγραφέα Ἀνρὺ Ντεκουέν.

Ἀπὸ τὰ Βαλκάνια μόνο ἡ Τουρκία καὶ ἡ Γιουγκοσλαυΐα ἔχουν στούντιο. Αἱ διευθύνσεις των εἶνε:

Kemal Films Sirkeolgi Palace Istambul (Turqnic) Artistic Films Decanska, 23 Belgrand (ougol).

Ο ΣΕΝΑΡΙΣΤΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ὁ πατέρας τῆς Ἄνν Χάρντιγκ ἦταν ἀξιωματικός.

Ἡ Μαντελὲν Ρενὼ δὲν ἀγαπᾶ τὰ κρασιά, οὔτε τὴν σαμπάνια.

Ἡ Μαίρη Ρολὰν ξεύρει νὰ μαγειρεύῃ θαυμάσια.

Ὁ Ἔντουαρντ Ρόμπινσον ἀπεχθάνεται τὴν ἐργασία.

Ὁ Ζοζὲ Νογκέρο πρὶν γίνῃ ἠθοποιὸς ἤθελε νὰ γινόταν χορευτὴς σὲ μπαλλέτο.

Ἡ Ζὰν Μπουατὲλ ἤθελε νὰ γίνῃ χημικός.

Ὁ πατέρας τῆς Ἀνίτα Πέϊτζ ἦταν ἠλεκτρολόγος.

Ἡ Καίϋ Φρανσὶς δὲν ἀγαπᾶ νὰ ντύνεται μὲ μπλὲ χρώματα.

Ὁ Ρενὲ Λεφέβρ ἐπιθυμοῦσε νὰ γινόταν τζόκεϋ.

Ὁ Ζὼρζ Μπρὲντ ἤθελε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα του, δηλαδὴ νὰ γινόταν δημοσιογράφος.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ μακρυνοὺς περιπάτους.

Ὁ Οὐάλτερ Χοῦστον ὅταν δὲν ἔχῃ ἐργασία στὸ στούντιο, τοῦ ἀρέσει νὰ πηγαίνῃ στὸ δάσος κι' ἐκεῖ ...νὰ κόβῃ ξύλα.

ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ» ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ...

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ;

Ἀκολουθήσατε τὶς συμβουλές μας !

— Τί λέγουν οἱ Τζόαν Κράουφορντ καὶ ἡ Μύρνα Λόου.

Ὑπάρχουν ἄπειρες κινηματογραφικὲς σχολὲς καὶ ἔχουν γραφῆ βιβλιοθῆκες ἔργων σχετικῶν μὲ τὴν τέχνην τοῦ κινηματογράφου. Ἐν τούτοις ἡ Ἀμερικανὶς ρεπόρτερ Σύλβια Ρέντερ θέλησε νὰ μάθῃ τί συμβουλὲς δίνουν στοὺς νέους καὶ τὶς νέες, οἱ ὁποῖοι φλέγονται ἀπὸ τὸν πόθο νὰ παίξουν στὸ σινεμά, ὄχι οἱ σοφοὶ συγγραφεῖς τῶν βιβλίων καὶ καθηγηταὶ τῶν διαφόρων Σχολῶν, ἀλλὰ οἱ ἴδιοι οἱ «ἀστέρες», αὐτοὶ ποὺ δὲν διδάσκουν ἀλλὰ ἔζησαν καὶ ζοῦν τὴν τέχνη τῆς ὀθόνης.

«Ἔτσι, γράφει ἡ μὶς Ρέντερ, εἶμαι βέβαιη πὼς προσφέρω πραγματικὴ ὑπηρεσία σὲ ὅσους θέλουν νὰ γίνουν ἀστέρες. Γιατὶ μὲ αὐτὰ ποὺ κατώρθωσα νὰ συλλέξω ἀπὸ τὴν πεῖρα τῶν ἠθοποιῶν θὰ φωτισθοῦν μὲ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ ἢ θὰ τραβήξουν μὲ περισσότερο θάρρος τὸ δρόμο τους πρὸς τὴν κατάκτησι τῆς δόξης ἢ θ' ἀναγνωρίσουν πὼς χάνουν τὸν καιρό τους καὶ θὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ κάθε προσπάθεια. Καὶ στὴ μιὰ περίπτωσι καὶ στὴν ἄλλη θὰ τοὺς κάνω καλό..»

—Ἔχετε πολὺ μεγάλο δίκιο, ἀρχίζει ἡ περίφημη βεντέττα Τζόαν Κράουφορντ, νὰ πιστεύετε ὅτι ἡ τέχνη δὲν διδάσκεται στὶς διάφορες σχολές. Ὑπάρχουν ἄπειροι «φιγκυρὰν» ποὺ δὲ μπόρεσαν νὰ κάνουν οὔτε ἕνα βῆμα παραπάνω στὸν κινηματογράφο καὶ ὅμως οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς ἔχουν διπλώματα καὶ βραβεῖα διαφόρων δραματικῶν σχολῶν...

«Γιὰ μένα τὸ νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ γίνῃ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου μελετῶντας σὲ διάφορα καλλιτεχνικὰ φροντιστήρια, εἶνε τὸ ἴδιο σὰ νὰ θέλῃ νὰ μάθῃ κολύμπι... διαβάζοντας περιγραφὲς κολυμβητικῶν ἀγώνων.

«Ἂς ἔλθωμε στὸ προκείμενο. Ἔχω ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὰ «μυστικὰ» ποὺ μοῦ ζητᾶτε. Καὶ τὸ μεγαλύτερο καὶ σπουδαιότερο μυστικὸ ποὺ πρέπει νὰ σᾶς ἐμπιστεθῶ εἶνε ὅτι... δὲν ὑπάρχουν καθόλου μυστικὰ στὴν τέχνη τῆς ὀθόνης...

«Γιὰ νὰ γίνετε «στὰρ» χρειάζονται μόνο δύο πράγματα: προσωπικότης (περσονάλιτυ) καὶ ταλέντο.

«Τὸ πρῶτο εἶνε τὸ σύνολο τῶν ἐξωτερικῶν σας χαρισμάτων. Τὸ δεύτερο εἶνε τὸ «ἅπαν» τῆς ἐσωτερικῆς σας ὀντότητος. Τὰ ἀναλύω : Ὅταν λέω περσονάλιτυ, δὲν ἐννοῶ ὀμορφιὰ ὀνειρώδη, μόρφωσι, εὐγένεια τρόπων, ντύσιμο ἄψογο καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχῃ κανείς, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχῃ περσονάλιτυ. Μὲ τὸν ὅρον αὐτὸν ἐννοῶ τὸν συγκερασμὸ ὅλων τῶν ἐξωτερικῶν στοιχείων ἐμφανίσεως σ' ἕνα σύνολο, ποὺ νὰ ἐξασκῇ γοητεία. Ἡ «καλλονὴ τοῦ ἀτόμου» δηλαδὴ ἡ προσωπικότης, εἶνε ἐκείνη ποὺ ἐπιβάλλεται καὶ ὄχι ἡ «ἀπόλυτη καλλονή», ποὺ κατὰ κανόνα εἶνε ψυχρή.

«Κάθε ἄνδρας καὶ κάθε γυναῖκα ἀνεξαιρέτως μποροῦν νὰ ἀποκτήσουν προσωπικότητα, μποροῦν δηλαδὴ νὰ γίνουν «γόητες». Ἂν δὲν γίνωνται ὅλοι δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἔχουν τὰ στοιχεῖα, ἀλλ' ὅτι δὲν μποροῦν νὰ τὰ προσαρμόσουν σ' ἕνα ὀργανικὸ σύνολο. Ὡς ἀπόδειξιν σᾶς φέρνω τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ μεγαλείτεροι κατακτηταὶ τῆς Ἱστορίας ἦσαν ἄσχημοι.

»Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὴ γενικὴ γοητεία στὴ ζωή. Στὸν κινηματογράφο ὁ κύκλος στενεύει. Ἡ κανονικότης (ἡ σχετικὴ ἐννοεῖται) χαρακτηριστικῶν προσώπου, ἀναστήματος, ὁ ρυθμὸς στὶς κινήσεις καὶ στὸ βάδισμα, ἡ γοργότης στὴν ἀντίληψι εἶνε στοιχεῖα ἀπαραίτητα.

«Γι' αὐτό, προτοῦ ἀποφασίσετε νὰ ἐπιδοθῆτε στὸν κινηματογράφο, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἐπισκεφθῆτε τοὺς ἑξῆς τρεῖς γιατρούς:

1ο) Ἕναν ἀνθρωπολόγο-παθολόγο. Θὰ σᾶς βεβαιώσῃ γιὰ τὴν κανονικότητα τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου σας καὶ γενικὰ γιὰ τὴν εὐγραμμία τοῦ σώματός σας. (Μὴν ἐμπιστευθῆτε αὐτὴ τὴν ἐξέτασι στὸν μαθρέπτη σας. Λέει ψέμματα γιατί... σᾶς ἀγαπάει πολύ). Θὰ σᾶς πῇ καὶ μὲ τί τρόπο θὰ διορθώσετε μερικὲς μικροανωμαλίες ἂν ἔχετε. Ὕστερα θὰ σᾶς ἐξετάσῃ τοὺς πνεύμονας, τὴν καρδιὰ κλπ. Θὰ σᾶς καθορίσῃ δίαιτα, ἀσκήσεις κλπ. Τέτοιοι ἐπιστήμονες ὑπάρχουν εἰδικοὶ στὸ Χόλλυγουντ.

2ον) Ἕναν σπουδαῖο ὀδοντίατρο. Μὴ ξεχνᾶτε πὼς τὸ χαμόγελο εἶνε τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιτυχίας κάθε ἀστέρος. Χωρὶς ὡραῖα δόντια μὴ ματαιοπονεῖτε νὰ γίνετε ἀστήρ. Κανών : ὡραῖα δόντια, ἔστω καὶ... ψεύτικα!

3ον) Ἕνα λαρυγγολόγο. Ἡ φωνὴ εἶνε κάτι ποὺ πρέπει νὰ προσέξετε πάρα πολύ, γιατὶ μιὰ φωνὴ ἄτονη ἢ «σπασμένη» καταστρέφει τὸ καλύτερο ταλέντο.

»Ὕστερα θὰ ἐμπιστευθῆτε κατὰ σειρὰν τὴν ἐμφάνισί σας: στὸ ράφτη σας, στὸν κομμωτή σας, στὸν τσαγκάρη σας.

»Καὶ ὕστερα μελέτη! Ποῦ; Στὸ πεζοδρόμιο, στὸ σαλόνι, στὴν ταβέρνα, στὸ χαρτοπαίγνιο, παντοῦ ὅπου ὑπάρχει ζωή. Μὴ ξεχνᾶτε πὼς οἱ τύποι ποὺ θὰ ἐνσαρκώσετε ἀργότερα ζοῦν ὄχι στὰ βιβλία, ἀλλὰ στὴ ζωὴ καὶ ἐκεῖ πρέπει νὰ τοὺς μελετήσετε.

»Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὸ ταλέντο. Ἐδῶ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ μιμηθῶ τὸν ἥρωα μιᾶς ἀνατολίτικης ἱστορίας καὶ νὰ πῶ: «Ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἔχετε ταλέντο τὸ νιώθετε τί εἶνε, γιατὶ ταλέντο δὲν θὰ πῇ γνῶσι, θὰ πῇ ἀποκάλυψις. Ἔτσι εἶνε περιττὸ νὰ τὸ περιγράψω. Ὅσοι πάλι δὲν ἔχετε, καὶ μὲ χίλιες περιγραφὲς δὲν πρόκειται νὰ ὠφεληθῆτε, γιατὶ τὸ ταλέντο δὲν μεταδίδεται. Δὲν ξέρω, οὔτε μπορῶ νὰ πῶ τί εἶνε ταλέντο. Αἰσθάνομαι μόνο τὴ φλόγα του, στὴν ὁποία καὶ χρωστῶ κάθε μου δημιουργία. Αἰσθάνομαι ἀκόμα πὼς ἂν εἶμαι «γόησσα», τὸ ὀφείλω στὸ ταλέντο μου, ποὺ δίνει τὴν ἱκανότητα «συντονισμοῦ» καὶ «προσαρμογῆς» τῶν ἐξωτερικῶν μου χαρισμάτων στὴν δημιουργία μιᾶς ξεχωριστῆς προσωπικότητος, γιὰ τὴν ὁποία μίλησα παραπάνω...

»Ὥστε τὸ ταλέντο εἶνε ἡ θεία φλόγα τῆς Τέχνης. Χωρὶς αὐτὸ καὶ ἡ ἰσχυροτέρα προσωπικότης μπορεῖ ἴσως νὰ κυβερνήσῃ λαούς, ἀλλ' ὄχι νὰ διαπρέψῃ στὸν κινηματογράφο...

Ἡ «Εὐρώπη», ἡ ὁποία μεταξὺ τῶν χιλιάδων ἀναγνωστῶν της περιλαμβάνει ἕνα μεγάλον ἀριθμὸν φίλων τοῦ κινηματογράφου, ἀπεφάσισε, ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο, νὰ διαθέτῃ περισσότερον χῶρον γιὰ τὸν κινηματογράφο. Βιογραφίες ἀστέρων, κριτικὴ παιζομένων ἔργων, νέα ἀπὸ τὰ στούντιο, κουτσομπολιὸ τοῦ Χόλλυγουντ καὶ γενικὰ ὅ,τι μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ ἕνα κινηματογραφόφιλον, θὰ δημοσιεύονται τακτικὰ κάθε ἑβδομάδα. Ἔτσι ἡ «Εὐρώπη», μαζὶ μὲ τὴν συνήθη φιλολογικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην της θὰ ἔχῃ καὶ τὸ κινηματογραφικὸ παράρτημα καὶ θὰ γίνῃ ἐντὸς ὀλίγου, ὁ καλλίτερος σύντροφος τῶν νέων ποὺ ἀγαποῦν τὸ σινεμά.

ΑΝ ΕΧΗΣ ΤΥΧΗ ΔΙΑΒΑΙΝΕ.... ΤΙ ΛΕΕΙ Η ΓΟΗΣΣΑ ΜΥΡΝΑ ΛΟΟΥ

Ἡ Μύρνα Λόου ὑπῆρξε πιὸ σύντομη στὴν ἀποκάλυψι τῶν μυστικῶν της. Καὶ ἴσως ὑπῆρξε ἀκόμη πιὸ θετικὴ ἀπὸ τὴν ὡραία Τζόαν.

—Ἡ γνώμη μου εἶνε, εἶπε, ὅτι γιὰ νὰ γίνῃ ἕνα κορίτσι ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου, πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ ἑξῆς κύρια καὶ πρὸ παντὸς «σύνθετα» προσόντα:

1ον) Ἐξυπνάδα καὶ Τύχη.
2ον) Ὀμορφιὰ καὶ Τύχη.
3ον) Ταλέντο καὶ Τύχη.

»Τὸ κάθε προσὸν, ὅπως βλέπετε, εἶνε σύνθετο ἀπὸ τὸ καθεαυτὸ προσὸν καὶ τὸ στοιχεῖον «Τύχη», ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ πραγματοποιήσῃ τίποτε καλὸ στὴ ζωή...

»Ὕστερα κατὰ σειρὰν σπουδαιότητος ἔρχονται ἡ ἐξυπνάδα, δηλαδὴ ἡ «καταφερτζοσύνη», ἡ ὀμορφιὰ καὶ τελευταῖο τὸ ταλέντο. Καὶ τὸ λέω αὐτὸ γιατὶ ἔχω δεῖ ἀστέρας μὲ ἐξυπνάδα καὶ ὀμορφιά...χωρὶς ταλέντο. Ἀλλὰ ἀστέρας μὲ μόνο τὸ ταλέντο καὶ χωρὶς ἐξυπνάδα καὶ ὀμορφιὰ δὲν ἔχω δεῖ...

Ἡ διαβάθμισί μου γίνεται πιὸ κατανοητὴ στὸν παρακάτω πίνακα:

Ὀμορφιὰ ἀστὴρ 4ου μεγέθους.
Ἐξυπνάδα ἀστὴρ 3ου μεγέθους.
Ὀμορφιὰ καὶ ἐξυπνάδα ἀστὴρ 2ου μεγέθους.
Ὀμορφιὰ καὶ ἐξυπνάδα καὶ ταλέντο ἀστὴρ 1ου μεγέθους.

»Σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω, γιὰ μένα τοὐλάχιστον, τὸ νὰ πετύχῃ κανεὶς στὸν κινηματογράφο εἶνε κυρίως ζήτημα τύχης καὶ χαρακτῆρος. Ἕνα νέο κορίτσι, ὡραῖο, ἔξυπνο, μὲ ταλέντο, ποὺ δὲ βρίσκει μιὰ εὐκαιρία νὰ δείξῃ τὰ προσόντα του, ποὺ ἔχει ὅμως τὴν τύχη νὰ γνωρίσῃ ἕναν καλὸ σκηνοθέτη καὶ τὴν ἐξυπνάδα νὰ τοῦ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον, γίνεται στάρ.

»Γι' αὐτὸ συμβουλεύω ὅσους καὶ ὅσες θέλουν νὰ ἀφιερωθοῦν στὸν κινηματογράφο νὰ ἐξετάσουν πρῶτα καλὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ νὰ τὸν βαθμολογήσουν εἰλικρινῶς ἀπὸ ἀπόψεως «ἐπιτηδειότητος» στὴ ζωή. Εἶνε «καταφερτζῆδες»: Ἂς τραβήξουν ἐμπρὸς καὶ ἂς εἶνε μέτριο τὸ ταλέντο τους. Τὰ κενὰ τὰ συμπληρώνει ἡ σκηνοθεσία καὶ ὁ μακιγιάζ. Δὲν εἶνε «καταφερτζῆδες;» Εἶναι δειλοί, ἄτολμοι, μετριόφρονες, ἔχουν αὐτὸ ποὺ ὀνομάζομε «σεμνότητα» σ' ἕνα καλλιτέχνη, ἂς καθήσουν στὴν ἡσυχία τους καὶ ἂς ζητήσουν τὴ συντροφιὰ ἀνθρώπων ποὺ τόσο ἀρέσει ἡ προστατευτικὴ σκιὰ τοῦ περιθωρίου τῆς

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 20ὴν ΣΕΛΙΔΑ]

ΕΘΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

ΚΕΡΔΗ 31.260.000
ΕΙΣ 5 ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ

1η ΚΛΗΡΩΣΙΣ
19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1937
2α ΚΛΗΡΩΣΙΣ
17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1937
3η ΚΛΗΡΩΣΙΣ
17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1938
4η ΚΛΗΡΩΣΙΣ
14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1938
5η ΚΛΗΡΩΣΙΣ
14 — 30 ΜΑΡΤΙΟΥ 1938

ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΔΥΝΑΤΟΝ ΚΕΡΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

3.000.000

Οἱ ἐξαγόμενοι εἰς ἑκάστην κλήρωσιν ἀριθμοὶ δὲν μετέχουσι τῶν ἑπομένων κληρώσεων.

Ἐπὶ 50.000 ἀριθμῶν οἱ 22.500 κερδίζουν

ΚΡΑΤΗΣΑΤΕ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟΝ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΣΥΝΕΧΩΣ ΔΙΑ ΝΑ ΤΥΧΕΤΕ ΤΩΝ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ.

Ἀγοράζετε ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ τὸ Λαχεῖον σας ἀπὸ τοὺς Πράκτορας τοῦ Ἐθν. Λαχείου καὶ τοὺς ἐγκεκριμένους παρὰ τῆς Διευθύνσεως ἀντιπροσώπων αὐτῶν, διὰ τοὺς ὁποίους καὶ μόνον ἐγγυᾶται ἡ Δ)σις Κρατικῶν Λαχείων.

ΤΙΜΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

Ἀκέραιον δρχ. 200 ἥμισυ δρχ. 100 τέταρτον δραχ. 50

ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ 45 ο)ο
ΑΠΟΔΙΔΟΝΤΑΙ ΩΣ ΚΕΡΔΗ ΤΑ 65 ο)ο

ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

Ἡ ἄμοιρη Ἀγγέλω

Ἡ ὠμορφότερη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ μου, ἦταν ὁ Βενιαμὶν τῆς φαμίλιας τοῦ μπάρμπα-Θωμᾶ τοῦ περιβολάρη μας. Ἀγγέλω τὴν κράζανε καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, παιδιά, ἦταν ὄνομα καὶ πρᾶμα ἄγγελος, ἀγγελοῦδι στὴν ὠμορφιὰ καὶ στὴν καρδιά.

Τὰ μακρυὰ ἐβένινα μαλλιά της, ὡρμοῦσαν πρὸς τὰ κάτω, κύματα μανιχσμένα, ὕστερα ξαπλώνονταν ράθυμα στοὺς καλίγραμμους ὤμους της καὶ σπάζανε πρὸς τὰ κάτω, χαϊδεύοντας ἄπλερα τοὺς μοσκοβολημένους παρθενικοὺς κόρφους της.

Ἀγκαλά, στὸ πρόσωπό της, ἡ σφραγίδα τῆς ὠμορφιᾶς ἔλαμπε πλέρια, ἁγνή, δίχως φτιασίδι, ποὺ θὰ τὴν ἐδυνάμωνε. Τὰ κερασένια χείλη της σκορποῦσαν ἕνα ἀπροσποίητο ἄσβυστο χαμόγελο κι' ἄφιναν νὰ βλέπῃς δυὸ σειρὲς ὁλόλευκων μαργαριταριῶν.

Ἀκόμα ἡ Ἀγγέλω τραγουδοῦσε ὑπέροχα, ξεπερνοῦσε ὅλες τὶς χωριανές της στὸ τραγοῦδι, καὶ βέβαια μόνη της ἔμαθε νὰ τραγουδᾶ τόσο καλά.

Τὶς γλυκὲς ἡμέρες, ὅταν ὁ βορριᾶς εἶχε διώξει τὰ σύννεφα καὶ θρονιαζότανε στὸν οὐρανὸ ὁ ἥλιος, λύνοντας ἕνα ζευγάρι κατσίκες, τραβοῦσε ἴσια γιὰ μιὰ γειτονικιὰ κοντοραχούλα. Ἐκεῖ ξαπλωμένη, οὔτε ἐργόχειρο βαστοῦσε, οὔτε βιβλίο ἐδιάβαζε, μόνο τραγουδοῦσε, τραγουδοῦσε τόσο καλά, μὲ τόση τέχνη, ποὺ κι' ἡ φύσις σύχαζε, γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ καλύτερα.

Κι' ἦταν ἁγία στὴν ἁγνότητα. Ποτὲ κανένα βρωμοκαμπίτη ἢ πιστικὸ δὲν ἄφησε νὰ γύρῃ σὰν ἐραστὴς κοντά της γιὰ νὰ ξεκουραστῇ καὶ νὰ γευτῇ τὴ γλυκειὰ δροσιὰ ποὺ κλείνανε τὰ χείλη της.

Δὲ βαραίνανε πολλοὶ χρόνοι τὴν πλάτη της, ὅμως τὸ πρόωρα ἀνεπτυγμένο κορμάκι της καὶ τὸ σχεδὸν γυναίκειο γραμμένο προσωπάκι της, τῆς δίνανε λίγους χρόνους ἀκόμα. Πὲς καὶ βιάστηκε νὰ ξεπετάξῃ παράωρα τὶς ὠμορφιές της ἡ ἄμοιρη, δίχως νὰ φοβηθῇ τὴν ζήλεια τοῦ Χάρου, σὰν τὴν ἄμυαλη μυγδαλιὰ τοῦ παραμυθιοῦ, ποὺ ἄγριος χιονιᾶς πετυχαίνοντάς την τὸ μεσοχείμωνο, ἀνθισμένη, τῆς ἐτίναξε τὰ ἄνθια της.

Καὶ κάποια μέρα, ἡ Ἀγγέλω ἀρρώστησε βαρειά. Καὶ σὲ λίγες, πολὺ λίγες ὧρες, ξεψυχοῦσε μπροστὰ στοὺς δύστυχους γονιούς της, μπροστὰ στὰ μάτια τῶν χωριανῶν της, ποὺ ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, τρέξανε στὸ σπίτι της, μαθαίνοντας τὴν ξαφνικὴ ἀρρώστεια της.

Καὶ τώρα οἱ ραχοῦλες δὲν ἀκοῦν πιὰ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι της, κι' ὁ κόσμος δὲν λάμπει ἀπὸ τὴν περίσσια ὠμορφιά της. Καὶ κάποια μάτια κλαῖν καὶ θὰ κλαῖνε τὸ γρήγορο χαμό της, τὸν ἄδικο θάνατό της.

Λιδωρίκι — ΑΛΕΚΟΣ ΓΚΟΜΟΖΙΑΣ

Τὸ παράπονο

Ὥστε ἕνα γλωσσίδι ἀργυροκούδουνου ταράζει μὲ τὸν ἀντίλαλό του τὸν γλυκόηχο, τὸ μακρυνὸ λειβάδι. Τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, ἁπλώνουν γύρω τὴν κρυφὴ ὠμορφιά τους, κι' ἐγὼ τὰ βλέπω, τὰ θωρῶ μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια, ζωντανεμένα...

Οἱ ἀγρότισσες ροδαλὲς ἀπ' τοῦ βουνοῦ τὰ πλάγια, ἄλλες μὲ ξύλα βιαστικές, ἄλλες μὲ τὸ κοπάδι... Τὸ πανώριο μου χωριό, σὰν ἕνας κρῖνος μέσ' στὸ νερὸ προβάλει... Τὸ φιλεῖ τ' ἀγέρι τοῦ βουνοῦ κι' ὁ Μπάτης μὲ καμώματα τὸ τριγυρνᾶ κι' ἐκεῖνος, κι' ἁπλώνει καὶ ξεχύνεται στὸ ἀκρογιάλι... Ἀντίπερα, λογιῶν λογιῶν δέντρα δὲν παύουν νὰ στέλνουν μύρα σὰν φιλιὰ μὲ τ' ἀγέρι τ' ἁπαλὸ καὶ πιὸ παρέκει, ἀγρότες καὶ ἀγρότισσες σμιχτὰ γελῶντας, ἀργοσκάβουν καὶ λόγια ἐρωτικὰ λένε γιὰ τὸ γλυκό τους ταῖρι...

...Κι' ἐγὼ μὲ τοῦ ἀνώφελου παράπονου τὴ πλῆξι ζῶ... Κι' ἕνας καημὸς κρυφὸς μὲ πνίγει... Μπρὸς στὴν ὠμορφιὰ καὶ σὲ τούτη τὴ καλωσύνη τῆς φύσης, ἡ δικιά μου ψυχὴ ἀνήμπορη στὸ γέλασμα στέκει καιρὸ τώρα...

Στέκει μακρυὰ ἀπ' τὴ χαρὰ καὶ μονάχη στὴν ἐρμιά της... Τὰ δάκρυά μου ἀπ' τὰ μάτια θολὰ στάζουν καὶ μεριάζουν στοῦ πόνου τὸ διάβα τ' ἀλγεινό... Στὴ μοναξιά μου τούτη πόσες λαχτάρες μὲ τὸν πόνο μου μυστικὰ μιλοῦν!

Μέσα μου ἀνέσπερη μιὰ ἀγάπη ἀνθίζει πάντα κι' ἂν ἡ καρδιά μου τοῦ Ἔρωτα πιὰ τὸν παλμὸ δὲν νοιώθει, χλωμοὶ κάποτε ἀναδεύονται οἱ ἀκοίμητοί μου πόθοι.

Σὲ παραλήρημα ἡ ψυχή μου ψάλλει τώρα, κάποιες ἀγάπες ἄχραντες, κάποια ἄνθη μαραμένα...

Μάκρη Ἀλεξανδρουπόλεως — ΝΙΚ. ΔΗΜ.

Τὰ Μάτια σου

Μοιάζουν τὰ μάτια σου θολὸ σκοτεινιασμένο βράδυ
σὰν δακρυσμένα μὲ θωροῦν μὲ μιὰν ἀγάπη αἰθέρια
κι' ὅταν μὲ βλέπουν καὶ γελοῦν — μὲς τὸ βαθὺ σκοτάδι —
λαμποκοποῦν ἀπὸ χαρὰ σὰν τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια.

Κι' ὅταν τὰ χέρια μου ἁπαλὰ σὰν βελουδένιο χάδι
σὰν σ' ἱκεσία ἁπλώνονται πρὸς τὰ δικά σου χέρια,
μὲ μιὰ ματιά σου φλογερὴ μὲ βγάζεις ἀπ' τὸν Ἅδη
καὶ νοιώθω νὰ μὲ κυβερνᾶ μιὰ εὐτυχία πλέρια.

Βαρκοῦλες οἱ ἐλπίδες μου στὰ δυό σου μάτια πλένε,
σὰν σὲ γαλήνια θάλασσα ἀπέραντη, ἀρμενίζουν
τὰ χείλη σου στὰ χείλη μου ἀγάπης λόγια λένε.

Τότες στὴ λάγνα ἡδονὴ τοῦ πόθου σου γυαλίζουν
— τὰ μάτια σου, λατρεία μου — μὰ σὰν τὰ δῶ νὰ κλαῖνε
τὰ χείλη μου στὰ μάτια σου ἀγάπης λόγια λένε.

Κέρκυρα — ΤΑΣΟΥΛΗΣ ΠΑΝΟΥΣΑΚΗΣ

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

Ἡ ἐπιστολὴ ποὺ ἀπηύθυνα μόλις στὸ προηγούμενο φύλλο στὶς ἀναγνώστριες τῆς «Εὐρώπης» καὶ τοὺς ἔδιδα τὴν ἄδεια νὰ μὲ συμβουλεύωνται ἐλεύθερα γιὰ κάθε τί ποὺ τοὺς συμβαίνει, μὲ τὴν βεβαιότητα πὼς θἄχουν μιὰ ἀπάντησι ποὺ θὰ τὶς ὁδηγήσῃ σταθερῶς καὶ ἐπιτυχῶς στὶς δύσκολες στιγμές των, βρῆκε ἀπήχησι σὲ μεγάλο κύκλο κοριτσιῶν. Σήμερα ἀπαντῶ στὰ πρῶτα γράμματα ποὺ ἔλαβα, ἐπιφυλασσομένη γιὰ τὸ ἄλλο φύλλο, ὁπότε θὰ ἔχω δυὸ στῆλες στὴν διάθεσί μου, νὰ ἀπαντήσω καὶ εἰς ὅσα γράμματα λάβω ἐν τῷ μεταξύ, ποὺ πρέπει ν' ἀπευθύνωνται εἰς τό: Περιοδικὸ «Εὐρώπη», Κολωνοῦ 67 α, Ἀθήνας, καὶ πρέπει νὰ σημειώνεται στὴ γωνιὰ τοῦ φακέλλου: «Διὰ τὴν Φίλην μας».

Μικρὴν ἐρωτευμένην, Ἀθήνας.— Τὸ γράμμα σας δὲν δείχνει κορίτσι δέκα πέντε χρόνων, μὰ οἱ πράξεις σας τὸ βεβαιώνουν. Γιατὶ ἀλλοιῶς, θὰ καταλαβαίνατε πὼς δὲν εἶνε δυνατό, ἕνας νέος νὰ σᾶς συστηθῇ, ὅπως ὁ νέος ποὺ γράφετε καὶ σεῖς δὲν θὰ τὸν ἀκολουθούσατε ἀνεξέλεγκτα. Σᾶς συμβουλεύω, μικρή μου φίλη, νὰ σταματήσετε ἕως ἐκεῖ ποὺ προχωρήσετε, γιατὶ δὲν κάνει ἕνα κορίτσι σὰν κι' ἐσᾶς, νὰ μετανοήσῃ ἀργότερα πικρά. Δὲν σᾶς πῆραν τὰ χρόνια, μήτε στὴν ἡλικία σας ἀγαπᾶ κανεὶς τρελλά. Μπορεῖ μόνο νὰ κάμῃ τρέλλες, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ μετανοήσῃ πολὺ ἀργότερα. Τί τὸν θέλετε, ἄλλωστε, τὸ γάμο σὲ τέτοια ἡλικία; Κοῦκλες θὰ παίξετε; Μὰ ὄχι! Δὲν θὰ νοιώσετε καθόλου τὴ ξέγνοιαστη χαρὰ τῆς ζωῆς, ἀλλὰ θὰ μπλεχθῆτε στὰ βάσανά της. Θὰ ξοφλήσετε μαζί της πρόωρα. Ἴσως αὐτὰ τὰ λόγια νὰ σᾶς πικράνουν. Μὰ εἶμαι μητέρα καὶ νοιώθω καὶ ξέρω περισσότερα ἀπὸ σᾶς. Καὶ περιμένω πὼς θὰ μοῦ ἔχετε πάντα ἐμπιστοσύνη.

Κάκιαν Κ.— Σᾶς ἀρέσει ἡ ζωή, χωρὶς δεσμούς, μοῦ γράφετε. Κι' ὅμως κι' αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ τέλειο. Ἴσως νὰ εἶνε τοῦ χαρακτῆρος σας, μὰ κάποτε θὰ ζητήσετε αὐτὸ ποὺ ἐκόψετε καὶ θὰ μετανοήσετε.

Ἀμάραντο Ρόδο.— Σᾶς λυποῦμαι πολύ, γιατὶ πιστέψατε εὔκολα. Οἱ Δὸν Ζουὰν — γιατὶ τέτοιος εἶνε ὁ νέος σας — θηρεύουν εὔκολες ἐπιτυχίες. Μὴ σᾶς φανῇ παράξενο, ἂν αὔριο τὸν ἰδῆτε καὶ μὲ ἄλλη. Καὶ τὸ κακὸ εἶνε πὼς τέτοιοι χαρακτῆρες δὲν ἀλλάζουν.

Γιῶργον Π.— Τὴν ἀγαπᾶτε καὶ δὲν σᾶς θέλει; Τί νὰ γίνῃ λοιπόν; Ἕνας δρόμος ὑπάρχει: Νὰ φροντίσετε νὰ μὴ τὴν θέλετε καὶ σεῖς. Ἂν τὸ κατορθώσετε, θὰ ἠρεμήσετε κι' ὁ κόσμος εἶνε μεγάλος. Κάποια μάτια θὰ σᾶς χαμογελάσουν καὶ σᾶς καὶ κάποια ἀγκαλιὰ θὰ βρεθῇ νὰ σᾶς σφίξῃ.

Ρόζαν Ροζίταν.— Ἡ περίπτωσίς σας εἶνε δύσκολη: Θέλετε κι' οἱ δυὸ καὶ δὲν θέλουν οἱ γονεῖς καὶ τῶν δυό. Παράξενοι αὐτοὶ οἱ γέροι πάντα, ἀλλὰ κάτι ξέρουν περισσότερο ἀπὸ τοὺς νέους. Φροντίσετε νὰ τὸ μάθετε καὶ μελετῆστε το. Ἂν ἔχουν δίκηο, τότε καὶ σεῖς σκύψτε τὸ κεφάλι, σφίχτε τὴν καρδιὰ καὶ ἀκολουθῆστε τὸ μοιραῖο δρόμο. Ἂν δὲν ἔχουν δίκηο, τότε ξαναγράφτε μου. Γιατὶ σήμερα δὲν τολμῶ νὰ σᾶς δώσω μιὰ ἡρωϊκὴ συμβουλή.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΔΕΝ ΕΧΩ ΑΓΑΠΕΣ

Δὲν ἔχω γώ, ἀγάπες νὰ σᾶς πῶ
κ' οὔτε τοῦ ἔρωτα τραγοῦδι.
Εἶναι ἡ ζωή μου ἄδεια ἀπὸ σκοπὸ
καὶ μοιάζω μὲ ἀνθὸ χωρὶς λουλοῦδι.
Δὲν ἔχω ἔρωτα, μὰ οὔτε κι' ὄνειρα,
στιγμὲς ἀξέχαστες δὲν ἔχω ζήσει.
Καὶ τὴν καρδιά μου δὲν τὴν ἔνοιωσα
γι' ἀγάπη ἢ γιὰ μῖσος νὰ χτυπήσῃ.
Κι' ἔτσι ἡ ζωή μου εἶν' ἄδεια ὁλότελα
καὶ μοιάζω σὰν σπαρτὸ μὲ δίχως σπόρο.
Δίχως χαρὰ περνοῦν τὰ χρόνια μου.
Ὤ! τί βαρὺ στὴ ζήση δίνω φόρο.
Καὶ μοιάζω μὲ λουλοῦδι ποὺ δὲν ἄνθισε
μὲ φλόγα ποὺ καμμιὰ δὲν ἔχει λάμψι.
Χωρὶς πνοὴ σέρνω τὸ βῆμα μου
κι' εἶμαι Ζωή, ποὺ ὁ σκοπός της ἔχει
[πάψει.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΑΜΠΑΚΕΑΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Τὸ σιωπηλὸ παράπονο τῆς γέρικης μου-
[ριᾶς,
— μέσ' στὴ βροχὴ τοῦ δειλινοῦ θλιμ-
[μένο ἀπομεινάρι —
τ' ἀκούω κρυφὰ ποὺ τὸ σκορπάει στὸ
[διάβα του ὁ βορηᾶς,
κι' ἀφίνει δάκρυ διάφανο τὸ κάθε της
[κλωνάρι.

Ἔχεις καὶ σὺ παράπονα, ψυχή μου,
[τὰ γροικῶ
κι' ἀποζητᾶς γιὰ νὰ τὰ εἰπῇς — σὲ
[ποιὸν δὲν ξέρω μόνο.
Μὰ ἰδὲς τριγύρω! Ἡ παγωνιά, τὸ
[βράδυ βιαστικό,
καὶ κάθε τί διπλώνεται μὲ τὸ δικό του
[πόνο...

ΣΕΡΓΙΟΣ ΣΚΟΥΛΑΣ

ΓΛΕΝΤΙ..

Στὸ σπίτι τους τ' ἀραχνιασμένο
δίνουν γιορτὴ τὰ περασμένα
κι' ἔχουν κι' ἐμένα καλεσμένο.
Θὰ πάω ἀπόψε νὰ γλεντήσω,
μαύρη φορῶντας προσωπίδα,
νὰ μὴ μὲ ἰδοῦν σὰν τὶς γνωρίσω,
χλωμὲς ἀγάπες μακρυσμένες
ποὺ ἀργὰ θὰ τὶς χορεύουν γέροι,
— κίτρινοι Πόθοι — καβαλλιέροι.
Μὰ ἐκεῖ ποὺ αὐτὲς ἀποσταμένες
στὴ σάλα θὰ στριφογυρίζουν
κάτω ἀπ' τ' ἀχνόφωτα καντήλια,
ἐγὼ κρυφὰ στ' ἄσπρα μαλλιά τους
θὰ ξεφυλλίζω τ' ἀσφοδείλια.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Οἱ ὁλόχρυσες ἀχτίδες τοῦ ἥλιου σβύνουν στὰ διάφανα τῆς γαλάζιας θάλασσας νερά. Ἡ νύχτα σκεπάζει μὲ τὰ μαγευτικὰ πέπλα της τοὺς κάμπους. Τὸ φεγγάρι προβάλλει χαρωπὸ καὶ σκορπίζει παντοῦ τὴν παρήγορη λάμψη του. Τ' ἀηδόνια τὸ χαιρετίζουν μὲ τὶς γοητευτικὲς τρίλλιες τους, καὶ τὸ νυχτερινὸ ἀεράκι σὰν μυρωμένη πνοὴ κόρης χαϊδεύει ἁπαλὰ τὰ φύλλα.

Ὁ λουλουδοσκεπασμένος δρόμος τῶν ἀγαπημένων ποὺ φέρνει σὲ κάποιο παραμυθένιο μονοπάτι τὶς ψυχὲς ποὺ πλέκουν τὰ τρυφερὰ καὶ ἁγνὰ ὄνειρα τῆς ζωῆς, δέχεται ἀπόψε τὸ ζευγάρι τῶν ἐρωτευμένων ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν περνοῦν. Περπατοῦν σὰν μέσα σ' ὄνειρο κι' ἀναζητοῦν μὲ ἀνήσυχο βλέμμα τὸ μονοπάτι τῆς εὐτυχίας. Τρέχουν πρὸς τὸ ἀπέραντο ταξεῖδι τῆς ζωῆς, στὴν ἀναζήτησι μιᾶς μυστικῆς φωλιᾶς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Τὸ φεγγάρι ἐξακολουθεῖ νὰ τραβᾶ ἀμέριμνο τὸν δρόμο του σκορπίζοντας παντοῦ τὴν λάμψι ποὺ γεμίζει μυστήριο τὶς ψυχές, ἐνῷ τ' ἀστέρια τρεμοσβύνουν στὸ γαλάζιο τοῦ ἀπείρου.

....

....κι' ἐκεῖ μακρυά, στὸ ἄγνωστο μονοπάτι, ποὺ βασιλεύει μιὰ ἀπόκοσμη γαλήνη, ἐκεῖ ποὺ κυριαρχεῖ μιὰ θεία πνοὴ ἀγάπης, οἱ ἄγνωστοι ἐρωτευμένοι ὡρκίστηκαν νὰ ξαναζήσῃ ἡ παληὰ ἀγάπη τους, καὶ νὰ μὴ ξαναχωρίσουν πειά.

ΒΑΣΟΣ ΓΟΓΟΛΗΣ

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 17 ΣΕΛΙΔΟΣ]

βροχηδὸν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς αἰθούσης.

Οἱ σαντέζες ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπαν εἴχανε ξελιγωθῆ στὰ γέλια, πολλὲς δὲ ἐσχημάτισαν κλοιὸ γύρω ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸν συνώδευαν στὰ ἔξαλλα πηδήματά του. Ὁ καϋμένος ὁ Ὄπηδον ἔφθασε μέχρι ξεθεώματος. Ἐκεῖ κατὰ τὰ μεσάνυκτα ὁ Ὄπηδον ἀφοῦ ἐγέμισε τὶς τσέπες του μὲ δεκάρες, ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὸ καμπαρέ. Τὴν ἑπομένην ἐδικαιολόγησε τὴν φυγήν του, τονίσας ὅτι:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ μείνω περισσότερο γιατὶ κρατοῦσα πολλὰ λεπτὰ στὴν τσέπη μου. Θὰ μὲ αἰχμαλώτιζαν.

Καὶ ὅταν ἀκόμη πέθανεν ὁ Ἀνδρέας, εὑρέθη μὲ ζωγραφισμένο στὰ χείλη του τὸ χαμόγελο καὶ μὲ ἔκτυπην ἔκφρασιν, στὸ πρόσωπο, τῆς ἱκανοποιήσεως ἀπὸ τὴν ζωήν. Διότι εἶναι ἡ μαύρη ἀλήθεια πὼς ποτὲ ὁ Ὄπηδον δὲν προεπηλακίσθη. Μόνον... ἐπενταροβολεῖτο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλοι τύποι.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΑΣΤΗΡ;

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 19 ΣΕΛΙΔΟΣ]

δόξης. Ὁ ἴλιγγος τῆς ζωῆς τοῦ στούντιο, τὰ φῶτα, ὁ θόρυβος, ἡ ρεκλάμα, ἡ ὑπερκοσμικὴ ζωὴ θέλουν γερὰ νεῦρα, γερὰ μάτια καὶ γερὴ θέλησι.

»Ὅσον ἀφορᾶ τὰ ἄλλα προσόντα, τὰ κύρια καὶ τὰ συμπληρωματικά, μοῦ φαίνεται πὼς δὲ σπανίζουν. Ἡ φύσις τὰ σκορπάει σπάταλα γύρω. Τὰ ὡραῖα, δροσερά, ἀφρᾶτα κορίτσια μὲ τὴν ἀκατανίκητη γοητεία καὶ οἱ νέοι μὲ τὶς ἀπολλώνιες μορφὲς δὲν λείπουν. Ἂν καὶ ἡ ὀμορφιὰ εἶνε κάτι δυσκαθόριστο. Οἱ καλύτεροι αἰσθητικοὶ καὶ ἀνθρωπολόγοι ἐπιμένουν ὅτι ὁ Βαλεντῖνο δὲν ἦταν ὡραῖος. Καὶ ὅμως. Καὶ ὁ τάφος του ἀκόμη ἔχει γίνει προσκύνημα γιὰ τὶς θαυμάστριές του.

Ἔγινε τεράστιος λόγος γιὰ τὸ σὲξ-ἀππήλ. Αὐτό, ὅπως τὸ ἐννοοῦμε, δὲν χρειάζεται παρὰ μόνο στοὺς ἄνδρες καὶ στὶς γυναῖκες ποὺ παριστάνουν τὶς «μοιραῖες». Κατὰ τὰ ἄλλα, ὅσο πιὸ ἁγνὴ καὶ ἐξιδανικευμένη εἶνε ἡ μορφὴ μιᾶς νέας ἠθοποιοῦ, τόσο πιὸ πολὺ τῆς ἐγγυᾶται ἐπιτυχία στὴν ἐποχή μας, τὴν πεζὴ μόνο στὴν ἐπιφάνεια καὶ ὑπερρωμαντικὴ στὸ βάθος...

»Γενικὰ ἕνας ἠθοποιὸς μπορεῖ νὰ γίνῃ στὰρ ὅταν «πιάσῃ στὸ Κοινόν», ὅπως λέμε, καὶ πολλὲς φορὲς τὸ γιατὶ «ἔπιασε» δὲν τὸ ξέρει κανείς.

»Νὰ ἕνα μυστήριο σκοτεινότερο καὶ ἀπὸ τὸ μυστήριο τοῦ ταλέντου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ: Οἱ γνῶμες τοῦ Κλὰρκ Γκέϊμπλ καὶ τῆς Ζανὲτ Μὰκ-Δόναλτ.

Τὸ νὰ ἕλκῃ καὶ νὰ συγκρατῇ τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν ἕνα γυναικεῖο πρόσωπο, εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς θελκτικῆς ἐπιδερμίδος Νεανικὸ δέρμα ζωντανό, χωρὶς ρυτίδες, χωρὶς λεκέδες, βελούδινο, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χρήσεως τῆς κρέμας : ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

Αἱ ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συγχαρητηρίων ποὺ ἔχει στὸ ἐνεργητικόν της καθὼς καὶ ἡ πολυετὴς πεῖρα τῶν κατασκευαστῶν της, πείθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ ἰδιότητος τῆς κρέμας

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ CANA

FORMA

ΚΥΡΙΕΣ διαβάστε με

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Ντολμάδες μὲ λάχανο

Παίρνετε ἕνα λάχανο καλὸ καὶ σφικτό, τὸ καθαρίζετε, τὸ πλένετε καλὰ καὶ τὸ ρίχνετε μέσα σὲ βραστὸ νερὸ μὲ ἀλάτι νὰ ζεματισθῇ. Ἔχετε ἕτοιμο 300 δράμια κιμᾶ, στὸν ὁποῖο ρίχνετε 50 δράμια ρύζι. Καθαρίζετε τρία κρεμμύδια, τὰ περνᾶτε ἀπὸ τὴ μηχανὴ τοῦ κρέατος καὶ τὰ ἀναμιγνύετε καλὰ μὲ τὸ μῖγμα. Ρίχνετε τὸ ἀνάλογο πιπέρι, ἀλάτι, λίγο ἄνιθο, καὶ τὰ ζυμώνετε. Παίρνετε ἕνα κουτάλι τῆς σούπας ἀπὸ τὸ μῖγμα καὶ τὸ διπλώνετε προσεκτικὰ μὲ τὸ λάχανο, τὸ τοποθετεῖτε σὲ ἀνοικτὸ τέντζερη, βάζετε τὸ ἀνάλογο νερὸ καὶ ἀφοῦ τὰ σκεπάσετε μὲ ἕνα πιάτο τὰ βάζετε στὴ φωτιά. Ὅταν εἶνε ἕτοιμα τὰ κατεβάζετε, τὰ περιχύνετε μὲ αὐγολέμονο δεμένο κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Βάζετε στὴ φωτιὰ τὸ ζουμὶ ὅλο ἀπὸ τοὺς ντολμάδες, ρίχνετε μέσα καὶ μιὰ κουταλιὰ τῆς κομπόστας κομφλάου ἢ καλὸ ἀλεῦρι, σπάζετε 3 αὐγά, τὰ κτυπᾶτε καλὰ καὶ τὰ ρίχνετε μέσα. Ἐπίσης ρίχνετε μέσα καὶ τὸ ζουμὶ 2 λεμονιῶν, τὰ ἀναμιγνύετε σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸ ζεστὸ ζουμί, τὰ βάζετε στὴ φωτιά, ἀναμιγνύοντες διαρκῶς. Ὅταν δέσῃ τὸ κατεβάζετε καὶ περιχύνετε μὲ αὐτὸ τοὺς ντολμάδες.

ΧΑΛΒΑΣ ΣΥΜΙΓΔΑΛΕΝΙΟΣ ΑΛΑ ΤΟΥΡΚΑ

Βάζουμε στὴ φωτιὰ 75 δράμια λάδι ἐκλεκτὸ καὶ τὸ ἀφίνουμε νὰ κάψῃ. Ἅμα κάψῃ καλά, μετροῦμε μὲ ἕνα ποτῆρι μισὴ ὀκᾶ συμιγδάλι καὶ τὸ ρίχνουμε στὴν κατσαρόλα μὲ τὸ λάδι, ἀνακατεύοντας καλὰ ἕως ὅτου πάρῃ ἕνα καστανὸ χρῶμα. Μὲ τὸ ἴδιο ποτῆρι ποὺ μετρήσαμε τὸ συμιγδάλι μετροῦμε καὶ τὸ νερό, ποὺ πρέπει νὰ εἶνε διπλάσιο τῶν ποτηριῶν τοῦ συμιγδαλιοῦ. Π. χ. τρία ποτήρια συμιγδάλι, 6 ποτήρια νερό. Βάζουμε λοιπὸν τὸ νερὸ σὲ μιὰ κατσαρόλα, ρίχνουμε καὶ 150 δράμια ζάχαρι, λίγο μοσχοκάρυδο καὶ λίγη κανέλα καὶ τὰ βάζουμε στὴ φωτιά. Ἅμα πάρουν βράσι, τὰ ρίχνουμε μέσα στὸ ζεστὸ συμιγδάλι καὶ ἀνακατεύουμε ἕως ὅτου πήξῃ καλά. Ἔπειτα τὸ κενώνουμε μέσα σὲ μικρὲς φορμίτσες ἢ μιὰ μεγάλη μὲ ὀπὴν στὴ μέση καὶ σερβίρουμε, πασπαλίζοντας μὲ ψιλὴ ζάχαρι καὶ κανέλα.

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΘΗ ΕΦΕΤΟΣ

ΑΙ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τί θὰ φορεθῇ ἀπὸ τὶς κυρίες καὶ τὶς δεσποινίδες

Πρὶν ἀπὸ κάθε σκέψι ἀνανεώσεως τῆς γκαρδαρόμπας σας γιὰ τὴ χειμερινὴ σαιζόν, ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται ἐπειγόντως εἶνε ἡ ἐκλογὴ ἑνὸς καλοῦ φορέματος χρώματος σκούρου, ποὺ θὰ μπορῆτε νὰ τὸ φορᾶτε χωρὶς μαντὼ ὅσο διάστημα ἀκόμη τὸ φθινόπωρο θὰ εἶνε γλυκό.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ μοντέλλου δὲν εἶνε καθόλου δύσκολη, δεδομένου ὅτι οἱ ἐφετεινὲς κρεασιὸν κατέχουν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὶς ἀρετὲς τῆς ἁπλότητος καὶ τῆς εὐκόλου προσαρμογῆς στὶς γραμμὲς τοῦ σώματος καὶ στὸ γοῦστο, ἀκόμη καὶ τὸ πιὸ δύσκολο. Μιὰ ρόμπα ἀπογεύματος ἢ ἕνα ταγιέρ, κατ' ἀρχήν, δὲν εἶνε ζήτημα πολύπλοκο, οὔτε ἀπαιτεῖ ἐξαιρετικὲς φροντίδες γιὰ τὴν κατασκευή του, μὰ εἶνε καὶ κάτι ποὺ στὴν ἁπλότητά του πρέπει νὰ ἐμφανίζῃ ὅλη τὴ χάρι ἑνὸς καλοῦ καὶ κομψοῦ ντυσίματος.

Τὸ χρῶμα ποὺ συνηθίζεται περισσότερο τὸ ἐφετεινὸ φθινόπωρο, εἶνε γενικὰ τὸ σκοῦρο, ἐκτὸς δὲ ἐκείνων ποὺ γράψαμε στὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Εὐρώπης», καὶ τὸ μαῦρο. Ρόμπες, μαντὼ καὶ ταγιὲρ μαῦρα, εἶνε ἡ προτίμησις πολλῶν ἐλεγκὰντ καὶ γιὰ χειμωνιάτικα φορέματα, ποὺ γαρνίρονται πλούσια μὲ ἀστρακὰν καὶ ποὺ ἀποτελοῦν τὴν κυριώτερη ἐκδήλωσι τῆς ἐφετεινῆς κομψότητος.

Θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ ἐγερθῇ ἀντίρρησις ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐπιτυχία τοῦ κοντρὰστ ποὺ θὰ προκαλῇ τὸ μαῦρο χρῶμα ἐπάνω στὸ ἡλιοκαμμένο δέρμα τῶν χεριῶν καὶ τοῦ προσώπου. Τὸ ἐλαφρῶς σοκολατὶ σὲ ἀπόχρωσι καὶ ἁπαλὸ χρῶμα, ποὺ ἐχάρισε στὰ γυναικεῖα κορμιὰ ἡ ἀμμουδιὰ καὶ ὁ ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ, δὲν θὰ βρίσκονται σὲ ὀπτικὴ ἁρμονία μὲ τὸ σκληρὸ μαῦρο τοῦ φορέματος.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἀλλ' ἄς μὴν ἀνησυχήσουν οἱ κομψὲς «μπρυνὲτ» ποὺ εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ χαροῦν τὶς ὠμορφιὲς τοῦ «μπήτς».

Τὸ χρῶμα τῶν φθινοπωρινῶν μοντέλλων ποικίλλει ἀπὸ τὸ μπρὲν-νουάρ, μπλὲ-νουάρ, τυλὶπ-νουὰρ ἕως τὸ σκέτο μαῦρο καὶ ἀποτελεῖ μία κλιμακωτὴ σειρὰ ἀπὸ γλυκύτατους συνδυασμοὺς ἀποχρώσεων, ποὺ μποροῦν χωρὶς δυσκολία νὰ προσαρμοσθοῦν σὲ κάθε πρόσωπο.

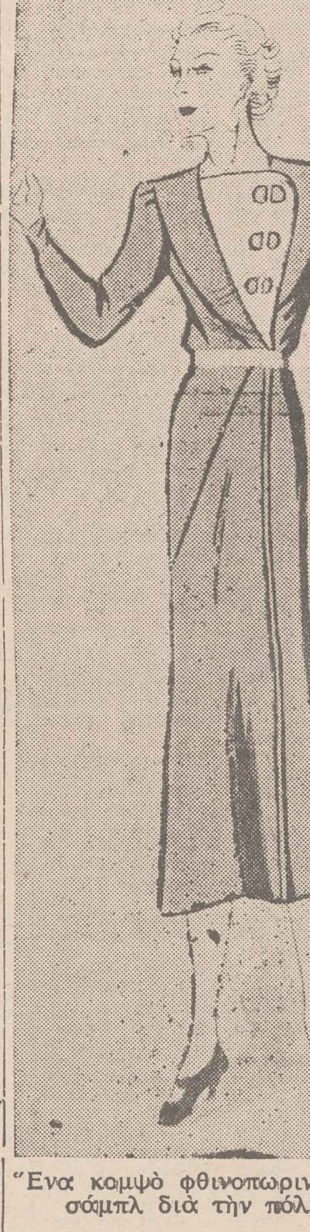

Ἕνα κομψὸ φθινοπωρινὸ ἀνσάμπλ διὰ τὴν πόλιν

Ἡ προτίμησις γενικῶς δίδεται στοὺς τόνους «βιολὶν» ποὺ εἶνε πάρα πολὺ ἂν βόγκ ἀπὸ δύο-τριῶν ἐτῶν, μὰ ποὺ βρίσκουν πάντα μιὰ ἐξαιρετικὴ θέσι ἐπικαιρότητος κάθε φθινόπωρο.

Εἶνε ἤδη ἀρκετὸς καιρὸς ποὺ τὸ βιολὲ ἔπαυσε νὰ εἶνε «παλαιό». Τὸ φοροῦν περισσότερο οἱ νέες καὶ εἶνε πράγματι χαριτωμένο.

ΓΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

Γιὰ ἀργότερα ἔχουν ἤδη λανσαρισθῆ κομψότατα μοντέλλα φορεμάτων—μαντώ, ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα σᾶς παρουσιάζομε. Ποικίλλεται ἀπὸ ὡραῖο ρεβέρ, ποὺ κουμπώνει στὰ πλάγια καὶ δίνει τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς ὡραιοτάτου ἐφαρμοστοῦ ζιλέ.

Χαριτωμένα εἶνε ἐπίσης τὰ φορέματα ἀπὸ κρὲπ-μαροκέν, κρὲπ-ζωρζὲτ ἢ κρὲπ-σατέν.

ΟΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΥΛΕΣ

Ἀντιθέτως γιὰ τὶς μικρὲς δεσποινιδοῦλες συνηθίζονται ἐφέτος μᾶλλον τὰ ἀνοιχτὰ χρώματα, ποὺ ἄλλωστε προσαρμόζονται περισσότερο στὴν ἡλικία τους. Ζέρσεϋ μπλὲ ἀνοικτὸ ἢ λαινὰζ-μπλὲ ἢ βελοῦδο μπλὲ ἢ λαινὰζ πράσινο εἶνε ὅ,τι ἀποτελεῖ σὲ χρωματισμοὺς τὴν κυριώτερη ἐκδήλωσι τῆς κοριτσίστικης ὠμορφιᾶς στὸ ντύσιμο.

Οἱ γιακᾶδες εἶνε κλειστοὶ καὶ οἱ ζῶνες ἄνετες, ἡ φούστα δὲ πρὸς τὰ κάτω ἀνοίγει σὲ βαθειὲς πιέτες, ποὺ παρουσιάζουν ἕνα πολὺ χαριτωμένο σύνολο.

Τὰ πανωφόρια, σταυρωτὰ πάντοτε, μὲ γιακαδάκι ἀπὸ γοῦνα καὶ τσέπες κοφτὲς πηγαίνουν θαυμάσια σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία. Τὰ καπελλάκια εἶνε ἁπλᾶ καὶ τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ τὸ πανωφόρι.

Μιὰ ὡραία ρὸμπ-μαντὼ ἀπὸ λεπτὸ ὕφασμα, σταυρωτὴ ἐμπρός. Ἕνα ρεβὲρ ἀνοιχτοῦ χρώματος, ποὺ κουμπώνει στὰ πλάγια, δίνει τὸ ἐφὲ γιλέκου.

Η ΑΛΛΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

— Θίασος Ἄννας Λώρη

Ὁ νέος θίασος τῆς ἐκλεκτῆς καὶ δημιουργικῆς καλλιτέχνιδος κ. Ἄννας Λώρη, εἰς τὸν ὁποῖο συμμετέχουν τὰ καλύτερα στελέχη τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου πρόζας, περιλαμβάνει δὲ μεταξὺ ἄλλων τὰς κ. κ. Κατίνα Ἀποστολίδου, Λόλα Φιλιππίδου, Λίτσα Παγώνη, Λ. Μαζαράκη καὶ τοὺς κ. κ. Θ. Μορίδη, Γ. Γκουκούλη, Ἀγγ. Εὐσταθίου, Κ. Κροντηρᾶ, Ι. Δούκα, Τέλη Ἀνθίδη, Κορασίδη, Ντουνάκη κ.λ.π., θὰ δώσῃ τὴν πρώτη πανηγυρική του παράστασι στὸ θέατρο «Κεντρικὸν» τὴν 8ην Ὀκτωβρίου 7 μ. μ. μὲ τὴ νεωτάτη καὶ χαριτωμένη κωμῳδία τοῦ Κάρλο Ροτζέρο: «Γιὰ ἕνα καπρίτσιο». Τὴν σκηνοθεσία καὶ διδασκαλία τοῦ ἔργου ἔχει ἀναλάβει ὁ καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς τοῦ θιάσου λογοτέχνης κ. Γεώργιος Σημηριώτης.

— Ὁ κ. Γ. Μακρῆς

Τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης τῆς κιθάρας κ. Γ. Μακρῆς, μὲ τοὺς συνεργάτας του, τὸν καλὸ βαρύτονο κ. Γιαννόπουλο, τὸν ἐκλεκτὸ τενόρο κ. Σάχτο καὶ τὸν νεαρὸ κιθαρίστα κ. Παμπούκη, θὰ δώσῃ στὸ «Βερτὶζ» μιὰ ματινὲ μὲ ἐκλεκτὰ ἔργα ξένα καὶ δικά του.

ΤΑ ΧΡΗΣΙΜΑ

Συμβουλαὶ καὶ ὑποδείξεις

Κορίτσια, μὴ φορῆτε ποτὲ κόκκινες τουαλέττες ὅταν ξέρετε πὼς μπορεῖ νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῇ κάποιος τὸ αἴσθημά του. Διότι τὸ κόκκινο χρῶμα — λέγει ἡ Χ. Α. τῶν νεαρῶν γυναικῶν τῆς Ἀμερικῆς — εἶνε πολὺ προκλητικὸ καὶ μπορεῖ νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἀνδρός, κατὰ τρόπο ποὺ μπορεῖ νὰ παραφερθῇ. Ἔτσι ὅ,τι περιμένετε δὲν θὰ γίνῃ, γιατὶ ἀσφαλῶς θὰ τὰ χαλάσετε μὲ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν θὰ κρατήσῃ τὰκτ ἀπέναντί σας.

— Γάμος καὶ φόρος

Στὴν Ἀμερική, οἱ ἀνύπανδροι πληρώνουν φόρο, ἴσον πρὸς 4 % ἐὰν τὸ εἰσόδημά των εἶνε ἀπὸ χίλια δολλάρια καὶ ἄνω. Εἰς τοὺς ὑπάνδρους δὲν φορολογεῖται ποσὸν εἰσοδήματος μέχρι 5.000 δολλαρίων καὶ ἀφίνονται γιὰ κάθε παιδὶ 400 δολλάρια ἀφορολόγητα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μέσος ὅρος εἰσοδήματος δὲν ὑπερβαίνει τὰ 3.000 — 4.000 δολλάρια, γι' αὐτό, πατέρας 3 — 4 παιδιῶν δὲν πληρώνει καθόλου φόρο. Ἐξ ἄλλου, σὲ κάθε χήρα δίνεται σύνταξι 100 — 200 δολλάρια γιὰ κάθε παιδί.

— Τὰ σκουλαρίκια

Μὴ φορᾶτε ποτὲ σκουλαρίκια. Τ' αὐτιὰ εἶνε τόσο ὡραῖα, ὥστε νὰ μὴ θέλουν κοσμήματα. Ἠμπορεῖ νὰ πάθετε ἀνεπανορθώτους συμφοράς, ἀπὸ τὴν κακὴ αὐτὴ συνήθεια, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλη αἰτία ἀπὸ τὴν μανία τῆς ἐπιδείξεως. Πολλοὶ ἄνδρες — λέγει μιὰ ἀμερικανικὴ στατιστικὴ — δὲν ὑπανδρεύθησαν κορίτσια ποὺ ἐπιθυμοῦσαν νὰ τὰ κάμουν συζύγους γιατὶ εἶχαν τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ κρεμοῦν στ' αὐτιὰ των σκουλαρίκια.

— Ὁ καπνὸς

Πρέπει νὰ ξέρετε, κυρίες μου, ὅτι ὁ καπνὸς μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἄνθρωπο. Πρέπει ὅμως τὸ ἄτομο αὐτὸ νὰ εἶνε καρδιακὸ ἢ ἀρτηριοσκληρωτικό. Στὶς δύο αὐτὲς περιπτώσεις, χωρὶς συζητήσεις, πρέπει τὸ τσιγάρο νὰ τὸ κόβετε ἀμέσως, χωρὶς νὰ συμβουλευθῆτε κἂν τὸ γιατρό.

— Ὁ καφὲς

Θέλετε νὰ μάθετε ἂν ὁ καφὲς ὠφελεῖ; Ἀκούσατε: Ὅταν δὲν γίνεται κατάχρησις, εἶνε θαυμάσιος στὴν πέψι, ὑποβοηθεῖ τὴν ὄρεξι, ἀλλὰ δὲν ἔχει θρεπτικὴν ἀξίαν. Ἐνῷ, ἀντίθετα, καβουρδισμένος εἰς κόκκους ἔχει. Ἐὰν κάμετε κατάχρησι τοῦ καφέ, ἠμπορεῖτε νὰ πάθετε πολλὰς διαταραχάς.

— Τὰ χέρια

Ὅσες κυρίες εἶνε ὑποχρεωμένες νὰ κάνουν δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, μποροῦν ν' ἀποφύγουν τὴν ἀσχήμια ποὺ παίρνουν τὰ χέρια των, ἂν κάθε πρωῒ λυώνουν λίγες φουχτιὲς ἀλεῦρι ἀραβοσίτου μέσα σὲ νερό. Ἡ πάστα αὐτὴ καθαρίζει καὶ μαλακώνει τὸ δέρμα, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιηθῇ σαποῦνι. Πρὶν νὰ σκουπίσετε τὰ χέρια σας, τρίψτε τα μὲ λίγες σταγόνες γλυκερίνης. Ἐὰν τὰ χέρια σας εἶνε μαῦρα, χρησιμοποιήσετε λίγο λεμόνι ἢ ἀφέψημα φύλλων καὶ ρίζες τσουκνίδας (ὀρτὶ) μὲ νερὸ τῆς πηγῆς.

ΜΟΛΥΒΙΑ ΚΟΠΙΑΣ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ
RADIUM-GOLD
ΠΡΟΪΟΝ A.W. FABER

Τὸ ἰδεῶδες μολῦβι δι' ἀντίγραφα καὶ ὑπογραφάς.
ΠΟΙΟΤΗΣ ΑΡΙΣΤΗ
ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΜΕΓΙΣΤΗ
Ἑπομένως εὐχάριστος ἐργασία καὶ οἰκονομία χρήματος.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ
εἰς ὅλα τὰ καλὰ χαρτοπωλεῖα.

A.W. FABER "CASTELL"

„SPECIAL„

Ἀεροπερμανὰντ
ΜΗΤΣΟΥ
Σατωβριάνδου, ἀριθμ. 6

Η ΕΥΡΩΠΗ ἀπαντᾷ

Δ. Α. Ν. — Η.— Ἐπαναλαμβάνω ὅτι φύλλο ἀπεστάλη στὴν ὁρισθεῖσα διεύθυνσι πρὸ εἰκοσαημέρου. Ἀπάντησις καθυστερεῖ.

Βαγ. Οἰκονόμου. Ἐδῶ. Τὸ «Ὡς πότε» μὲ λίγο δούλεμα θὰ ἦταν καλό. Φροντίστε το καὶ ξαναστείλετέ το. Προσοχὴ στὶς ἀντιφάσεις.

Ι. Κριπ., Σύρα.— Ἐγκρίνεται.

Γ. Τσιχ., Ἐδῶ.— Δυστυχῶς μήτε τὸ τραγοῦδι ἔχω, μήτε τὴ φωτογραφία. Μὰ κι' ἂν τὰ εἶχα, πῶς θέλατε σεῖς, νὰ κάμω ἐγώ, μιὰ τέτοια ἐξαίρεσι καὶ ν' ἀδικήσω ὅλους τοὺς βραβευμένους τότε; Ἔχετε ὑπομονή, καὶ διαγωνισμὸς θὰ γίνῃ καινούργιος.

Ν. Καρ. Μαραθ.— Ἂν εἶστε νέος πρέπει ν' ἀξίζετε, γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσουν. Καὶ σεῖς ἔχετε ταλέντο, γι' αὐτὸ καὶ σᾶς συμβουλεύω: Διαβάσετε καὶ δουλέψετε. Δὲν μὲ ἱκανοποιοῦν τὰ «Minuit» καὶ τὸ «Tobi» κλπ. Διαβάστε, ἂν θέλετε νὰ προοδέψετε. Κι' ἐγὼ πρῶτος θὰ σᾶς χειροκροτοῦσα.

Παν. Βαρβ. Ζάκυνθο.— Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ποίημα. Διαβάστε γραμματικὴ καὶ θὰ λείψουν τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη.

Τράκην Ποῦλον. Δοξαρά. Εὐχαριστῶ πολύ.

Ζάκ. Χορν. Κ. Λ.— Μετρικῶς δὲν στέκει τὸ «Ἔλα ἀηδόνι μου». Προσέχτε το καὶ θὰ ἰδῆτε. Μήτε τὸ «Στὰ παρασκήνια» δίδει κάτι τὸ στρογγυλό. Κι' ὅμως ἔχετε γράψει καλύτερα καὶ περιμένω τέτοια.

Γ. Βραχ.— Ἡ «Μπαλαρινοῦλα» ἦταν καλὴ καὶ γι' αὐτὸ ἐνεκρίθη.

Βουνᾶν, Ἀργοστόλι.— Ἄργησαν, ἀλλὰ θὰ δημοσιευθοῦν.

Σπ. Κομοτ.— «Ὁ πόνος τῆς καρδιᾶς μου» ὄχι καλός. Δὲ λέει κάτι τὸ πλῆρες. Γιὰ διαβάστε το. Ἡ «Ἐκδρομὴ στὴν Ξάνθη» ἔχασε βέβαια τὴν ἐπικαιρότητά της, ἀπὸ τὸν Μάη. Γράφετε μὲ προσοχὴ κ' εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς βοηθήσω.

Ἀθ. Ξυνογ.— Τὸ ποίημα καλό, ἀλλὰ μακάβριο καὶ γι' αὐτὸ ἀδημοσίευτο. Περιμένω ἄλλο.

Νέλλη Σίβα.— Δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι. Ἐγὼ εἶμαι... συνέχεια τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἀλλὰ κ' ἐγὼ μπορεῖ γερνῶντας, νὰ κρίνω ἐπιεικῶς πάντα, ἀλλὰ μὲ ἀπαιτήσεις περισσότερες. Λοιπόν, τὸ «Καινούργια ζωὴ» καλὸ ὡς σύνολο, δὲν στέκει ὅμως στὶς λεπτομέρειες. Ἔχει ἀπολυτότητες, ποὺ δὲν εἶναι ἀνεκτές. Γιατὶ μήτε ἡ γέφυρα, μήτε οἱ λόφοι κ' οἱ πέτρες κ' ἡ θάλασσα μποροῦν νὰ πάρουν ζωὴ καὶ πνοή. Προσέχτε στὸ γράψιμό σας, χαλιναγωγήσετε τὴ φαντασία σας καὶ γράψτε, ἀφοῦ γράφετε καλά.

Β. Παπ. Χαλκίδα.— Τὸ «Σὰν ὄνειρο», δυστυχῶς, ὄχι τέλειο. Πολλὴ φαντασία, ποὺ τὸ διώχνει ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Καὶ εἰκόνες ποὺ εἶναι ἀδύνατες. Καὶ ὅμως μπορεῖ νὰ γράψετε. Καὶ τὸ περιμένω ἀπὸ σᾶς. Τὸ «Θὰ σ' ἀγαπῶ» θὰ δημοσιευθῇ. «Στὶς φθινοπωρινὲς μέρες» ὄχι, γιατὶ ξεφεύγει ἀπὸ τὴν ὕλη τοῦ περιοδικοῦ.

Παν. Οἰκον.— Καλὸ τὸ τραγοῦδι σας «Σὲ σένα», ἂν δὲν ἐπανελαμβάνοντο οἱ ἴδιες λέξεις καὶ τὰ ἴδια ἐπίθετα μ' ἄλλες λέξεις. Προσέχτε το αὐτό. Εἶναι οὐσιωδέστατο. «Ἡ Κρήτη» καὶ πάλι ἀτελής. Δὲν θέλω ὑπερσυντέλικο. Δὲν μπορεῖ ἡ Κρήτη νὰ παρομοιάζεται μὲ «ψαράκι». Γοργόνα τὴ λέει ὁ Μαβίλης.

Στάθ. Ροδινό.— Θὰ δημοσιεύσουμε μερικά.

Μάρω Στάθη.— Θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴν ἡσυχία μου.

Ἀγ. Κλάδον.— Λυποῦμαι, φίλε κύριε, ποὺ εἶναι τόσο μεγάλο τὸ τραγοῦδι σας «Ἡ ὠμορφιά» ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ δημοσιευθῇ. Γράφτε μικρότερα.

Γ. Χ. Πάολ., Κέρκυρα.—Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑποστήριξι. Φροντῖστε στὸ Πρακτορεῖο, νὰ μὴν παραμελῇ τὸ ἔργο του—τὸ ἔργο μας.

Γ. Συναδ. Καλλονή.— Ἀθλητικὴ στήλη δὲν ἔχω.

Ν. Ἀλισάφην.— Ἐνεκρίθη τὸ «Ψυχή μου πάψε». Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, σᾶς ἀπάντησα. Δὲν μοῦ στείλατε τὴν ἐπιστολὴ γιὰ τὸν Γενικό.

Ν. Ἀναστ. Φιλ.— Δυστυχῶς τὸ «Καὶ ὅμως» δὲν εἶναι πεζὸ ποίημα. Μοιάζει μὲ ἐρωτικὸ... τηλεγράφημα. Δὲν διαβάσατε τὰ πεζὰ τῶν μεγάλων ποιητῶν, ποὺ δημοσίευσα; Γιὰ διαβάστε τα καὶ ἐδῶ εἴμαστε, πάντοτε φίλοι.

Ν. Κουαρίνην. — Ἡ «Ἄτυχη ἀγάπη» στάθηκε τυχερὴ καὶ ἐνεκρίθη.

Νέλλη Ντελῆ.— Ἡ ναυτικὴ παροιμία σας δὲν μὲ βρίσκει σύμφωνον. Καὶ γιατὶ τόση ἀπαισιοδοξία; Χάθηκαν τὰ θέματα;

Ι. Εὐαγ. Ἀστακόν.— Τὰ τραγούδια σας πολὺ ἐξεζητημένα. Θὰ γράψετε, ἂν ἐπιμείνετε, ἂν διαβάσετε καὶ ἂν περιμένετε νὰ γνωρίσετε τὴ ζωή.

Βαγ. Ἀναστ. Θεσσαλ.— Τὸ «Σελίδες Πόνου» περίφημος δραματικὸς μονόλογος. Μὰ πάρα πολὺ βαρὺς γιὰ ἕνα χαρούμενο περιοδικό, ὅπως εἶναι ἡ «Εὐρώπη». Πιστεύω νὰ μὲ δικαιολογήσετε, σὰν καλὸς φίλος ποὺ εἶστε.

Τ. Ν. Κυρ.— Δὲν ἔλαβα πιὰ τίποτα. Γιατί;

Στέφ. Γλυτσόν. Φλώρ.— Περιμένω παιγνίδια.

Μιχ. Χάνδακα.— Πολὺ ρεαλιστικὸ καὶ δὲν μπορῶ, δυστυχῶς, μολονότι φιλολογικῶς ἄρτιο, νὰ τὸ δημοσιεύσω.

Κ. Λαρισαῖο.— Πολὺ καλὸ τὸ χρονογράφημα, μὰ ἔχουμε τακτικοὺς συνεργάτες. Γράφτε γιὰ τὴ Σ. Ν. Λ. ὅ,τι θέλετε, ἀλλὰ μικρό.

Ἀλ. Φαΐακα.— Ὡραῖο τὸ τραγοῦδι σας, μὰ τελείωσε ἡ καμπάνια. Θὰ τὸ δημοσιεύσω ὅμως καὶ ἂν θέλετε περάστε Πέμπτη 6—7 μ. μ. νὰ τὰ ποῦμε.

Θαν. Λυμπερ. Κιᾶτο.— Θὰ ρωτήσουμε καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Φωτογραφίες ἐλήφθησαν.

Κ.— Τὰ ἔργα σας «Ἄρρωστος ποιητὴς» καὶ «Ἀπόψε» νὰ ξανασταλοῦν μὲ ὀνοματεπώνυμο καὶ διεύθυνσι.

Μιχ. Θεοφ. ,Αμ.— Ἀλήθεια εἶσθε τόσο ἐπιεικής, ποὺ νὰ τὸν ρίξετε στὴ λήθη; Ἂν καὶ δὲν θυμᾶμαι τί ρίχνετε στὴ λήθη, ξέρω πῶς σᾶς ἐνεφάνισα μὲ πάταγο στὸν «Ε». Ἂν εἶν' αὐτὸ — συγγνώμην κ' ἐγώ!...—τὸ «Ἐρείπια» θὰ δημοσιευθῇ. Κι' ἀφίνοντας τὶς συγγνῶμες, παρακαλῶ φροντίστε στὴν Ἀμ. γιὰ τὴν ἐπικράτησι τῆς «Εὐρώπης».

Δ. Ὑφαντῆν.— Ἐνεκρίθη τὸ «Ὄντας».

Β. Καθ. Πάτρας.— Δελτίο θὰ σταλῇ. Φροντίστε νὰ παρακολουθῆτε, ἂν στὰ περίπτερα γίνεται τακτικὰ καὶ ἐγκαίρως ἡ διανομὴ καὶ ἂν ἀναρτοῦν τὴν «Εὐρώπη», ἂν οἱ ἐφημεριδοπῶλαι διαλαλοῦν τὸ περιοδικό. Καὶ γράφετέ μου τὶς παρατηρήσεις σας. Τὰ «Μαραμένα Λουλούδια» καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.

Χρ. Πιγ. Ἐδῶ. Ξέρετε πόσο σᾶς ἐκτιμῶ. Γι' τὸ πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι τὴν ὑπόθεσι τοῦ «μικροῦ διηγήματος» τὴν ξαναδιάβασα. Πότε; δὲν θυμᾶμαι. Μὰ μοῦ φαίνεται σὲ μιὰ «Ποικίλη Στοὰ» τοῦ μακαρίτη Ἀρσένη. Ἀναμάρτητος ὅμως αὐτοῦ—ἐσεῖς τὴν γράψατε ξανά, παίρνοντας μόνο τὴν ὑπόθεσι. Κι' ἐδῶ ἔχω νὰ παρατηρήσω, πῶς τὸ γράψιμο δὲν εἶναι καλό. Οἱ σκέψεις, οἱ φράσεις, τὸ ξεδίπλωμα ὁλόκληρο χωλαίνουν. Καὶ λυπᾶμαι ποὺ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ τὸ διορθώσω.

Νάρ. Μαρκόπουλο.—Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, ἂν καὶ οἱ νέοι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ φαίνεται νἄχουν ἄλλες ἀσχολίες καὶ δὲν διαβάζουν περιοδικά. Αὐτὸ παρατηρῶ καὶ θἄθελα νὰ ρωτήσετε τὸν αὐτόθι Πράκτορα, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ἔτσι εἶναι. Ὅσο γιὰ τὰ ἔργα σας, δὲν τὰ βρίσκω πλήρη. Ποτὲ δὲν μπαίνει κανεὶς σὲ καπηλειὸ νὰ βγάλῃ λόγο, πρὶν νὰ μεθύσῃ, καὶ νὰ διηγῆται στοὺς θαμῶνες τὴν ἀγάπη του. Ἂν θέλετε μελετῆστε αὐτὰ ποὺ σᾶς γράφω. Ὁ λογοτέχνης ἀντιγράφει τὴ ζωὴ καὶ μόνο στὸν Σαιξπῆρο ἐπιτρέπεται νὰ σκοτώνῃ ὅλους τοὺς ἥρωάς του—κατὰ παρέκβασι, κι' ὅμως καὶ ἕνα Σαιξπῆρο τὸν κατηγορῶ γι' αὐτό, ποὺ δὲν γίνεται στὴ ζωή. Ἡ «Κίτσα» σας ἐξ ἄλλου ἔχει βέβαια περιεχόμενο. Μὰ τὰ δέντρα δὲν... τραγουδοῦν, οὔτε ποιητικὴ ἄδεια, οὔτε οἱ συχαμένοι βάτραχοι εἶναι ὤμορφο ν' ἀναφέρωνται πῶς κοάζουν τὸ «σ' ἀγαπῶ». Τὸ ὅτι σᾶς ἔγραψα τόσα, καταλαβαίνετε ὅτι ἐνδιαφέρομαι γιὰ σᾶς. Ἂν θέλετε νὰ ἐργασθῆτε, ἀκοῦστε με.

Στσυρ. Ταμπ.— Προσέχετε τὸ μέτρο στὰ τραγούδια σας. Κυττᾶχτε νὰ ἰδῆτε ποιὰ λάθη εἶχε. Ἡ «Μεγάλη στιγμὴ» καλὴ ὑπόθεσι, μὰ θέλει κι' αὐτὴ ρετούς.

Γ. Φ., Νεμέα. Ἔλαβα τὸ γράμμα σας. Εὐχαριστῶ πολύ. Τὸ διήγημα θὰ δημοσιευθῇ. Ἐλήφθησαν τὸ Σάββατο, ποὺ κλείνει ἡ στήλη αὐτὴ ἔργα τῶν κ. κ. Τούλας Ντούνη, Ν. Γαζέππη, Ἐλένης Μαυρουδῆ, Θ. Ηλουτινάκη, Λάκη Β., Γ. Πράπη, Λ. Λαγουδάκη, Καίτης Μηλιώνη, Μαρίας Ρίζου, Ἄννας Μέλφη, Νίκας Ρόζη, Μίτσας Κέτου, Α. Χατζημιχάλη, Κ. Κριτσίνη, Νίτσας Ρένου, Ὄλγας Ἀϊβαλιώτου, Ντόρας Πεφάνη, Χαραλ. Παρασκευοπούλου, Ἀθ. Ξυνογαλᾶ, γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ γράψουμε στὸ ἄλλο φύλλο.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Υ. Γ.— Ἂν θέλετε ἀπάντησι γλήγορη, γράφετε καθαρὰ καὶ σύντομα, ἀποστέλλοντες μόνο ἕνα ἔργο.

Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 12ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

ξεις τῶν ἐπαναστατῶν πολεμοῦντες Ἰταλοὶ ὑπερβαίνουν τὰς πεντήντα χιλιάδας.

Τὸ ζήτημα ὅμως τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν ἐθελοντῶν εἶναι κυρίως διεθνές, πρόκειται δὲ νὰ συζητηθῇ καὶ νὰ λυθῇ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἀφ' ἑνὸς καὶ Ἰταλίας ἀφ' ἑτέρου. Εἰς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀπέβλεπεν τὸ ἤδη γενόμενον πρὸς τὴν Ἰταλίαν Ἀγγλογαλλικὸν διάβημα διὰ τοῦ ὁποίου καλεῖται ἡ Ἰταλία ὅπως συζητήσει μετὰ τῶν δύο Δυτικῶν Δυνάμεων, διὰ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ταχυτάτη ἀπομάκρυνσις τῶν ἐθελοντῶν ἐκ τῆς Ἱσπανίας καὶ ἡ ἐκκένωσις ὅλων τῶν ὑπὸ ξένων κατεχομένων ἐπαναστατικῶν θέσεων.

Ἡ Ἰταλία ὅμως φαίνεται—μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ γράφονται αἱ γραμμαὶ αὗται—ἀποκρούουσα τὸ Ἀγγλογαλλικὸν διάβημα, ἂν δὲ ἡ ἄρνησίς της συνεχισθῇ, δύναται νὰ θεωρῆται βεβαία νέα ἐπιδείνωσις τῆς διεθνοῦς καταστάσεως καὶ ριζικὴ μεταβολὴ τῆς στάσεως τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἱσπανικοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον αἱ δύο κυβερνήσεις, μετὰ τὴν διεθνῆ μορφὴν ποὺ ἔλαβε, θεωροῦν ὡς ἐνδιαφέρον ἰδιαιτέρως τὸ σύστημα τῶν συγκοινωνιῶν των καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι καθόλου διατεθειμέναι νὰ ὑποχωρήσουν.

Ἀμέσως συνδεόμενον μὲ τὸ Ἱσπανικὸν εἶναι καὶ τὸ ἀπασχολοῦν τὴν Γαλλίαν ζήτημα τῆς ἀποπείρας ἀπαγωγῆς τοῦ κυβερνητικοῦ Ἱσπανικοῦ ὑποβρυχίου ἀπὸ τὸν Γαλλικὸν λιμένα τῆς Βρέστης ὅπου ἐπισκευάζετο. Ὁ ὀργανώσας τὴν ἀπαγωγὴν διοικητὴς τοῦ Ἰροὺν, συνταγματάρχης Τροντόζο, εὑρισκόμενος εἰς χεῖρας τῆς Γαλλικῆς δικαιοσύνης ὡμολόγησεν τὴν ἐνοχήν του, εἰπὼν ὅτι ὡς καλὸς Ἱσπανὸς πατριώτης ἤθελε νὰ παραδώσῃ μὲ οἱονδήποτε τρόπον τὸ ὑποβρύχιον αὐτὸ εἰς τὰς ἐπαναστατικὰς ἀρχάς. Ἰδιαιτέρως τοὺς Γαλλικοὺς κύκλους ἀπασχολεῖ ἡ ὑπόνοια ὅτι δὲν εἶναι ἄσχετος μὲ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν καὶ ἡ σημειωθεῖσα τελευταίως δρᾶσις τρομοκρατικῶν στοιχείων εἰς Παρισίους καὶ ἄλλας Γαλλικὰς πόλεις.

Ἀλληλογραφία —γραφολόγου

Σιμόνη Σιμόν.— Ὄνομα, ἐπίθετο, τόπο γεννήσεως καὶ τόπο ἀποστολῆς.

Σίρλεϋ Τέμπλ.— Τὰ ἴδια. Ἂν καὶ νομίζω, ὅτι εἶστε ἡ Σιμόνη Σιμὸν καὶ θελήσατε νὰ μὲ ἀπατήσετε. Αὐτὰ νὰ τ' ἀποφεύγετε—ἂν ἔτσι εἶναι — στὴ ζωή σας. Μόνον μὲ τὴν εἰλικρίνεια θὰ προοδεύσετε.

Μοντεχρῆστο.— Ὁ χαρακτὴρ σας εἶναι εὐθύς, μὰ κάποτε σᾶς ἀρέσουν καὶ τὰ... ψεματάκια, ἰδίως στὶς ὑποθέσεις τῆς καρδιᾶς. Φροντίσετε νὰ ἀποφεύγετε κάθε πρᾶξι ποὺ δὲν τὴν ἐγκρίνει ἡ συνείδησί σας. Ἡ Κυριακὴ ὡς ἡμέρα γεννήσεώς σας, ὑπόσχεται πολλά.

Σ.. Α.. Κ. Ἀργοστόλι.— Εἰς ὅλα σας εὐθύς, ποτὲ δὲν βάζετε τὸ κακὸ στὸ νοῦ σας, μὰ κάποτε αὐτὸ σᾶς βλάπτει καὶ προσέχετε μὴ σᾶς ἐκμεταλλεύωνται. Τὸ μέλλον σας καλὸ καὶ ἡ χρονολογία ποὺ γεννηθήκατε ὡραία. Ἡ ἀγάπη πλέκει γύρω σας τὰ δίκτυα της. Φυλαχθῆτε γιατὶ εἶσθε νέος ἀκόμη.

Τηλ. Δουξυ.— Λαμπρὸ τὸ μέλλον σας, παρὰ τὰς δυσκολίας ποὺ θὰ συναντήσετε. Μὴν ἀπογοητευθῆτε ὅμως. Κάθε ἐμπόδιο γιὰ καλό. Ἂν κ' ἐγεννηθήκατε Κυριακή, τυχερή σας ἡμέρα ἡ Τρίτη. Θὰ ζήσετε πάρα πολύ.

Βέλμα Ρ.— Φροντίσετε νὰ εἶστε εἰλικρινὴς περισσότερο καὶ ἀφελὴς λιγώτερο. Τὰ μικρὰ αὐτὰ ἐλαττώματα, ἅμα λείψουν, θὰ εἶσθε σὲ θέσι ν' ἀντιμετωπίσετε τὴ ζωή, γιατὶ φυσικὰ εἶστε χαρακτῆρος καλοῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ. Ἀποφεύγετε τὴν Τρίτη στὶς ἐργασίες σας—κάθε εἴδους ἐργασία.

Εὐρωπαῖον.— Κυριακὴ τὸ πρωΐ, εἶναι πολὺ καλὴ ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς σας, ἀρκεῖ νὰ τὴν διευθύνετε καλά, γιατὶ νομίζω ὅτι σᾶς λείπει ἡ ἀποφασιστικότης. Ἂν τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ τὸ ἐξαλείψετε, θὰ ζήσετε πολὺ καὶ εὐτυχὴς μὲ τὴν οἰκογένεια ποὺ θὰ κάμετε. Τυχερὴ ἡμέρα σας ἡ Δευτέρα.

Νικ. Γ. καὶ Κ. Ρώς. Πειραιᾶ.— Ἀποφασιστικός, ἀλλὰ βιαστικός. Προσπαθῆτε νὰ ἀναμετρᾶτε ὅ,τι θὰ κάμετε. Ἀποφεύγετε τὸν εὔκολο ἔρωτα καὶ ἐπιμένετε σὲ κεῖνο ποὺ ἀρχίζετε. Κάποια ἐργασία θὰ σᾶς δοθῇ. Μὴν τὴν ἀφήσετε. Τὰ κέρδη θὰ ἔλθουν κατόπιν.

Ρουῦντι Πυπέσκο.— Θὰ εὐτυχήσετε σὲ λίγο, ἂν καὶ τώρα περνᾶτε σχετικὲς στενοχώριες. Ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι μακρυά, ἀρκεῖ νὰ μὴν τὴν ἀφήσετε νὰ σᾶς διαφύγῃ.

Νίτσα Π.— Βιαστικὴ σὲ ὅλα σας καὶ αὐτὸ δὲν σᾶς βοηθεῖ στὴν ἐπιτυχία. Πάντως κάτι καλὸ θὰ σᾶς συμβῇ ὅταν κλείσετε τὰ εἴκοσι. Μὴν πιστεύετε εὔκολα ὅσα σᾶς λέγουν καὶ προφυλαχθῆτε ἀπὸ κάποιον.

Α. Κ.— Ἀποφασιστική, ρωμαντικὴ ὅμως. Παίρνετε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ αὐτὸ σᾶς δημιουργεῖ ἀνησυχίες στὴ ζωή σας. Ἔχετε μιὰ καλὴ φίλη μικρότερή σας, ποὺ τὴν ἀγαπᾶται καὶ σᾶς ἀγαπᾷ. Φροντίζετέ την λίγο περισσότερο.

Ἄνθος Μαρσία.— Πολὺ διστακτικός, πολὺ βιαστικὸς καὶ πολὺ ἀσθενοῦς χαρακτῆρος. Ἀρχίζετε μὲ ὁρμὴ κάτι καὶ ἡ δύναμή σας σᾶς ἐγκαταλείπει. Κάτι θὰ σᾶς συμβῇ καλό. χωρὶς νὰ τὸ ἐπιδιώξετε. Ἀγαπᾶτε καὶ θὰ παντρευθῆτε ἀργότερα καὶ θὰ ζήσετε εὐτυχὴς καὶ πολύ. Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Δευτέρα.

Ἀδριανή, Γλυφάδα.— Ὀνοματεπώνυμο καὶ ἔτος γεννήσεως, παρακαλῶ.

Θᾶνον Κούπαν.— Ἀποφασιστικὸς καὶ ἰσχυρογνώμων. Ἐπιμένετε καὶ ὅταν ἔχετε ἄδικο. Αὐτὸ σᾶς δημιουργεῖ περιπλοκὰς στὴ ζωή σας καὶ τελευταίως σᾶς ἐστοίχισε καὶ αἰσθηματικά. Πολεμήσετε τὰ ἐλαττώματά σας καὶ κρατήσετε τὴν ἀποφασιστικότητα. Θὰ φύγετε ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεσθε, ὄχι ἀργά.

Α. Κ., Φιλιατρά.— Σιγὰ-σιγά, ἐπιμένων θὰ προοδεύσετε καὶ θ' ἀποκτήσετε πολλά. Μὴ διστάσετε μήτε στὸν ἔρωτα, μήτε στὴ ζωή. Καὶ τὰ δυὸ τὰ βλέπω καλὰ καὶ θὰ εὐτυχήσετε.

Β. Ἀειθαλῆ.— Γιατί βιάζεστε; Ἔχετε μπροστά σας τὰ χρόνια καὶ δὲν πρέπει νὰ τὰ θέλετε ὅλα σὲ τέτοια ἡλικία. Μάθετε νὰ ὑπομένετε καὶ θὰ νικήσετε. Φυλαχθῆτε ἀπὸ κάποιο πρόσωπο ποὺ προσποιεῖται ὅτι σᾶς συμπαθεῖ.

Μαρ. Ροδοφ. Θεσσαλονίκη.— Ἡ εὐγενική σας ψυχὴ μὲ συγκινεῖ. Δυστυχῶς, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς γράψω περισσότερα καὶ λυποῦμαι γιατὶ ὑποβληθήκατε στὸν κόπο νὰ στείλετε γραμματόσημο, τὸ ὁποῖο εἶναι στὴ διάθεσή σας. Σᾶς λέω τοῦτο μόνο: Ἂν λίγο προσαρμοσθῆτε πρὸς τὸ περιβάλλον σας, ἂν ψαλιδίσετε τὰ ὄνειρά σας, θὰ εὐτυχήσετε.

Μελαχροινὸ Διαβολάκι Βρ. Τὸ μέλλον σας θὰ εἶναι καλόν. Ὁ χαρακτήρας σας ὅμως εἶναι ἐπίμονος καὶ φροντίσατε νὰ τὸν διορθώσετε. Κάποιος ποὺ δὲν μένει στὸν τόπο σας σᾶς ἀγαπᾶ. Ἂν σᾶς εἶναι εὔκολο στεῖλτε μου μιὰ φωτογραφία σας.

Χ. Μ. Βρ. Χαρακτὴρ εἰλικρινής, γι' αὐτὸ δὲν βρίσκετε καὶ τὴν εὐτυχία, ποὺ σᾶς ταιριάζει. Μὴν ἀπελπίζεστε ὅμως καὶ θ' ἀνοίξῃ ὁ δρόμος της. Λίγη ὑπομονὴ καὶ θὰ πετύχετε. Τυχερὴ ἡμέρα σας ἡ Δευτέρα.

ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΝΤΕΛ ΡΟΣΣΑ

ΑΠΟ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

Ραδιοφωνικὸ πρόγραμμα

6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ - 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (μ. κ. 332 — 904 κ. χ.) 8 Συναυλία. 9 Μεγάλη συναυλία. 11.30 Εὔθυμη μουσικὴ καὶ χορός.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ. κ. 354 — 841 κ. χ.). 7 Εὔθυμη μουσική. 9.10 Συναυλία. 10.10 Εὔθυμη μουσική. 11.30 Χορός.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ. κ. 1339 — 224 κ. χ.). 8.20 Χορωδία. 9 Δίσκοι. 10 Πιάνο ἔργα: Σοπέν. 11 Εὔθυμη μουσική.

ΒΙΕΝΝΗ (μ. κ. 506—592 κ. χ.). 8.25 Δίσκοι. 9.40 Μουσικὴ κωμωδία. 10.40 Πιάνο. 11.20 Εὔθυμη μουσική. 11 Συνέχεια.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ. κ. 550 — 546 κ. χ.) 7.30 Δίσκοι. 9.30 Τραγοῦδι. 11 Ἔγχορδα. 12.10 Τσιγγάνοι.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ (μ. κ. 365 — 823 κ. χ.). 8.35 Δίσκοι. 9.35 Πιάνο. 10.10 Τραγοῦδι. 10.45 Στρατιωτικὴ μουσική.

ΡΩΜΗ (μ. κ. 421 — 713 κ. χ.). 10 Κιθάρες. 10.50 Στρατιωτικὴ μουσική.

ΜΙΛΑΝΟΝ (μ. κ. 369 — 814 κ.χ.) 8 Συναυλία. 10 Τραγοῦδι. 11.20 Κιθάρες. 12.15 Χορός.

ΠΕΜΠΤΗ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (μ. κ. 332 — 904 κ. χ.). 9.10 Χορός. 11.40 Εὔθυμη μουσική.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ. κ. 354 — 841 κ. χ.). 8.10 Μουσικὴ δωματίου. 9.10 Μουσικὴ ἑορτή. 11.30 Εὔθυμη μουσική.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ. κ. 550 — 546 κ. χ.). 8.30 Τραγούδια. 10.45 Εὔθυμη μουσική. 12.15 Τσιγγάνοι.

ΒΙΕΝΝΗ (μ. κ. 506 — 592 κ.χ.). 10 Ἔργα Μότσαρτ. 10.50 Παλαιὰ μουσική. 11.20 Χορός. 12 Χορός.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ. κ. 1339 — 224 κ. χ.). 8.15 Τραγοῦδι. 9.25 Δίσκοι. 9 Συμφωνικὴ συναυλία. 11 Χορός.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ (μ. κ. 365 — 823 κ. χ.). 8.10 Δίσκοι. 9.15 Συναυλία. Κατόπιν δίσκοι.

ΡΩΜΗ (μ. κ. 421 — 713 κ. χ.). 11.15 Συναυλία. Κατόπιν χορός. 12 καὶ 30 Χορός.

ΜΙΛΑΝΟΝ (μ. κ. 369 — 814 κ.χ.) 8 Συναυλία. 10 «Τροβατόρε», μελόδραμα τοῦ Βέρδι. 12.45 Χορός.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (μ. κ. 332 — 904 κ. χ.). 8.10 Συναυλία. 9.30 Νυκτερινὴ μουσική.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ. κ. 354 — 841 κ. χ.). 8.10 Ἐλαφρὰ μουσική. 9 Συναυλία πνευστῶν. 10 Ὀπερέττα τοῦ Ζενέ. 9.30 Συναυλία.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ. κ. 1339 — 224 κ. χ.). 8.10 Δίσκοι. 9 Ὀπερέττα. 10 καὶ 15 Στρατιωτικὴ μουσική. 11 Μουσικὴ δωματίου.

ΒΙΕΝΝΗ (μ. κ. 506 — 592 κ.χ.). 7.25 Πιάνο. 11.20 Δίσκοι. 12 Δίσκοι.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ. κ. 550 — 546 κ. χ.). 7.30 «Καβαντσίνα», μελόδραμα τοῦ Μουσάργσκι. 12.05 Τσιγγάνοι.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ (μ. κ. 365 — 823 κ. χ.). 8.30 Βιολί. 9.10 «Ἀντρὲ Σενιὲ», μελόδραμα τοῦ Τζορντάνο σὲ δίσκους.

ΡΩΜΗ (μ. κ. 421 — 713 κ. χ.). 10 «Ὁ βαρῶνος τοῦ Κόρμπο», ὀπερέττα τοῦ Φουτσίλα. 12.30 Χορός.

ΜΙΛΑΝΟΝ (μ. κ. 369 — 814 κ.χ.) 7.50 Συναυλία. 10 Παλαιὰ μουσική. 11.10 Ὄργανο.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (μ. κ. 332 — 904 κ. χ.). 8.10 Συναυλία. 9.10 Μελωδίες σὲ δίσκους. 11.30 Χορός.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ. κ. 354 — 841 κ. χ.). 8.10 Εὔθυμη μουσική. 9.10 Χορός. 11.30 Χορός.

ΒΙΕΝΝΗ (μ. κ. 506—592 κ. χ.). 8.25 Γερμανικὴ μουσική. 10.45 Βιολί. 11.20 Χορός. 12 Χορός.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ. κ. 1339 — 224 κ. χ.). 7.15 Δίσκοι. 9 Βιολὶ καὶ πιάνο. 11 Εὔθυμη μουσική.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ. κ. 550 — 546 κ. χ.). 8 Τσιγγάνοι. 10.50 Συναυλία. 12 Τσιγγάνοι.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (μ. κ. 332 — 904 κ. χ.). 7.45 Χορός. 9 Μεγάλη συναυλία ἔργων Μπετόβεν, Μόζαρτ, Βέμπερ, Νικολάϊ. Σμετάνα. 11.30 Χορός.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ. κ. 1339 — 224 κ. χ.). 8.35 Δίσκοι. 10.15 Πολωνικὴ μουσική. 11 Ἔργα Μόζαρτ.

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ (μ. κ. 437 — 686 κ. χ.). 7 Δίσκοι. 8 Ὀκτέτο. 9.10 Λαϊκὴ βραδυά. 11.20 Συναυλία.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ. κ. 356.7 — 841 κ. χ.). 8.10 Κουϊντέτο. 9.15 «Ὁ δυστυχὴς Ἰωνάθαν», ὀπερέττα τοῦ Μιλλαΐκερ. 11.30 Χορός.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ. κ. 550.5 — 546 κ. χ.). 7.15 Τραγοῦδι. 8.30 Ἡ Α' πρᾶξις τῆς «Μπατερφλάϋ» τοῦ Πουτσίνι. 10.50 Συναυλία. 12.10 Τσιγγάνοι.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ (μ. κ. 1875—160 κ. χ.). 7.12 Φανφάρα. 8.40 Χορωδία. 9.15 Ρουμανικὴ μουσική. 10.55 Δίσκοι. μουσική.

ΜΠΡΕΣΛΑΟΥ (μ. κ. 316 — 950 κ. χ.). 8.20 «Μάρθα», μελόδραμα τοῦ Φλότωφ. 11.45 Χορός.

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (μ. κ. 332 — 904 κ. χ.). 7 Μικρὰ συναυλία. 8.10 Στρατιωτικὴ μουσική. 10 Συναυλία. 11.30 Νυκτερινὴ συναυλία.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ. κ. 1339 — 224 κ. χ.). 7.10 Δίσκοι. 9 Ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ χορός. 11.20 Ἔργα Μπετόβεν.

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ (μ. κ. 437 — 686 κ. χ.). 7.20 Δίσκοι. 9 Μελόδραμα ἀπὸ τὴν Ὄπερα.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ. κ. 356,7 — 841 κ. χ.). 7 Δίσκοι. 8.10 Ἔργα Σοῦμπερτ. 9 Συναυλία. 10 Συναυλία. 11 καὶ 30 Χορός.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ. κ. 550,5 — 546 κ. χ.). 8 Τραγούδια. 9.05 Δίσκοι. 10 καὶ 25 Τρίο. 11.50 Τσιγγάνοι.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ (μ. κ. 1875 — 160 κ. χ.). 7.05 Δίσκοι. 7.50 Συναυλία. 9.15 Κλασσικὴ μουσική. 10.45 νυκτερινὴ συναυλία.

ΛΕΙΨΙΑ (μ. κ. 382 — 785 κ. χ.). 8.10 Μεγάλη συναυλία. 9 Μεγάλη συναυλία μὲ τραγοῦδι. 11.30 Νυκτερινὴ μουσική.

ΤΡΙΤΗ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (μ. κ. 332 — 904 κ. χ.). 9.10 Μεγάλη συναυλία. 11.30 Εὔθυμη μουσικὴ καὶ χορός.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ. κ. 1339 — 224 κ. χ.). 7.15 Δίσκοι. 9 Βιεννέζικη μουσική. 10 Συμφωνικὴ συναυλία. 11 Χορός.

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ (μ. κ. 437 — 686 κ. χ.). 7.30 Συναυλία. 9 Ρεσιτὰλ ἅρπας. 10 Δίσκοι. 11.20 Λαϊκὲς μελωδίες.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ. κ. 356,7 — 841 κ. χ.). 7 Ἐλαφρὰ μουσική. 8.10 Δίσκοι. 9 Ἐλαφρὰ μουσική. 11.30 Χορός.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ. κ. 550,5 — 546 κ. χ.). 7.30 «Τριστᾶνος καὶ Ἰζόλδη», μελόδραμα τοῦ Βάγνερ. 11.45 Τσιγγάνοι. 12.25 Τζάζ.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ (μ. κ. 1875 — 160 κ. χ.). 7.05 Δίσκοι. 8.35 Μαντολίνα. 9.10 Τραγοῦδι. 9.30 Συμφωνικὴ συναυλία. 10.45 Συνέχεια. 11.10 Δίσκοι.

ΛΕΙΨΙΑ (μ. κ. 382 — 785 κ. χ.). 8.50 «Ταγχόϋζερ», μελόδραμα τοῦ Βάγνερ. 12.10 Ἐλαφρὰ μουσική.

ΜΟΝΑΧΟΝ (μ. κ. 405—740 κ.χ.). 9.30 Ἀπὸ ὀπερέττες καὶ ταινίες. 11 καὶ 30 Συναυλία. 12 Χορός.

ΟΙΚΟΣ
ΟΡΕ
44 ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ
ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
παντὸς εἴδους γυν. φορεμάτων, παιδικῶν, ἐσωρρούχων καὶ πυζαμῶν.
Διδασκαλία παρὰ τοῦ ἰδίου κ. ΟΡΕ ἐπὶ 11ετίαν εἰδικευθέντος εἰς Παρισίους, Λονδῖνον, Ἀθήνας.
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
οἰκογενειακὸν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν τῆς Κυρίας ΟΡΕ.
Ὁ ἔντυπος κανονισμός μας, ἀποστέλλεται δωρεάν. Φορέματα ἕτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ.
Δεχόμεθα ραπτικὰ μὲ 300 δραχ. καὶ ἄνω.

Ο ΜΟΥΡΟΥΖΗΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 6ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

καὶ ὁ κόσμος ποὺ εἶχε συναχθῆ γιὰ νὰ μάθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας, εἶδε τὸν Μουρούζη νἄχῃ στὴν ἅμαξά του τὸν ἀντίπαλό του καὶ νὰ συνομιλῇ μαζύ του φιλικώτατα.

— Κάποιο ἅγιο εἶχε μαζύ του ὁ Μερτίδης, εἶπε ἕνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ. Γλύτωσε ἀπὸ τὸ σπαθὶ τοῦ Μουρούζη κι' ἔκαμε καὶ τέτοιο φίλο.

* * *

Ἀλλὰ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Μουρούζη εἶναι πάρα πολλά. Καὶ θὰ τὰ συνεχίσουμε σ' ἄλλο φύλλο.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

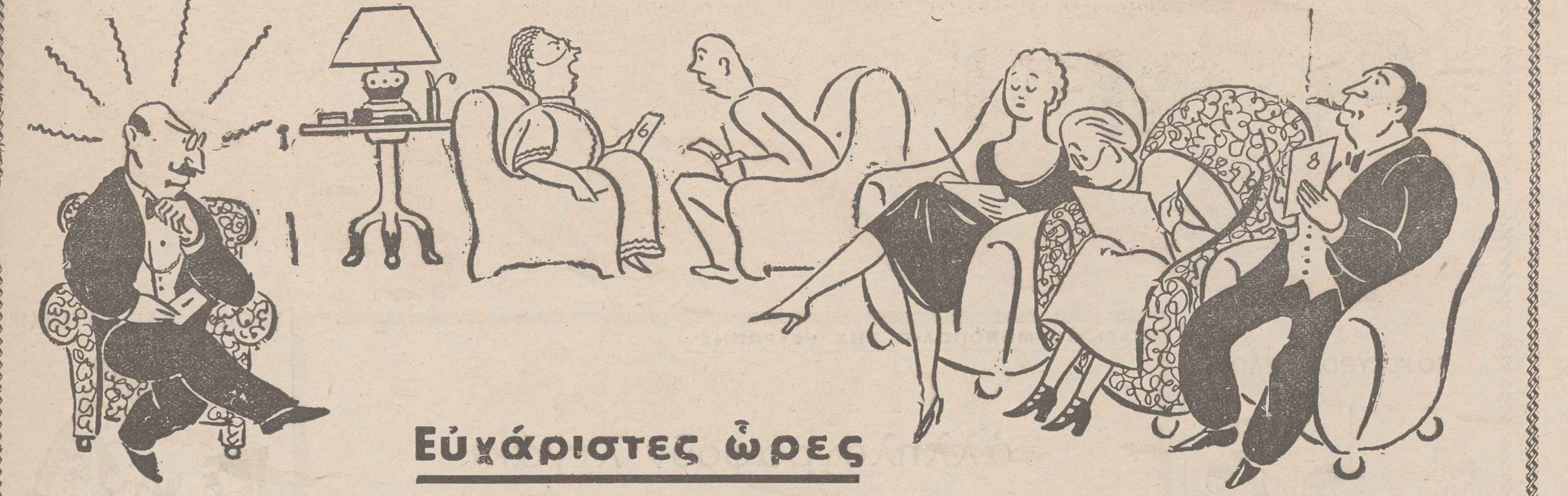

Εὐχάριστες ὧρες

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Τὴν ἔχουν τὰ ψηλὰ σπίτια.— Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
3. Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου καθὼς προφέρεται.— Ἀσθένεια τῶν μικρῶν παιδιῶν.
4. Εἶνε πολὺ ὡραία καὶ μοιάζει σάν...
5. Δὲν εἶναι κακή.— Δημητριακὸς καρπός.
7. Τὰ βλέπουμε τὴν νύκτα. Ἡ μήτηρ τοῦ Μωάμεθ.
8. Υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ.
9. Πόντος τῆς σωλῖνος. Ὄχι ἐντός.
11. Εὔχομαι ὁ βίος σας νὰ διέλθῃ...— Ἁγία.

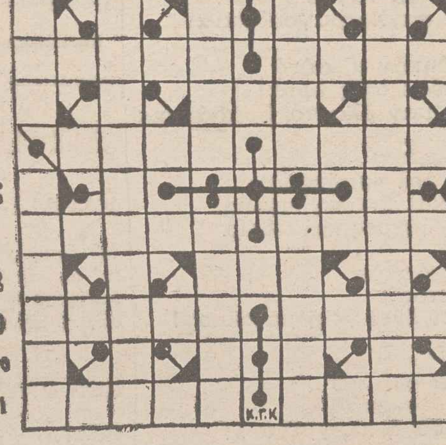

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Ἑβραϊκὴ φυλή. Παρέα — ὁμάς, λέξις ξένη.
3. Δὲν ὑποτάσσεται οὔτε ἐξαρτᾶται ἀπὸ κανέναν.
5. Καλή.— Μὲ ἔχει στὴν καρδιά της ἄρα με...
7. Ὁσία (γεν.).— Ὄχι πλῆρες.
9. Ὁλόϊδιος.
11. Βάρκες (καθαρ.). Μία ἐκ τῶν πέντε ἠπείρων.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Κυρ. Κωνσταντινίδη — Θεσσαλονίκη)

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

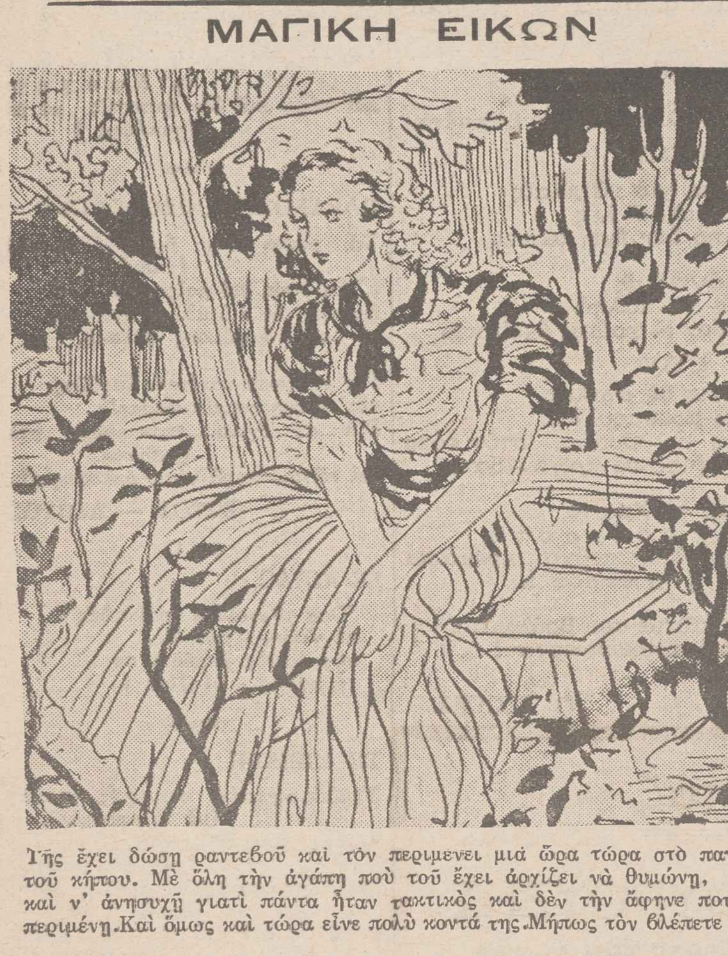

Τῆς ἔχει δώση ραντεβοῦ καὶ τὸν περιμένει μιὰ ὥρα τώρα στὸ παγκάκι τοῦ κήπου. Μὲ ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ τοῦ ἔχει ἀρχίζει νὰ θυμώνῃ, ἀλλὰ καὶ ν' ἀνησυχῇ γιατὶ πάντα ἦταν τακτικὸς καὶ δὲν τὴν ἄφηνε ποτὲ νὰ περιμένῃ. Καὶ ὅμως καὶ τώρα εἶνε πολὺ κοντά της. Μήπως τὸν βλέπετε σεῖς;

Λύσεις

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Αὐστρία
Δούναβις
Ἀραρὰτ
Ρίον
Ρόδος
Νύσσα
Ἄρτα
Ἄρνος
Ἄαρ
Σῦρος

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Χιλὴ
Ἵππος
Ὁλλανδία
Σηκουάνας

ΤΡΙΓΩΝΟΝ

Κῆπος
Ἥρως
Πῶς
Ος
Σ

ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΙΦΟΣ

Φοιβήδας (φι — βι — δᾶς)

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

Ηττα
Τραμ
Ταφη
Αμην

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ὁριζοντίως: 2. Μαντσουρία. Λέων. — 4. Παραγωγικά. Ταώς. — 6. Ἀναφαίρετα. — 7. Χωρία. — 8. Σῶμα. Ὑγρά. — 9. Ἀνέμη. — 10. Ἀνθίσταμαι. — 12. Δέος. Ἰδιότροπος. — 23. Ὄξος. Ἀναλογικός.

Καθέτως: 1. Ἄνδρος.— 2. Καλαί. Ὡσάν. — 3. Θρόνος. — 4. Ἀτλαντίς. — 5. Ἀῶος. — 6. Κορῶνα. Τρίται. — 7. Νεαρά. — 8. Ἑρμίνα. Μαινάς. — 9. Φαῦλα. — 10. Χάραμα. Ἰατρός. — 11. Ἱερά. — 12. Ἀνατομία. — 13. Χετάφε. — 14. Τράμ. Φόνος.— 15. Ἄνοστα.

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
"ΠΡΟΟΔΟΣ„
Βιργινίας Μπενάκη 62
Νεόκτιστον ὑγιεινότατον κτίριον
Περιλαμβάνει: Νηπιαγωγεῖον, Δημοτικόν, Γυμνάσιον.
Δίδακτρα προσιτά.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Ὁ λαός.
2. Τὸν ἔχει ἡ ζούγκλα βασιλῆᾶ. — Ἐμπρὸς πήγαινε.
3. Φωτιά. — Ἑνόσῳ.
4. Μεταφορικὸν μέσον. — Ἀμέσως.
5. Κύτταξε —Δωμάτιον ἀπολύτου ἀνάγκης. — Ἄφησε.
7. Θεὸς τῶν Ἀσσυρίων.-Τρωκτικὸν ζῶον. — Ἐνταῦθα.
9. Μουσικὸς φθόγγος.— Τὸ πίνουμε ἢ μᾶς πίνει.— Ἅπαντα.
10. Τὴν ἔχουν τὰ παιδιὰ στὸ σχολεῖο καθὼς καὶ ὁ δάσκαλος. — Μετακινεῖται δυσκόλως.
11. Ἀόριστος ἀντωνυμία.— Βλέπω.
12. Παιδὶ πολὺ μικρό. — Κανονικά.
13. Χώρα τῆς Ἀσίας.

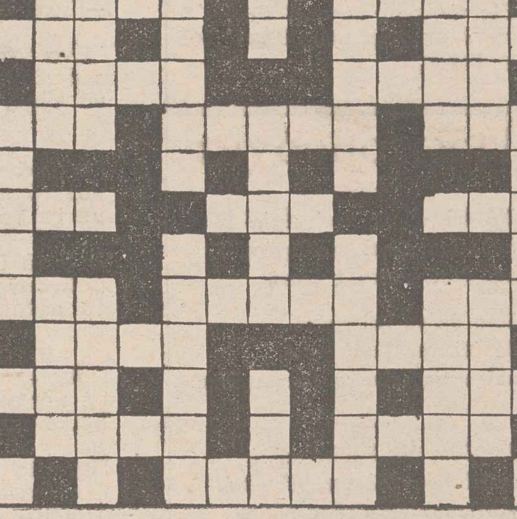

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Δίδεται κατὰ τὴν ἑορτήν μας ἀπὸ κανέναν φίλον.
2. Ἄγριον ζῶον (κλητ.).— Πολυθόρυβον μεταφορικὸν μέσον.
3. Θηρίον. — Πιοτό.
5. Μικρὰ μαιμούνια. — Υἱὸς ἀρχαίου ἀρχιτέκτονος ποὺ πετῶντας ἐπνίγη.
7. Αὐτὸς ἔκαμε τὴν Κιβωτὸ καὶ ἐσώθη. — Λοιπόν. — Κινούμενον ὕδωρ ἢ πνοὴ ἀνέμου.
9. Ντοματόζουμο. — Εἶνε ἀπαραίτητον στὸ σχολεῖον.
11. Μὲ αὐτὰ ταξειδεύουν τὰ πουλιά. — Βουνὸ (πληθ.).
12. Πάντοτε νικητὴς θὰ εἶνε...— Τὴν ἔχουν πολλὰ κράτη ὡς μονάδα μετρήσεως.
13. Πολλοὶ γι' αὐτὸν πεθαίνουν (κλητ.).

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Ἐμμ. Μόσχου — Χίος)

ΤΡΙΓΩΝΟΝ

* * * * = Κράτος τῆς Ἀσίας.
* * * = Σύνδεσμος.
* * = Δεικτικὸν μόριον.
* = Φωνῆεν.
Καὶ καθέτως τὰ αὐτά.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Κοτοπούλη)

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Νεκροκεφαλὴ μὲ λὰ
μπορεῖς μήπως νὰ μᾶς κάνῃς;
Μέσ' στὸ στόμα — τί καλά!
κάτι τὸ γλυκὸ μᾶς βάνεις.

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

* * * * = Πόλις τῆς Ἠπείρου.
* * * * = Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος.
* * * * = Ὅπλα τῶν ἀρχαίων.
* * * * = Ἀνώτατος ἄρχων.
Καὶ καθέτως τὰ αὐτά.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Γεων. Χ. Παόλ.— Κέρκυρα)

ΑΝΕΣΤΡΑΜΜΕΝΗ ΠΥΡΑΜΙΣ

* * * * + * * * * = Ὁμηρικὸς βασιλεύς.
* * * + * * * = Βολβὸς μὲ ἰσχυρὰν ὀσμήν.
* * + * * = Ἀθηναῖος στρατηγός.
* + * = Χρονικὸν διάστημα.
— + = Σύμφωνον.
Οἱ σταυροὶ καθέτως = ἀρχαῖος θεός.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ξανθάκη — Καρπενήσιον)

ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΙΦΟΣ

Δίχως κεφάλι καὶ λαιμὸ
κοινὸ πουλὶ ἂν μείνῃ,
κάποιος ἀρχαῖος ἥρωας
Ὁμηρικὸς θὰ γίνῃ.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ
Ἕτοιμαι ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑΙ
Σκυριαναὶ Δρ. 7.500 καὶ 10.900
Βυζαντιναὶ » 16.400
Ἀγγλικαὶ » 23.000
10 κομμάτια
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ
Ἐργοστάσιον καὶ ἔκθεσις γωνία Πειραιῶς καὶ Κολοκυνθοῦς 2. Τηλ. 54.737
Ἕτοιμα σαλόνια καὶ χὼλ Σκυριανά, Βυζαντινὰ καὶ Ἀγγλικά, τὰ 10 κομμάτια ἀπὸ 3.000 καὶ ἄνω.

ΤΟ ΙΣΧΥΡΟΝ ΦΥΛΟΝ

Εἰς τὸ κοσμηματοπωλεῖον :
— Ὁ μνηστήρ μου θέλει δύο ἀρραβῶνας.

Πρωτοβρόχια

Νὰ ἐπὶ τέλους κατ' εὐχὴν
ποὺ εἴχαμε καὶ μιὰ βροχὴν
καὶ ἔτσι ἔπεσεν ἡ ζέστη

λίγο ἀκόμα καὶ παλτὸ
θὰ θέλουμε ζεστὸ-ζεστὸ
καὶ καπαρντίνα φρέσκη-φρέσκη.

—_—

Κι' ὅσοι δὲν ἔχουνε παλτὸ
καϋμὸ δὲν βάζουνε γι' αὐτό,
γιατὶ μονάχα μ' ἕνα σάλτον

θὰ ἐγγραφοῦνε αὐθωρεί
ἀμφιβολία δὲν χωρεῖ,
στὸν Σύλλογον Ἀπάλτων

—_—

Ἡ βασιλεία τοῦ σινεμὰ
κι' αὐτὴ κοντά μας εἶναι μὰ
δὲν μὲ ἐνθουσιάζει,

γιατὶ…τὰ πλούτη στὸ πανὶ
κι' ἀντάμα ἡ τσέπη ἀδειανή,
καθόλου δὲν ταιριάζει.

—_—

Χαίρονται οἱ ἐρωτιδεῖς
ὅπου καὶ νᾶναι θὰ τοὺς δῇς
οὐρὰ νὰ κάνουν στὸ ταμεῖο…

τὸ σκότος εἶν' εὐνοϊκὸ
γιὰ κάθε γλέντι μυστικό,
καὶ μάλιστα μὲ….δύο.

—_—

Ἦρθε ὁ καιρὸς ποὺ δηλαδὴς
ἡ κάθε μαυρισμένη Ἀτθὶς
θ' ἀρχίση νὰ ἀσπρίζη,

κι' ὑπάρχει βάσιμος ἐλπὶς
πάλι ντυμένη νὰ τὴν δῇς,
στοὺς δρόμους νὰ γυρίζη.

—_—

Χειμώνιασε… κι' ἐγὼ πῶ πῶ
παλτὸ δὲν ἔχω,… τὸ παληὸ
τὧβαλα στὸ Ἀρχεῖο

καὶ τριγυρνῶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μὲ μόνη ἐλπίδα μυστική,
τὸ…. Ἐθνικὸ Λαχεῖο.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

□ □ □

ΣΕ ΓΑΛΑΤΑ

Ἀντὶ τὸ γάλα μὲ νερὸ
νὰ δίνης νερωμένο,
πουλεῖς νεράκι καθαρὸ
μὲ… γάλα… νοθευμένο !!…

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΜΑΓΚΙΚΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ ΤΗΣ "ΕΥΡΩΠΗΣ"

Ὁ Τζογὲς μὲ Κατινάκι
ἀλληλογραφοῦν λιγάκι

(Τραγούδια τοῦ παληοῦ καιροῦ
ζητάει ἡ Κατίνα ἡ φουκαροῦ
Κι' εὐθὺς χωρὶς ὑπεκφυγὲς
τῆς ἀπαντάει ὁ Τζογές !)

Κατινάκι πρός Τζογέν

Ἀγαπημένε μου Τζογέ,
μὲ τὸ κοστοῦμι τὸ ριγέ,
—Γιατὶ δὲν ἔχεις κι' ἄλλο—,

Ἕνα χατῆρι σοῦ ζητῶ
καὶ ἄρνησι καμμιὰ σ' αὐτὸ
νὰ ἔχῃς, δὲν ἀμφιβάλλω !

□ □ □

Μιὰ κανταδίτσα σου ποθῶ
καὶ τὰ παληὰ νὰ θυμηθῶ
μὲ τὰ τραγούδια τὰ γλυκόφωνα

Σοῦ τὸ δηλῶ φαρδειὰ πλατειά
μοὔχουνε πάρει τὰ αὐτιὰ
τὰ ραδιογραμμόφωνα !

□ □ □

Πόσο καιρό 'χει ν' ἀκουστῇ
σὲ κάποια γρίλλια σφαλιστὴ
δειλὰ καὶ φοβισμένα

Παληᾶς Πλακιώτικης βραδυᾶς
ἡ «μονωδία» τῆς καρδιᾶς
—«Πρωῗαν σὲ εἶδον μαλλιὰ ξεπλεγμένα!»

□ □ □

Κι' ὕστερα πάλι, — τὶ καϋμός !—,
τῆς κιθαρίτσας ὁ παλμὸς
νὰ ἀρχινήσῃ καὶ νὰ πῇ μισοσβυσμένα

Ἀβόζο, ἀβόζο…. σιγανό
τὸ τραγουδάκι τὸ στερνό :
—«Δυὸ γλυκὰ ματάκια, μάτια ζηλεμμένα!»

□ □ □

Καὶ γιὰ «Καληνύχτα» νὰ σοῦ πῶ
— Πὲς' τὸ τραγοῦδι π' ἀγαπῶ,
ποὺ μοῦ τραγούδαγες μ' ἐλπίδα κεῖνα
(τὰ χρόνια τὰ παληά.….

Κι' ἐσὺ ὁ Τζίλι τοῦ Ψυρρῆ
νὰ τραγουδήσῃς αὐθωρεί….
— «Στὸν τόπο ποὺ σὲ πρωτοεῖδα θὲ νὰ
(φυτέψω μουσμουλιά»….

□ □ □

Τὸ θεῖο τὸ τραγοῦδι αὐτὸ
δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ κρυφτῶ
Ὅταν τ' ἀκούω νὰ τὸ λένε πέφτω ἀνάσκελα

Κι' ὅταν ἐσὺ τὸ τραγουδᾷς
εἰς τὰς μοντέρνας τὰς ᾠδάς
δίνω — συγγνώμη γιὰ τὴ φράσι — δέκα φά-
(σκελα!!

Ταῦτα καὶ μένω
καὶ νὰ μοῦ τραγουδήσῃς περιμένω.

ΤΟ ΚΑΤΙΝΑΚΙ

Τζογές πρός Κατινάκι

Ρὲ Κατινάκι μου τσαγκό,
τώρα ποὺ βγῆκαν τὰ ταγκὸ
καὶ τὰ μοντέρνα σαχλοτραγουδάκια

Κι' ὅλοι τρελλάθηκαν μ' αὐτὰ
κι' ἀκοῦς…. «Ἀπόψε στὶς ἑφτά!»,
κι'…«Ἀπόψε ὄχι, σὰν ὅλα τὰ βραδάκια».

□ □ □

Ἀφοῦ οἱ «τζὰζ» καὶ «σαξοφών»
κι' «ἀκορντεὸν» καὶ…. «σαχλοφών»,
ρεζίλεψαν κι' ὀρχῆστρες καὶ ὠδεῖα

Εἶναι ὁ κόπος περιττὸς
γιατὶ ὁ κάθε ἐμετός
τῶν ταγκογράφων ἔχει γίνῃ μελωδία !

□ □ □

Τὶ τραγουδάκι νὰ σοῦ πῶ
ποὔχω ξεχάσει τὸ σκοπὸ
Γιὰ «Τὰ μαλλιὰ τὰ ξεπλεγμένα »;

Τώρα ἡ κάθε κοπελλιὰ
τἄχει κομμένα τὰ μαλλιὰ
ἢ θὰ τὰ ἔχῃ μὲ ὀξυζενὲ βαμμένα !

□ □ □

Σήμερα ἡ κιθάρα μου βογγᾷ
ὠχριᾷ κι' αὐτὴ μπρὸς τὰ ταγκὰ
Δὲν τραγουδάει πιά, τὰ… «Μάτια ζηλεμ-
(μένα».

Παληὰ ματάκια, ἔχετε γειά
γιατὶ οἱ μοντέρνες… μὲ «μπογιὰ»
Κοινῶς μὲ «ρίμελς» ὅλες τἄχουνε βαμμένα!

□ □ □

Ἀφοῦ 'νε ἀλήθεια, γιὰ νὰ κλαῖς
καὶ μοιρολόγια πιὰ νὰ λὲς
ποὺ τίποτα παληὸ δὲν ἔχει μείνει.

Ἔλα νὰ ποῦμε ἀγκαλιὰ
— νὰ θυμηθοῦμε τὰ παληὰ —
τὸ…«Ἂν παρῆλθον οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι!»

□ □ □

Μὴ μοῦ ἀναφέρεις δὲ σταλιά,
τὸ….«Θὰ φυτέψω μουσμουλιά,
γιὰ νὰ κρεμάσω τὴν ἐλπίδα, στὸν τόπο
(ποὺ σὲ πρωτοεῖδα».

Γιατὶ κι' ἐγώ, μὰ τὸ Χριστό
μοὔρχετ' εὐθὺς νὰ κρεμαστῶ
στὴν ἴδια μουσμουλιὰ ποὔχα κρεμάσει
(τὴν ἐλπίδα !…

Ἀπ' τὰ ταγκὸ τ' αὐτιά σου βούλωστα
καὶ τριπλοφασκελοκουκούλωστα !

Ο ΤΖΟΓΕΣ

Δυο σπαρταριστα ρεπορτάζ

Στὴν 7ην σελίδα ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΥΡΟΥΖΗΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΑΝΕΣΤΑΤΩΣΕ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Στὴν 9ην σελίδα ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΤΟΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥ κ. Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Ὁ Πρόεδρος : Τί πόρους ἔχεις κατηγορούμενε ;

Κατηγορούμενος : Δέκα πέντε χρόνια τώρα, τὸ δικαστήριόν σας ἀναλαμβάνει νὰ μοῦ ἐξασφαλίζῃ τροφὴν καὶ κατοικίαν

Ἔμμετρος σάτυρα

ΚΑΡΔΙΑ—ΨΑΘΑΚΙ !

Μὲ ἔκαψες μικροῦλα μου
κι' ἀπ' τὸ πολὺ μεράκι μου
ἐμαύρισε ἡ καρδοῦλα μου
σὰν τὸ παληὸ….ψαθάκι μου!

* * *

ΔΕΝ ΦΤΑΙΩ ΕΓΩ !

Πεθαίνω γιὰ δικό σου ἐγὼ καϋμὸ
καὶ λυώνω ἀπ'τὸ πεῖσμα τὸ δικό σου
τὸ ξέρω πώς… «σοῦ στέκω
(στὸ λαιμό»
ὅμως ποιὸς σοὖπε «νὰ μὲ πά-
(ρῃς στὸ λαιμό σου;»

«Δὲ μὲ χωνεύεις»… καὶ αὐτὸ τὸ
(παραδέχουμαι
ἀλλὰ δὲ φταίω…πρέπει αὐτὸ νὰ τὸ
(πιστέψῃς
ἐσὺ τὰ φταῖς μωρὴ κακοῦργα ὅπου
«μ' ἔφαγες»
καὶ τώρα πιὰ δὲν ἠμπορεῖς νὰ μὲ
(χωνέψῃς !

* * *

ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ΟΠΛΟΦΟΡΙΑ !

Τὰ μάτια σου, βρὲ πλᾶσμα μου
(ἀπάνθρωπο
μ' ἐκάψανε, καὶ μοῖρα μου κακὴ
ἐμένανε τὸν πιὸ ἀθῶον ἄνθρωπο
μὲ στείλανε ἀδίκως φυλακή.

Δὲν σκότωσα κανένανε δερβίσῃ
οὔτ' ἔκανα καμμία φασαρία
Γιὰ σὲ ἔγινα….«κουμποῦρα στὸ
(μεθῦσι»
καὶ πῆγα…«παρὰ νόμῳ ὁπλοφορία!»

ΣΩΤΟΣ — ΑΣΩΤΟΣ

* * *

ΣΕ ΑΟΙΔΟ

Ὅσα τραγούδια τραγουδᾶς
μὲ γλῦκα - μελωδία,
σὰν ἀοιδὸς ὁποῦσαι σὺ
τὰ κάνεις… ἀ(η)δία !

* * *

ΣΕ ΜΠΕΚΡΗ

Τραβᾶς κρασάκι ποτηριές, τραβᾶς
(μὲ τὸ μπουκάλι,
τραβᾶς, ρουφᾶς ἀχόρταγα καὶ λὲς
(πὼς δὲν μεθάει.
Ἀλλ' ὅταν πάψῃς νὰ τραβᾶς, τότες
(ἀρχίζ' ἡ ζάλη
κι' ἀντὶς ἐσὺ νὰ τὸ τραβᾶς, αὐτὸ
(νὰ σὲ τραβάῃ !

* * *

ΣΕ ΜΥΤΑΡΑ

Γιὰ τὰ ρουθούνια σου δυὸ τάπες
(θὰ σοῦ δώσω
νὰ τὰ ταπώνῃς ὅταν μοῦ μιλᾷς.
Νὰ μὴ βραχῶ, ἂν φταρνισθῇς, νὰ
(μὴ κρυώσω
καὶ πλευριτώσω…. καὶ χαθῶ… ὁ
(φουκαρᾶς !!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΟΥΝΑ